

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Έτος 10^ο

Αριθ. 452

ΔΙΑΤΙ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΟΝΤΑΙ
ΤΗΝ "LAVENOR,"

Διότι έχουν καταλάβει ότι είναι η μόνη λοσιόν, η οποία είναι κατάλληλη διά κάθε επιδερμίδα, είτε στεγνή, είτε λιπαρά, είτε ευαίσθητη. Τα μπιμπίκια, οι λεκέδες και όλα αι ακαθαρσίες εξαφανίζονται και το πρόσωπο ξανανιώνει και γίνεται ολοκάθαρο και λείο. Το Lavenor είναι ελαφρώς αρωματισμενον "χι ευχάριστον εις την χρῆσιν. Διά τούς κοίους δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ πῶς ευχάριστον ὑπο μίαν ελαφρὴν ἐπάλειψιν μετὰ τὸ ξύρισμα. Δοκιμαστικὸν φυσιδιὸν ἀποστέλλεται ἑναυτί δραχμῶν 5 εἰς γραμματόσημα. Πωλεῖται πρὸς ὁραχμᾶς 45, 60, 90, 160.

Γενικός Ἀντιπρόσωπος
Ι. ΣΥΜΕΩΝΟΠΟΥ
Ἑμμ. Μπενάκη 8 — Ἀθήναι

LAVENOR

Haut- u. Gesichtswasser mit Hamamelis
(EXTRAKT DES VIRGINISCHEN ZAUBERSTRAUCHES)

HERSTELLER: JUNG & GEBHARDT • GEGR. 1873 • BERLIN SW 19

*Auf Hamamelis
kommt es an!*

Καὶ ἐφέλος
ΠΡΩΤΑ
τὰ μεγάλα Καλαοτήματα
Δ.Μ.ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ Σ'Α
ἐυδέλουν τὴν προσιωλέραν
καὶ ὠραιολέραν
συμμοχτὴν
ΕΜΠΡΙΜΕ

1935

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 21

ΠΟΤΗΣ Β. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
Θεμιστοκλέους 1 — Ἀθήναι

Αναλαμβάνει ὑποθέσεις πάσης φύσεως. Ἀριθ. Τηλ 23060

ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ-ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ

Χάριν ρεκλάμας, τὸ Κατάστημα «ΑΚΡΟΠΟΛ» πωλεῖ ἐπὶ ἑνα μῆνα τὰ μοντέρνα μάλλινα τῆς ἐποχῆς με μεγάλας ἐκπτώσεις, ὡς καὶ Κρέπ - ντε - σὶν ἀσπρορροῦχων καὶ φορεμάτων ἀπὸ δραχμᾶς 45. ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΤΣΩΝ. Κάλτσες ἀπὸ καθαρὰν μέταξαν τὸ ζεύγος ὀρχ. 65. ΡΕΤΑΛΙΑ εἰς τιμὰς ἐκτάκτου ὑκαίριας.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
"ΑΚΡΟΠΟΛ,"
Ἑρμοῦ 18 Α'.

**ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ**

Ἀπὸ σήμερον γίνεται ἡ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας. Δὲν ἔχει ἀνάγκην «Μιζ - ἄν - πλις» καὶ διαρκεῖ ἐν- νέας μῆνες.

ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ
Χαλκοκονδύλη 11
(Ἐναντι Θεάτρου «Ἀλάμπρας»)

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ
Ἱατρός Δερματολόγος

Ἐπὶ δεκαεξαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς Ἱδιαιτέρως Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται Ὁδὸς Κεφαλληνίας καὶ Τεγέας 1 Ὑπὸ 9-11 π.μ. καὶ 4-6 μ.μ.

**ΚΑΤΑ 5 ΧΡΟΝΙΑ
ΝΕΩΤΕΡΑ ἘΝΤΟΣ**

5 ΛΕΠΤΩΝ

Μεγίστη μεταβολὴ εἰς τὴν χοήσεως μιᾶς καταλ- λήλου πούδρας.

Κάμετε αὐτὴν τὴν δοκιμὴν. Ἴμμορεῖτε νὰ κατορθώσετε εἰς τὴν ἐποχὴν μας νὰ φαίνε- σθε τουλάχιστον κατὰ πέντε χρό- νια νεωτέρα καὶ νὰ ἀποκτήσετε ὅμι δροσερά καὶ θελουδένια πού θὰ τὴν ζηλεύουν πολλὰ κορίτσια. Κάμετε μόνη σας τὴν δοκιμὴν κατὰ τὸν ἀ- κόλουθον εὐκόλον τρόπον. Πουδρά- ρετε ἀπλῶς τὸ ἥμισυ τοῦ προσώρου- σας με πούδρα Τοκαλὸν, τὴν περη- μισμένη πούδρα με mousse de crè- me. Κατόπιν κυττάξετε εἰς τὸν ἐγ- θρέπτην καὶ παρατηρήσετε τὴν κα- θεσιν μεταξὺ τῶν δύο μερῶν τοῦ προσώπου σας. Θὰ ἐξακριβώσετε τὴν αὐτὴν ἐκπληκτικὴν διαφορὰν ὡς εἰς τὴν ὥς ἄνω αὐθεντικὴν φωτογρά- φαν.

Ἡ πούδρα Τοκαλὸν εἶνε ἡ μόνη πούδρα ἡ ὁποία περιέχει mousse de crème (ἀναμεμιγμένην σύμφωνα με μέθοδον κατατεθειμένην). Εἶνε αὐτὸ τὸ στοιχεῖο τὸ ὁποῖον κάμνει τὴν πούδρα Τοκαλὸν νὰ προσδίδῃ τόσον ἀξιοθαύμαστον φρεσκάδα καὶ ὠραι- ότητα κοριτσιοῦ. Ἐκτὸς τούτου, ἡ mousse de crème τὴν κάμνει νὰ κρα- τᾷ ἐπὶ τοῦ δέρματος κατὰ πέντε φο- ρὰς περισσότερον ἀπὸ τὰς κοινὰς πούδρας. Μία καὶ μόνον ἐπίθεσις ἐ- ξαλείφει δι' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας πᾶσαν δυσάρεστον γυαλάδα τοῦ προσώπου. Δὲν πειράζει ἂν ἐ- ξέλθετε με ἄερα ἢ με θροχὴ ἢ ἂν χορεύετε ἐπὶ ὥρας ἐντὸς αἰθούσης ὑπερθερμασμένης, τὸ χροῖμα σας θὰ παραμείνῃ φρέσκο καὶ ἐξαίρετο ὅ- ταν κάμετε χρῆσιν τῆς πούδρας Το- καλὸν.

Συντελεῖ αὕτη εἰς τὸ νὰ φαίνεται κάθε γυναῖκα νεωτέρα κατὰ πολλὰ ἔτη.

Ἡ τακτικὴ χρῆσις τῆς mousse de crème δυναμώνει καὶ ἀμορφάειν ἀ- ληθῶς τὸ δέμμα. Γεν. Ἀντ. Α. Π. Ρεμπουτζάκος, Πραξιτέλους 42, Ἀ- θῆναι.

«ΛΑΜΑ»

Οἰκονόμειος

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ἡ περίφημη «Βενέττα» Τζὶν Χάρλου, σὲ μιᾶ ἐκφραστικώτατῃ τελευταίᾳ φωτογραφίᾳ τῆς.

άτιμη ! δορυφόρος και πάλι με άγρια αγανάκτηση ο Ζάν Πωλ.

Και με τη λαβή του σπαθιού του χτύπησε κατακέφαλα τη Μερυλ, η οποία κυλιόταν στο πάτωμα λιποθυμική και αλμυρωτή.

Υστερα άρπασε έξω από την αλυσίδα, ενώ ο Ναίμτ, ο παθολόγος, και οι Ιρλανδοί άρχισαν τον άκοινοβούσαν διαστικά και με άγνοια.

Στο διάδρομο, ο Ζάν Πωλ Πωλ στάθηκε. Η σκάλα όμως, η οποία ανέβαινε στο άπάνω πάτωμα, ήταν και αυτή κλεισμένη από τις φλόγες. Ήταν αδύνατον σε άνθρωπο, ν' ανέβει από αυτή.

Ξετρολλημένος από άγνοια ο κοουρσάρος, κατέβηκε τις σκάλες, και έβγαλε έξω στην αυλή του παλάτιου.

Οδηγούμενος από τις φλόγες, η οποία τότε σφύριζε από το σκοτάδι της νύχτας, έβγαλε το κεφάλι του και κίτταξε προς τα παράθυρα. Είδε τότε στο ψηλότερο από αυτά, ένα δυστυχισμένο κοριτσάκι — κλεισμένο από κανονικές και φλόγες — να ξεφωνίζει σπαρακτικά. Ένας από τους Ιρλανδούς έπαιζε θάλασε να σπάσει με έναν όγκολιθο μια πλαγινή πόρτα. Μά η πόρτα δεν έσπασε.

Ο Ζάν Πωλ άνέμισε τότε σαν τρολλός τα χέρια του, παραμέρισε δούους στενάζονταν έμπόδιο μπροστά του, και άρπάχτηκε από τον σωλήνα των νερών της δορυφόρου. Σάν σκάνους κατόπι, σωστός καινούσιος που σαρκαφάζει στο κατάρα κατά την ώρα της τρεκνιάς, γαντζώθηκε στον σωλήνα και άρχισε να ανεβαίνει προς το μοιραίο παρόδιο.

Κάτω, όλοι, συγκρατούσαν την αναπνοή τους. Ο Ζάν Πωλ έφτασε επί τέλους. Άπλωσε το χέρι του σιβαρό, έπιασε το φτωχό κοριτσάκι από τη μέση και το τραβήξε προς το μέρος του λιτόθυμο παιδι από κανονικές και τσουρουφλισμένο δδνηρά από τις φλόγες.

Υστερα, μαύρος και αιώτος, με καμμένα τα μαλλιά του και τα φρύδια του, άλλα και λαιπόντας από άγνωση — σαν λεοντάρι που ξαναβρήκε το χαμένο νερό του — γλίστρησε πάλι κατά μήκος του ύδρουσώληνος και πήδησε στη γη.

Όλοι λαχταριάζοντες έτρεξαν να τον κλωδώσουν. Η Καίτη - Λόβ είχε σχεδόν γδυτο το μικρό κομμάκι της, γιατί η φλόγα είχαν κάψει τα φορέματά της. Δεν έδινε καθόλου σημεία ζωής, και τα μάτια της ήταν κλεισμένα.

Συμμενός άπάνω στο γεμάτο από έγκλημα οδία της ο Ζάν Πωλ, χτυπώντας με άπνοια το στήθος του και έτοιμος να ξεσπάσει σε άόκρα, ξεφώνισε σπαρακτικά:

— Μικρούλα μου !... Κόρη μου !... Καίτη - Λόβ !... Όχι !... Είστην μου !... Ναι, Είστην μου !... Γιατί αυτό είνε το εύλογημένο όνοματά σου. Μικρούλα μου Είστην, μίλησε μου !... Χαμογέλασε μου !... Άνοιξε τα μάτια σου και κίτταξε με !... Είμαι εγώ !... Εγώ ο πατέρας σου !... Άχ, πέθανε !... Πέθανε, Θεέ μου !...

Μάταια φώναζε ο Ζάν Πωλ. Η Καίτη - Λόβ ή μάλλον η Είστην, η κόρη του, δεν έδινε άδίκη σημαία ζωής. Στην άελευσία του έμάθηκε τώρα καινούργια λύσσα. Άφησε την Είστην στις φλόγες.

Είδες των άγγλων παδών του — των θρησών πλεμιστών κατά την ώρα της μάχης, άλλα τρυφερών σαν γυναίκες, όταν έπρόκειτο να περιποιηθούν άδύναμα πλάσματα — κι αυτός άρχισε να δρασκελίζει την αυλή του παλάτιου, μοναχίζοντας:

— Τη σκότωσε τη μικρούλα μου, η άνεση εκείνη γυναίκα !... Άκούε, Ναίμτ !... Τη σκότωσε !... Της έδωσε μια κατακέφαλα, με τη λαβή του σπαθιού μου !... Μά δεν ξέρω, αν την εξώντωσα έντελώς !... Ω, θ' άνεβω και πάλι άπάνω !... Αν έξη άκμή, θα πατήσω το λαγύγγι της με τη φτέρνα μου !... Άχ, την έβλια !... Σκότωσε την κόρη μου, την κόρη της !...

Άνέθηκε τρεχάτος τις σκάλες κι άρπασε πάλι μέσα στην αλυσίδα. Μά η δυο γυναίκες έλειπαν τώρα και μονάχα οι τρεις Άγγλοι βρισκόντουσαν εκεί, άπαθείς, αινιματικοί.

— Πού είνε η Αιμιλία ;... Ποθ είνε η σύζυγός μου ;... ρώτησε έραχνά ο Ζάν Πωλ.

Οι Άγγλοι σιωπούσαν.

— Γιατί δεν μιλάτε ;... Ξαντίε ο κοουρσάρος. Ξέρετε ότι διατρέχετε κίνδυνο θανάτου ;

— Δεν διατρέχουμε κανέναν τέτοιο κίνδυνο !... Άποκρίθηκε ψυχρά ο λόρδος Κλίνδαλ. Διακρούζετε πέν δις είμαστε αχμάλωτοι σας !... Και οι αχμάλωτοι δεν σκοτώνονται !

Ο Ζάν Πωλ δεν βρήκε τί να άποκριθή. Άλλωστε, μια μακρινή άνάμνησις άπασχολούσε τώρα το μυαλό του, ενώ περιεργάζονταν προσεκτικά και βουβά την αλυσίδα. Και ξαφνικά, το βλέμμα του προσηλωθήκε έπίμονα σ' ένα σημείο του τοίχου της αλυσίδας.

Έτρεξε άμέσως με λαχτάρα προς τα εκεί. Χτύπησε το σημείο εκείνο δυο - τρεις φορές με τη γροθιά του, και ο τοίχος έβγαλε έναν ύπόκοφο κορότο.

Θέλησε να σπάσει μ' έναν όγκολιθο μια πλαγινή πόρτα...

— Ά, εδω είνε !... Τώρα θυμήθηκα !... οβόλιαξε με χαρά άγριοι θορύβοι. Ένα τεκούρι, γρήγορα !... Δόστε μου ένα τεκούρι !

Δέκα τεκούρια πειρατικά του παρουνισάκιαν άμέσως, άπ' τους πινώλους παδούς του. Άρπασε ένα στην τύχη ο Ζάν Πωλ, και με σφοδρά χτυπήματα άρχισε να γκρεμίζει το μέρος εκείνο του τοίχου, το όποιο ήταν ξύλινο χωρίς να φαίνεται καθόλου.

Στασιμένα σανίδα πετάχτηκαν άμέσως εδω κι' εκεί. Μια μπίλη τρύπα παρουσιάστηκε σε λίγο, από την οποία άνεβαινε μια ψυχρή πνοή μούχλας και ύγρασίας. Και στην άπάνω άκρη αυτής της τρύπας φάνηκε τότε η κορυφή μιας ξύλινης άνεμοσκάλας άκουμπισμένη.

— Δαδιά !... Φέρετε δαδιά άναμμένα !... Ξεφώνισε τότε με χαρά και λύσσα ο Ζάν Πωλ. Οι Άγγλοι να φρουρηθούν, όσόντου γυρίσει !... Κι' οι Ιρλανδοί άρχισαν να με έκολούθησαν άμέσως !

Δυο λεπτά της ώρας άργήσαν ο άρχικουρσάρος έμειναν στη σκοτεινή εκείνη τρύπα και χανόταν μαζύ με τους Ιρλανδούς μέσα στους κρυφούς λαβυρίνθους του παλάτιου ντε Σαιν - Εριγιάλ.

Άπό τη μυστική αυτή διόδο είχαν φύγει η δυο γυναίκες. Ένας έμπιστος ύπηρέτης τις συνόδευε.

XXVII

EINE EPIKINAYNO NA SY-
NANTAH KANENAS TH IY-
NAIKA TOY !...

Ένας άνθρωπος φαίνεται άνόμισα σε δυο πελώρια κήματα, έξαφαιζεται κατάπι, και πάλι ξαναφαίνεται άνάμισα σε δυο άβυσσόμενα ύδρα βουά !...

Η νύχτα τον σκεπάζει από παντού. Όπου και να στρεφής το βλέμμα του, άνταρρίζει το πιο πικρό

σκοτάδι και το πιο τρομερό χάος !...

Πού είνε αυτός ο φάρος του Πύ-
μυλιν, τέλος πάντων, ;... Μισή ώρα διαρκώς κολυμπούσε ο Ιπτότης μας — αυτός είνε ο ναυαγός — προς τα εκεί, κι' άξαφνα το φώς του φάρου χάρθηκε !... Και τώρα, έξακολουθεί να κολυμπά ο Τανεγκύ και άκμή !... Άλλά δεν ξέρει, αν πλησιάζει προς την άκτή ή κολυμπά προς το άνοιχτό και σκοτεινό πέλαγος !...

Σύννεφα βαρείς σκεπάζουν, τόν μαύρο οθρανό. Ο νοτιάς, θυελλώδης, μοναχίζει και σηκώνει κύματα βουά !... Άνατριχιάζει μπρος στο Άγγωστο ο Ιπτότης, και τ' αϊτιά του βουίζουν. Άνεκφραση κοίταται μονιάζει τα παγονίδια μέλη του. Άλλά καινούργια λύσσα τον ξοχογνίζει, κολυμπάει άελευσμένα θαλασοδαρμένος κι' άνεμοδαρμένος και πάλι ύστερα το μούδιασμα η παγωνιά τον δέχονται στην δέλθρια άγκυλά τους !...

— Τετέλεστο !... μονομυρρίζει, έ-
ξαντλημένος παιδί. Ένα «ΜΗΛΑΕΝ» είνε ο άνθρώπος, τέλος πάντων !... Τόσες φορές τ' άκούσα να τ' άνέ, εκεί στην Αϊλή των Βεσσαλίων, μά διάβολε δεν τ' άπστενα !... Ό-
ταν μάθη η γλυνιά μου μαχηρία Κανιλάν !... ότι δεν πέθανα γι' αυτή, θά τ' άχά από την έκπληξη της !... Και όταν μάθη, ότι πέθανα άσπίρως γι' αυτό το χατίρι της γυναίκας μου, θά ξεφονίσει από άπορία !

Και έμεινε τα γέλια ο Ιπτότης, στην τελευταία αυτή σκέψη του !... Ο Ιπτότης μας, ένοιωσε τώρα το κομμάτι του μισανάσθητο !... Η σκέψη του σκετένισε, και το βουήπι των αλπίων του δυνάμωνε και τον ξεκοίτανε. Λιποθύμισε !... Ύστερα,...

Ύστερα, ένοιωσε έναν πόνο στο παγωνμένο, μισόγυμνο, κομμάτι του. Κάποια πέτρα φαίνεται του πίεζε το πλερό και τον πονούσε. Ψαχούλεψε με το χέρι του, και είδε πως βρισκόταν πεταγμένος έξω στην άκτή από το κύμα !...

Όστε έτσι ;... Δεν βρισκόταν πιά καταμυσής στο πέλαγος ;... Η θάλασσα λοιπόν τον είχε «ξε-
ράσει» στην άκτή ;... Και σε ποιο σημείο της άκρίβως ;... Κι' από πόσες ώρες πρίν ;... Πόσες ώρες είχε διαρκέσει, αυτή η άνασθησία του, ο ύπνος του, η νύχτα του τέλους πάντων ;

Θόρυβος από φωνές, και μια ζωηρή λάμψη, άνάγκασε τον Τανεγκύ να σταματήσει τις σκέψεις του αυτές, και ν' άνοίξει τα μάτια του. Είδε πως βρισκόταν πεταγμένος έξω στην άκτή από το κύμα !...

Όστε έτσι ;... Δεν βρισκόταν πιά καταμυσής στο πέλαγος ;... Η θάλασσα λοιπόν τον είχε «ξε-
ράσει» στην άκτή ;... Και σε ποιο σημείο της άκρίβως ;... Κι' από πόσες ώρες πρίν ;... Πόσες ώρες είχε διαρκέσει, αυτή η άνασθησία του, ο ύπνος του, η νύχτα του τέλους πάντων ;

Θόρυβος από φωνές, και μια ζωηρή λάμψη, άνάγκασε τον Τανεγκύ να σταματήσει τις σκέψεις του αυτές, και ν' άνοίξει τα μάτια του. Είδε πως βρισκόταν πεταγμένος έξω στην άκτή από το κύμα !...

Είδε τότε τρία πρόσωπα, να είνε σκεπασμένα άπάνω του και να τον κυττούν με προσοχή. Τό ένα πρόσωπο ήταν άνδρας, ο όποιος κρατούσε ένα δαδί άναμμένο στο ένα χέρι του, και πιστόλι στο άλλο. Τα άλλα δυο πρόσωπα ήταν γυναίκες. Μια γηραιά και άσχημη και μια όμορφη και νεωτάτη.

Φυσικά, πρώτη η όμορφη γυναίκα τραβήξε την προσοχή του φιλοκάλου Ιπτότου. Μόλις όμως την περιεργάστηκε καλύτερα, τη γνώρισε και ξεφώνισε κατάπληκτος:

— Μπα !... Η γυναίκα μου !...

— Πώς ;... Έσύ είσαι λοιπόν, Ιπτότα ;... Ξεφώνισε με την ίδια έ-
πληξη και η Μερυλ. Σε κίτταζε τση όρα, και δεν μπορούσα να πιστέψω τα μάτια μου !

— Πού διάβολο βόλεσμαι, ά-

γατητή μου ;... Μπορείς να με πληροφορήσεις, τέλος πάντων ;

— Θα σε πληροφορήσω, σέζυγέ μου !... άποκρίθηκε μελοτάλαχτα η Μερυλ, στις όποιες το μυαλό καινούργιες σκέψεις ύποψιας άρρισαν να φυτρώνουν. Θα μού πης όμως, πρώτα, για ποιο λόγο άφησες το Παρίσι και ταξίδευσες ;

— Έγινε γραμματικομυστής, ά-
πλοστάτα !... Σκότασα τον φίλο μου Κρίπλιν, σε μονομαχία !... Κι' αιώσε, ξεφώνισα, με άρσισε να έπιδώσω μια έπιστολή του στον κόμητα ντε Σαμπλάι !

Κυτρίνισε σαν λεόνιο η Μερυλ, μόλις άκουσε τα δυο αυτά όνόματα. Μια άσπρη έλαμψε στα μάτια της. Μένονη προσπάθεια όμως, συγκράτησε τον έαυτό της και ρώτησε ψυχρά :

— Σάν τί να λήη άρά γι', αυτή η έπιστολή ;

— Δεν μού έξήγησε καθαρά, ο μακαρίτης ;... Κρίπλιν !... Περιόριστηκε μονάχα να μού πη, ότι ήταν σοδαρωτάτης σημασίας η έπιστολή του, και ότι έπρόκειτο περί της ζωής ενός ανθρώπου και περί της τιμής του βασιλέως !... Καταλαβαίνεις βέβαια, άγατητή μου, ότι δεν διάστα καθόλου να τρέξω στον κόμητα ντε Σαμπλάι !... Δυστυχώς, είχε φάγει με τον Λαφαγιέτ και με τους Γάλλους έθελοντάς για την 'Αμερική, την παρμιονή άκρίβως της άρξέως μου στη Βεστιά !...

Έτσι, δεν τον πρόλαβα !... Και τότε, είμαι ύποχρεωμένος να τραβήξω κι' εγώ για την 'Αμερική !... Και δεν διάστα καθόλου ;... Ξεκίνησα κιόλας για κεί !

— Δεν ποτεύω βέβαια, να μιλάς σοδαρά !... δέκωψε η Μερυλ, κίτταζοντας στα μάτια τον σέζυγό της. Γιατί το μέρος στο όποιο βρίσκεσαι τώρα, δεν έχει καμιά σχέση με την 'Αμερική !

Ο Ιπτότης έσπριξε ένα άμυχανο βλέμμα γύρω του, και άναγκάστηκε να παραδεχθή ότι είχε δίκαιο η γυναίκα του. Βρισκόταν έαπλωμένος στην έσοδο μιας ύπογειας στοάς — άπαράλλαχτης με ύπόνομο μεταλλείον — η όποια άρχιζε από τη θάλασσα και προχωρούσε μέσα προς την ξηρά. Πού ώδηγούσε η ύπόγειος αυτή μυστική διόδος ;... Δεν ήξερε βέβαια, ο Ιπτότης. Παραδεχόταν όμως μέσα του, ότι έξάπαντος δεν ώδηγούσε προς την... 'Αμερική !

— Βλέπεις λοιπόν, σέζυγέ μου, ξανατε με άλαρη ειρωνεία η Μερυλ. Ξεκίνησε για την 'Αμερική, και βρέθηκε στην 'Ιρλανδία !... Και μάλιστα, βρέθηκε έαπλωμένος, μισόγυμνος, θαλασοδαρμένος στο στάσιο μιας ύπονομης !... Τι σημαίνουν όλα αυτά ;... Δεν μού τα έξηγησε, παρακαλώ !

— Να σάς, τα έξηγήσω, κυρία μου !... είνε με άρξεια ο Τανεγκύ. Έμαθα ότι ήθελαν να σάς κρεμάσουν, και έτρεξα να σάς σώσω !

— Ευένα !...

— Μάλιστα !... Έσάς και τη μεγαλύτερα άδελφή σας !... Ξαντίε ο Τανεγκύ με σόφωρα !

— Και ποιος σάς το είνε αυτό ;... ρώτησε η Αιμιλία, σκεπτόντας και πλησιάζοντας. Άπό πού τον μάθατε ;

Με λόγια λόγια και με περισσό-
τερες άσπείριτες, τους έξηγησε ο Τανεγκύ τα καθέκαστα. Άλλά ενώ άκμή τους μύρισε, και καταρί-
ταν συγχρόνως την τρικυμία η δ-

ποία τον πέταξε σε τόσο όβιτη κατάσταση έξω στην άκτή, η δυο γυναίκες έδάξαν ζωηρά σημεία άνησυχίας !... άνησυχίας μάλιστα, η όποια δεν είχε καμιά σχέση με την άφήγησι του Τανεγκύ !

Άμέσως τότε, ο συνοδός των δυο γυναικών άπομακρύνθηκε διαστικά, προχώρησε ως το βάθος του ύπογειου αυτού «τούνελ» και έστησε το αυτί του προσεκτικά. Έπειτα, ξαναγύρισε και μονομύρισε άήσυχος κι' αυτός :

— Δικαιολογημένη η άνησυχία σας !... Μάς κινηγούν !

— Βεβαιώθηκες καλά γι' αυτό ;... ρώτησε η Μερυλ άνατριχιάζοντας.

— Μάλιστα, κυρία !... Βρίσκονται τη στιγμή αυτή διατακτικά, στη «στοά των Πηγών» !... Δεν θά ξεφύγουν πούν δρόμο να πάρουν !... Άν σκεφθούν όμως να στρέψουν προς τα άριστερά, θά ξεπροβάλλουν μπροστά μας και είμαστε χαμένοι τότε !

Η δυο γυναίκες γλώμισαν σαν πτώματα !...

Ο Ιπτότης, έντομεταξύ, καθώ-
ρωσε ν' άνασκησθή λίγο. Ψαχούλεψε το κομμάτι του, βεβαιώθηκε πως κανένα από τα κόμματα του δεν είχε σπάσει, και έβγαλε ένα στεναγμό άνακουφιστός. Με την αίσια φαιδρή άύσπετοποίησι του κατόπι, ξεφώνισε στον έμπιστο των δυο γυναικών :

— Δεν είσαι στα καλά σου, χει-
σιανέ μου !... Τι θά πη «ΕΙΜΑΣΤΕ ΧΑΜΕΝΟΙ» ;... Αυτό είνε μια φροσί, στην όποια δεν μπόρεσε άκάρια να συνήθισι ο χαρακτήρας μου, και ούτε θά συνήθισι ποτέ του !... Άς την αφήσουμε λοιπόν, να πάη κατά διαβόλου !... Οι άνδρες ποτέ τους δεν «ΕΙΝΕ ΧΑΜΕΝΟΙ» !

Προσήλωσε ύστερα, την πρόσ-
σαση και ελλοκρινή ματιά του στο

δραίο πρόσωπο της γυναίκας του και της είνε :

— Λοιπόν, κυρία ;... Είχα την υπερτάτη τιμή να σάς πω λίγα λόγια για τις ύποθέσεις μου !... Εύ-
αρεστηθήτε τώρα να μού πητε κι' εσείς μερικά πράγματα, για τις δικές σας ύποθέσεις !... Άς τα πούμε ένα χροιά, μια πού σμίξουμε έ-
δω, τόσο άπροσδόκητα !...

Η Μερυλ δεν θά είχε ίσως καμιά διάθεσι να έξηγηθή με τον σέζυγό της, εκείνη τη στιγμή, υπό τέτοιες συνθήκες και σε τέτοιο μά-
λιστα μέρος. Άλλά η άπαράξια του και η άφοβία του τη μαγνήτισαν. Κίτταξε προσεκτικά τον νεαρό και υπερήφανο έκείνον είπα-
τοίδη, σαν να τον έβλεπε για πρώτη φορά μπροστά της.

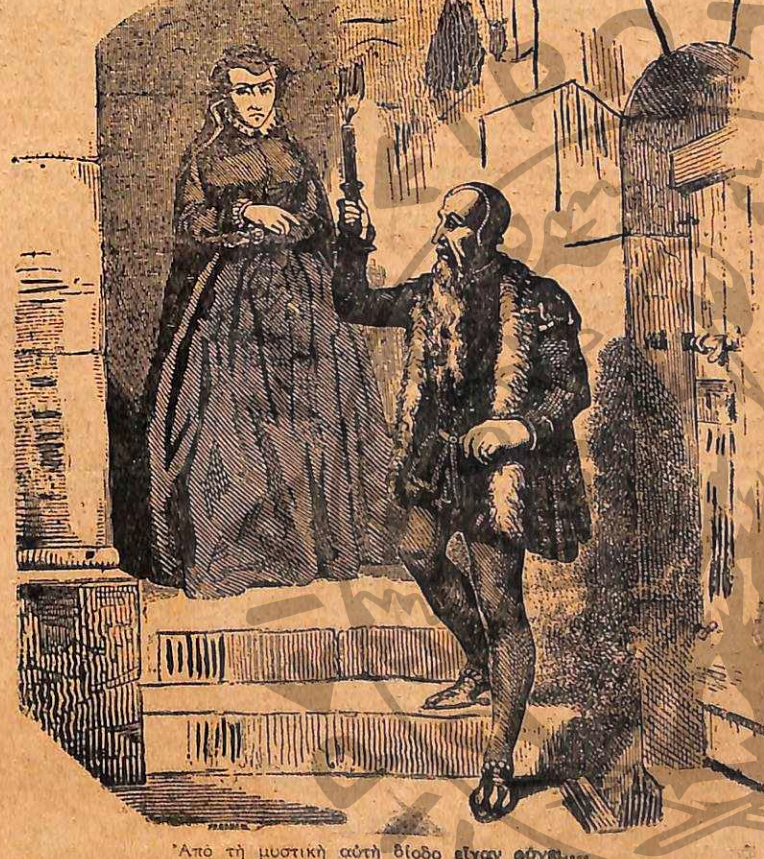
Τα μάτια της άστραφαν τότε !... Τά ρουθούνια της άνοιγόμλεισαν, από κρυφή λαχτάρα !... Και με άπό-
φαι ξανακίνη, όβιτρε στην άγκυλά του, τον έσπριξε με άσπνηστική περιπάθεια, τον φίλησε στα δροσερά, κόκκινα χείλη του, και ψεύ-
ρισε :

— Ιπτότα μου !... Σέζυγέ μου !... Διατρέχω κίνδυνο θανάτου και εγώ και η άδελφή μου, τη στιγμή αυτή !... Τι σημαίνει όμως ;... Βρίσκει κανείς κοντά μου τώρα, και δεν φοβόμαι καθόλου !

Δεν ξεγνώσε όμως και τα σα-
τανικά σχέδιά της η καταχθόνια αυ-
τή γυναίκα. Και παρ' όλη την πε-
ριπάθειά της, κίτταξε καλά τον Ιπτότη και σκέφθηκε :

«Δεν θά κρατάη άπάνω του το ποτιοφόλι του, φαίνεται !... Και έ-
τσι, δεν θάχη μαζί του εκείνη τη διαβολοπιστολή !»

Και ο Τανεγκύ επίσης, παραξε-
νέθηκε για τις άσπνηστες διαχυ-
τώτες της γυναίκας του. Ήταν άδωος όμως, στο το μυαλό του δεν πήγαινε ποτέ στο κακό. Άλλωστε

Άπό τη μυστική αυτή διόδο είχαν φύγει...

ήταν νέος, είχε αίμα φλογερό, και η Μερυλ του φαινόταν γοητευτική όμορφιάς, στο άλλοκοτο και μυστηριώδες εκείνο περιβάλλον !

Γι' αυτό, δλες η προηγούμενες, περί του γάμου του άντλήμης, τραποπήθηκαν άστροπία στο μυαλό του. Άπροσδόκητη θέρη τον έπιασε, ν' άφασωθεί όλοκληρωτικά στη γυναίκα του. Και με φωνή τρεμουλιασμένη από συγκίνηση και ένδοξασμό, διάσπριξε ν' άπαντή-
ση :

— Κυρία !... Άγατητή μου γυ-
ναίκα !... Τά πάντα μπορείτε να περμάνετε, από τον πέζυγό σας !... Διατάξετε, και θά σάς δώσω πρό-
θεμα το αίμα μου !...

Θά έλεγε ίσως και άλλα ο θερ-
μαέφελος Ιπτότης μας, άπάνω στη
βροσί του ένδοξασμού του. Δυσ-
τυχώς όμως επενέβη ο ένοπλος
και δοδοφόρος συνοδός των δυο
γυναικών, και τους δέκωψε άνη-
συχος :

— Κυρία, κύριε, διασπριξε σάς
παρκαλώ !... Σε λίγα λεπτά της
ώρας, οι δικαστάς μας θά είνε έ-
δω !... Θα βόρκαν ξεσπώντας τα
ίχνη μας, τώρα !

— Μά τί λές, δυστυχισμένη ;...
είπε η Αιμιλία ντε Σαιν - Εριγιάλ,
άνατριχιάζοντας συγκορη. Τι ελ-
λη λειπά της ώρας, μάς λές ;... Ξέρεις πόσο τραγική είνε η θέσι
μας !... Ξέρεις ότι μονάχα ύστερα
από μια ώρα θ' άποσυνθών από
δώ τα νερά της θάλασσας ;...

— Καί μ' αυτό, τί ;... περάστηκε
και είνε ο Ιπτότης, μην καταλα-
βαίνοντας !

— Θεέ μου, είμαστε χαμένοι !...
συνέχισε η Αιμιλία. Η μόνη διέ-
ξοδος να φύγουμε από δω, βρίσκε-
ται προς το μέρος της θάλασσας !... Άλλά το μονοπάτι είνε σκεπασμέ-
νο από τα νερά της τώρα, και μο-
νάχα ύστερα από μια ώρα θά ξε-
σκαπιστή !... Άπό όπου άλλον άν
προσπαθήσουμε να ξεφύγουμε, θά
πέσουμε άπάνω στους δωκίτες μας !

Τόσο η Αιμιλία, όσο και η Με-
ρυλ, έδειχναν σημεία βαθντάτης
άγνωσης τώρα. Παραξενευμένος πε-
ρισσότερο ο Ιπτότης ξεφώνισε ά-
συγκράτητος :

— Κυρίες μου, έπαρεστηθήτε τέ-
λος πάντων να μού έξηγήσετε, πε-
ρί τίνος πρόκειται !

Η Μερυλ ξανάπρεσε στην άγ-
καλιά του σέζυγου της και ξαώ-
νοντας εκεί, μονομύρισε :

— Να, φίλε μου, σημαίνει το
έξέσι :... Ο Ζάν Πωλ μιάς κινηγίει
μέσα στα ύπόγεια αυτά, με καμιά
δεκαριά από τους θρησώδεις πα-
δοίς του !... Επειδή όμως δεν έξοει
και τόσο καλά τους ύπογείους αυ-
τούς λαβυρίνθους, μπόρεσαμε είκό-
λα να του ξεφύγουμε ως τώρα !... Δυστυχώς, όμως τα ίχνη μας πάλι,
και δεν θ' άρρίσιν να μας φτά-
ση !... Μια δέξοδος μάς μένει για
να φύγουμε, άλλα η πλημμυρίς της
θάλασσας μάς την έχει άποκλείσει
προσφών !

— Κι' αν μπόρεστε να ξεφύγε-
τε από το θαλασσινό αυτό μονοπάτι,
πού σκετέσθε να πάτε ;... ρώτησε
μ' ένδιαφέρον ο Τανεγκύ.

— Μια βάρκα μάς περιμένει, λί-
γα όμματα πιο πέρα από δω !... Θα
μύουμε μέσα, και θά τραβήξουμε
έκτα προς τον στρατιωτικό σταθμό
του φάρου Πάμπλιν !... Κι' αν φτά-
σουμε εκεί, σωθήμα !

(Ακολουθεί)

Η Μάβις κοκκίνισε και προσποιήθηκε πως δεν τον είδε...

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Μ. GAMPBELL BARNES

ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΓΑΛΟΝΙΑ

ΚΥΡΙΕ πλοίαρχε, ο Μίστερ Μεργουινέδερ ήθελε να σας επισκεφθή μαζί με δυο δεσποινίδες, από τις οποίες η μία μου φαίνεται πως είναι κόρη του, είπε ο αξιωματικός της υπηρεσίας στον πλοίαρχο Πούλιαν - Γκρίν.

— Καλά, Πέρου, άς τις περιποιηθώ ο Κέρουσον, όσόντου τελειώσω ενώ τη δουλειά μου με τον Μίστερ Μεργουινέδερ.

Ο Μπλ. Κέρουσον υπηρετούσε ως έφεδρος αξιωματικός άπάντο στο καταδρομικό, το όποιο βρισκόταν άγκυροβολημένο εκείνες τις μέρες, στα μικρά λιμάνι του Σέλλινγκτον. Τη στιγμή που ο Πέρου πήγε να του μεταβιβάσει τη διαταγή του πλοίαρχου, εκείνος έτοιμαζόταν να φύγει για να συναντήσει κάποιον φίλο του στην Ξηρά.

— Να πάω ή όχι; φώναξε φουρισμένος. Γιατί διαλέγει έμενα πάντοτε ο πλοίαρχος για να πάω τον φίλο του Ξεναγού;

Και νευριασμένος, ο Κέρουσον άνοιξε άπτότομα την πόρτα της καμπίνας του. Μα άμέσως κοκκίνισε και στάθηκε κατάληκτος στο κατώφλι. Βεβήχη πρόσωπο με πρόσωπο με τις δυο επισκέπτριες.

— Μη νομίζετε πως κι' εμάς μάς ελκεται έξωρετικά αυτή ή επίσκεψις σ'ό... πληρικό καράβι σας, κύριε! τού είπε ή μία από αυτές, ή Ξανθή τις Μάβις Μεργουινέδερ, περασμένη από τα λόγια που ήθελε της είχε άκούσει.

— Σιγγνόνιμ, Μίς, τραύλισε ο Μπλ. ντροπασμένος, μάλλον ο Μπλ. να μαντέψει πως βρισκόσαστε απ' έξω από την καμπίνα μου.

— Άν έχετε κανένα ραντεβού στην Ξηρά, είπε τότε ή συνοδός της Μάβις, μια συμπαθητική, μελαχροινή κοπέλλα, θα μπορούσε ίσως ο άλλος αξιωματικός να μάς δείξει το πλοίο;

— Όχι, δεν μπορεί! Απάντησε άπτότομα ο Μπλ. Αιτός, είπε ένας ήλιος, ο όποιος τά χάνει μόλις άντιφύγει μια κοπέλλα. Δεν ξέρει τότε να ξεχωρίσει ένα περισκόπιο από έναν σκαντζόχοιρο! Και έπειτα μη νομίζετε πως μ' εύχαριστεί έξωρετικά ή άποδοχίσις μου αυτή σ'ό... πληρικό καράβι σας! πρόσθεσε άναποδίδοντας τά ίσα.

— Τόσο εύκολα αλλάζετε γνώμη έσεις ο ναυτικός; ρώτησε ή Μάβις κοροϊδευτικά.

— Μα δεν σ'α έχω συναντήσει άπότομα, την ώρα που σκόπευα να άποδοχισθώ, είπε ο νέος γελώντας. Και έπειτα ξέρετε, ή τελευταία επίσκεψις που μάς ήρθε, ήταν ένας πληρικός τίπος, κάποιον θεοκατάληπτη γεροντοκόνη, ή όποια ήρθε σ'ό πλοίο μας για να... όσόν τις ψυχές μας, και επί πλέον ήταν άσχημη και φορούσε γυαλιά φανταστικά, την έρωσαν μου ό-ταν σέ μένα έβγαζε ο κληρός να της δείξω το καράβι...

— Να, νά, καταλαβαίνω, είπε ή Ξανθή νέα. Θα είχε άνιγο για σ'ας να δείχνετε το όμορφο καράβι σας στους επισκέπτες, κι' όταν άπότομα δεν είναι άσχημες γεροντοκορές με ματογυάλια... Γι' αυτό, αν θέλετε, μπορούμε να καθίσουμε πονθενά και να σ'ας απ'αλλάξουμε άπο την έπίσκεψι τού πλοίου...

— Όχι, όχι! διαμαρτυρήθηκε ο

νέος. Άξίζει, ξέρετε να το έπισκεφθήτε, έλάτε!

Η έπίσκεψις τού καταδρομικού κράτησε άσχετη ώρα, και ο νέος με καμάρια, έξηγούσε στις δυο νέες τ'ά διάφορα μηχανήματα, τ'ά εξαρτήματα και τόν όπλισμό τού πλοίου. Κατόπιν τούς πρόσφερε τ'ά τσάι, και ενώ έτρωγαν και κουβεντιάζαν, ή Μάβις είπε:

— Η Τζέιν Σπάροου είχε εξαδελφή μου ξέρετε, και έπειδή ο πατέρας μου διατηρεί τις παλιές, πολυεπίστες θεωρίες του, θέλει νάχω κάποιον να με συνοδεύει. Έμεινα όφρανη από μητέρα και ή Τζέιν, ή όποια δεν έχει κανέναν σ'όταν κό-σμο, μένει τώρα μαζί μας.

— Κι' εγώ έχω τον πατέρα μου ό-ταν ήμουν παιδί άπότομα, είπε ο Μπλ. Και από τότε μόνος βιοπα-λαιώ. Εύτυχώς που ή ή μητέρα μου, και έτσι δεν είμαι όλομόναχος σ'όταν κόσμο.

Η Τζέιν δεν λάβανε πολ-λό μέρος στην κουβέντα. Ο Μπλ. δεν είχε μάτια παρά για την όμορφη Μάβις κι' όποτε πρόσχε τη φωνή συνοδού της, ή όποια είχε συνήθισα πεινά να ή παραγκωνισμένη. Σέ λίγο ο Μίστερ Μεργουινέδερ φώναζε την κόρη του για να φύγουν. Έξωρε τότε έσπευσε με τρέπο, κάτω από ένα μαξιλάρι τού καναπέ, τ'ά τσάντα της και τ'ά γάντια της. Κατόπιν ή δυο νέες χαϊρέτισαν και έφυγαν.

Την έπομένη, ή δάδην ξεχασμένη τσάντα βρέθηκε και ο Κέρουσον έσπευσε να την επιστρέψει.

— Ό! φώναζε ή Μάβις με προ-σποιητή έκκληση, ώστε σ'ό καράβι

σας έχωσα χθές τ'ά τσάντα μου; Μεγάλη σας ή καλωσύνη που λάβα-τε τόν κόπο να μου τ'ήν φέρετε...

— Εύχαριστίζω, θέλετε να π'ή-τε...

— Εύχαριστώ. Τι λέτε; Μας συνοδεύετε σ'ό γηπεδο τού τέννις, να παίξουμε μια παρτίδα;

— Άντοιμαι, αλλά σέ λίγο θα είμαι της υπηρεσίας και πρέπει να επιστρέψω άμέσως σ'ό καράβι μου. Όστόσο, θα ήθελα... έπιτηλώ... νά, πρέπει να συναντηθούμε πάλι, πρέπει να συναντηθούμε πάλι, Μά-βις...

— Ο πατέρας μου θα δώσει προ-σέχως ένα χορό σ'ό Δημαρχείο. Θα σ'ας καλέσω όλους...

— Είμαι άθλιος χορευτής.

— Ό! αυτό δεν έχει σημασία. Θα κουβεντιάζουμε, αντί να χορεύ-οιμε.

— Άγαπημένη μου...

Συγγνώμης ο Μπλ. τράβηξε τη νέα στην άγκυλιά του και τη φί-λησε σ'ό στόμα. Άμέσως κατόπιν έφυγε βιαστικός. Άλλά σ'ή βία του, έέχασε να πάρει ένα μπιστο-νάκι, το όποιο είχε αγοράσει προ-τίτερα. Και έτσι τη στιγμή που έ-φθασε στην άποδοχία κι' έτοιμα-ζόταν να επιδοθεί σ'ή βάρκα, ά-κουσε πίσω του γρήγορα βήματα.

— Σταθήτε! Μίστερ Κέρουσον! Ξεχάσατε κάτι, δικό σας, αυτή τη φορά...

Ήταν ή Τζέιν Σπάροου, που λα-χανιασμένη από τ'ά τρέξιμο, τού έ-πέστρεψε τ'ά μπιστοτόνι του.

— Μα τόσο άρρωτισμένος είσθε λοιπόν, τόν έρωτησε ή νέα γελώ-ντας, ώστε να ξεχνάτε έτσι ;...

Μα εκείνος, χωρίς ν' άπαντήσει στην έρώτησή της, της είπε:

— Ό! σ'ας εύχαριστώ, Μίς Σπά-ροου... Άντοιμαι που κάνετε τόσο κόπο για μένα...

Τς έπόμενες μέρες, ο Μπλ. με τη βοήθεια των συναδέλφων του προσπαθούσε να εξακριβή σ'ότις βηματισμούς τού φός και τού βάλς.

Γιατί ο φτωχός νέος τόν καιρό που οι συνάδελφοί του χόρευαν και δια-σκεδάζαν με την ξενισασιά της νεότητος, εκείνος εργαζόταν σ'ή έμπορικά πλοία. Είχε περάσει θα-σανισμένα νειάτα. Όστόσο, τη βρα-δυά τού χορού, έσπευσε χαρούμενος σ'ό Δημαρχείο. Σ'ή μεγάλη σάλ-λα βόηκε τ'ά Μάβις και χόρεψαν μαζί. Άλλά ο Μπλ. δεν τά κατ'α-φρε καθόλου καλά. Σκόδαφτε έ-πάνω σ'ή άλλα ζεύγη, έχανε τόν ρυθμό και τέλος πάτησε και έσχι-σε τ'ά άφράτο ρός φόρεμα της Μά-βις. Ντροπιασμένος είπε:

— Άντοιμαι, Μάβις, αλλά σέ προειδοποίησα πως είμαι κακός χο-ρευτής.

— Δεν πειράζει. Πάω να καθί-σουμε σ'ό μπαλκόνι. Άλλά πως συμβαίνει να μη ξέρετε χορό, Μπλ; Εγώ νόμιζα πως όλοι οι αξιωματι-κοί τού Ναυτικού είναι καλοί χο-ρευτές.

— Μα εγώ άνήρω σ'ό έμπορικό ναυτικό και υπηρετώ ως έφεδρος σ'ό στόλο. Σέ λίγο θ' άπολυθώ, θα επιστρέψω σ'ό Λονδίνο και έπι-λώ με τ'ά βρά καμιά καλή θέσι σ' έπιβατικό πλοίο.

— Κατάλαβα! άπάντησε ή Μάβις, της όποιας ό ένθουσιασμός, μόλις άκουσε αυτά τ'ά λόγια, έσπασε μο-νομας. Με συγχωρείς, μια στιγ-μή, πρέπει να πάω να διορθώσω τ'ά σ'όσιμο σ'ό φόρεμα μου.

Ο Μπλ. μάταια άνοήτησε τ'ά Μάβις για τόν έπόμενο χορό, τόν όποιο τού είχε άποχεστή. Τέλος ή Τζέιν τόν λιτήθηκε και τού ψιθύ-ρισε:

— Μη τ'ά ξεσνερίζεσαι. Μπλ, αλλά βλέπεις σ'ότις τ'ά φόρεμά της και...

— Ναί, δεν ξέρω να χορεύω, για-τί δεν είναι αυτό μονάχα. Όμως για-τί δεν είμαι παρά ένας έμποροπλο-αρχός, και χωρίς δουλειά μάλιστα, τώρα που πρόκειται ν' άπολυθώ...

— Και μάλιστα τ'ά Έμπορικό Ναυ-τικό δεν έχει δόξα! Μήπως οι ά-ξιωματικοί τόν δεν...

— Εύχαριστώ, Τζέιν, τ'ά διά-κοψε ο νέος. Είμαι πονόψυχη εσύ.

— Γιατί κι' εγώ εργάζομαι, Μπλ, και ξέρω τί θα π'ή εργασία.

Για πολλή ώρα οι δυο νέοι κου-βεντιάζαν μαζί. Ο Μπλ. της μι-λήσε για τ'ά μητέρα του και για τις έλλειδες του για τ'ά μέλλον.

— Βλέπεις, ο πατέρας μου δεν μάς άφηρε περιουσία, είτε ο νέος, και έτσι εργάζομαι και συντηρώ τ'ά μητέρα μου. Είναι τόσο καλή. Θα ήθελα πολύ να τ'ά γνωρίζεις...

Όταν λίγες μέρες κατόπιν, ή μητέρα τού Μπλ. άνοιξε τις βαλ-τες τού γιου της, άνάμεσα σέ διάφορα ένθυμα, βόηκε μια μικρή φωτογραφία των δυο κοριτσιών.

— Ά! αυτή τη φορά, αγαπώ σ'ν' άλήθεια, μητέρα, της είπε ο νέος με πεπνυρησία.

— Είναι παλιό συμπαιχνίδι αυτή ή νέα, τού άπάντησε ή Μίσις Κέρου-σον, ή όποια είχε άκούσει και σέ άλλες περιστάσεις την ίδια διαβε-βαιώσει τού γιου της.

— Ό, μα ποιά κυττάξεις; Όχι α'ή τ'ά μελαχροινή, έσπευσε να της έξηγήσει ο Μπλ, τ'ήν ξανθά άγκαλιά. Η άλλη δεν είχε παρά ή συνοδός της, κάποιον εξαδελφή της.

— Ά! έτσι! είπε ή μητέρα με κάποια άπογοήτευσι.

Επί μέρες τώρα, ο Μπλ. μά-ταια ζητούσε να β'ή εργασία. Ό-λες ή θέσεις ήσαν κατελημμένες. Σ'ό διάστημα αυτό, ή Μάβις είχε έρθει σ'ό Λονδίνο και έπειδή βρι-σκόταν χωρίς κανένα από τ'ά φίλες της, περνούσε τόν καιρό της πάλι με τόν Μπλ. Και ο νέος, ένθου-σιασμένος τ'ά συνάδευε σ'ή κοι-στικά κέντρα, σ'ά καλύτερα έστια-τόρια.

Μια μέρα, ή Τζέιν τού έκανε τ'ήν παρατήρησι πως δεν ήταν φρόνι-μο να έοδεύη έτσι τ'ά χρήματά του, σ'ή στιγμή μάλιστα που βρισκόταν χωρίς εργασία.

— Άλλά μήπως μπορώ να πάω τ'ά Μάβις σέ κατώτερα κέντρα; Και έπειτα μια που συμπληρώθηκε μαζί μου, τ'ά έξοδα θα λογαριά-σο ;

— Έπρεπε εκείνη νάνα π'ά λο-γική, έπιμεινε ή Τζέιν άγανακτι-σμένη, αφού ξέρετε πως βρισκόσαι χωρίς εργασία. Και έπειτα είχε ά-

ποδ φαντάζεσαι, είπε ο νέος. Σ'ό Σλαγκουότερ είναι άγκυροβολημένα μερικά καράβια, τ'ά όποια έπισκευ-άζονται. Έκεί εργάζομαι...

— Ό Μπλ, πως μπορείς; Έ-σύ που υπηρετήσες σέ πολεμικό!

— Τι να κάνω; Πρέπει να ερ-γασθώ. Μονάχα θα προτιμούσα να με είδοποιήσες πότε θα έρθετε για να σ'ας έτοιμάσω ένα καλό γεύμα.

Μα από τ'ά λόγια τού ή Τζέιν κατάλαβε πως δεν ήθελε να ίδουν τ'ά έλδος της εργασίας που έκανε.

Η Μάβις όμως άνέβαλε τ'ήν έ-πισκεψή τους, γιατί είχε τώρα τ'ή συντροφιά τού Πέριβαλ, και μο-νάχα, όταν έληξε ή άδειά του και ο εξαδελφός της έφυγε, πήρε μια μέρα δυο φίλες της, τ'ά Τζέιν και κάποιον σαχλό νέο, τ'ά καινούργιο της φίλες, και ξεκίνησαν.

Όστόσο ο Μπλ. δεν έλαβε έγ-καίρως τ'ά τηλεγράφημα της Τζέιν και έτσι τ'ή στιγμή που τ'ά κομψή άντισκίνη της Μάβις με τ'ήν πα-ρέα της έφθασε ο νέος έβγαυε από ένα κατάστημα της παρ'αίρας. Φο-ρούσε τ'ή λινή φορεσιά του της δου-λειάς, ήταν πασαλειμένος με μπο-γιές και κρατούσε ένα καρτέλι γρα-μι και ένα κουτί παστομένο κρέας, για τ'ά γεύμα του. Χαρούμενος, ο

Μπλ. χαϊρέτισε, μα ή Μάβις, όταν είδε τ'ή περιβολή τού, κοκκίνισε, προσποιήθηκε πως δεν τόν είδε και προσέφερε:

— Χαρώ πως είσαι μια μικρή ραδιούργος, Τζέιν, είπε ο νέος γε-λώντας.

— Και γι' αυτό μ' έστειλε να σου π'ά, ότι πιθανόν ν' άγγιξη λίγο σ'ό ραντεβού της, έπρόσθεσε ή νέα.

— Κάθισε να με συντροφεύεις, λοιπόν, και να δείπνησουμε μαζί...

— Εύχαριστώ, εγώ δείπνησα...

Η Τζέιν έφυγε και ο Μπλ. έμει-νε σκεπτικός. Άναρωτιόταν αν αι-τός, ένας φτωχός νέος, είχε τ'ά δι-καίωμα ν' άγκαλιά μια νέα που ή-ταν τόσο πλούσια και τόσο καλοα-θμισμένη. Κι' αν έξαφνα ήταν αλή-θεια πως φλερτάριζε μαζί του, μο-νάχα για να περνά τ'ήν ώρα της ;

Πόσο διαφορετική ήταν ή Τζέιν! Άλλά τί χαριτωμένη που ήταν ή Μάβις !...

Τ'ήν έπομένη, ο Μπλ. συνάντη-σε τ'ά Τζέιν σ'ό δρόμο, και της εί-πε πως είχε β'ή μια προσωρινή εργασία.

— Ό Μπλ! πόσο μ' εύχαριστεί αυτό. Θα έρθουμε να σ' έπισκε-φθούμε σ'ό καράβι σου.

— Δεν είναι άκριβώς ή δουλειά

που φαντάζεσαι, είπε ο νέος. Σ'ό Σλαγκουότερ είναι άγκυροβολημένα μερικά καράβια, τ'ά όποια έπισκευ-άζονται. Έκεί εργάζομαι...

— Ό Μπλ, πως μπορείς; Έ-σύ που υπηρετήσες σέ πολεμικό!

— Τι να κάνω; Πρέπει να ερ-γασθώ. Μονάχα θα προτιμούσα να με είδοποιήσες πότε θα έρθετε για να σ'ας έτοιμάσω ένα καλό γεύμα.

Μα από τ'ά λόγια τού ή Τζέιν κατάλαβε πως δεν ήθελε να ίδουν τ'ά έλδος της εργασίας που έκανε.

Η Μάβις όμως άνέβαλε τ'ήν έ-πισκεψή τους, γιατί είχε τώρα τ'ή συντροφιά τού Πέριβαλ, και μο-νάχα, όταν έληξε ή άδειά του και ο εξαδελφός της έφυγε, πήρε μια μέρα δυο φίλες της, τ'ά Τζέιν και κάποιον σαχλό νέο, τ'ά καινούργιο της φίλες, και ξεκίνησαν.

Όστόσο ο Μπλ. δεν έλαβε έγ-καίρως τ'ά τηλεγράφημα της Τζέιν και έτσι τ'ή στιγμή που τ'ά κομψή άντισκίνη της Μάβις με τ'ήν πα-ρέα της έφθασε ο νέος έβγαυε από ένα κατάστημα της παρ'αίρας. Φο-ρούσε τ'ή λινή φορεσιά του της δου-λειάς, ήταν πασαλειμένος με μπο-γιές και κρατούσε ένα καρτέλι γρα-μι και ένα κουτί παστομένο κρέας, για τ'ά γεύμα του. Χαρούμενος, ο

Μπλ. χαϊρέτισε, μα ή Μάβις, όταν είδε τ'ή περιβολή τού, κοκκίνισε, προσποιήθηκε πως δεν τόν είδε και προσέφερε:

— Χαρώ πως είσαι μια μικρή ραδιούργος, Τζέιν, είπε ο νέος γε-λώντας.

— Και γι' αυτό μ' έστειλε να σου π'ά, ότι πιθανόν ν' άγγιξη λίγο σ'ό ραντεβού της, έπρόσθεσε ή νέα.

— Κάθισε να με συντροφεύεις, λοιπόν, και να δείπνησουμε μαζί...

— Εύχαριστώ, εγώ δείπνησα...

Η Τζέιν έφυγε και ο Μπλ. έμει-νε σκεπτικός. Άναρωτιόταν αν αι-τός, ένας φτωχός νέος, είχε τ'ά δι-καίωμα ν' άγκαλιά μια νέα που ή-ταν τόσο πλούσια και τόσο καλοα-θμισμένη. Κι' αν έξαφνα ήταν αλή-θεια πως φλερτάριζε μαζί του, μο-νάχα για να περνά τ'ήν ώρα της ;

Πόσο διαφορετική ήταν ή Τζέιν! Άλλά τί χαριτωμένη που ήταν ή Μάβις !...

Τ'ήν έπομένη, ο Μπλ. συνάντη-σε τ'ά Τζέιν σ'ό δρόμο, και της εί-πε πως είχε β'ή μια προσωρινή εργασία.

— Ό Μπλ! πόσο μ' εύχαριστεί αυτό. Θα έρθουμε να σ' έπισκε-φθούμε σ'ό καράβι σου.

— Δεν είναι άκριβώς ή δουλειά

— Δεν έλαβες τ'ά τηλεγράφημα μου, Μπλ; ρώτησε ή Τζέιν, δ-ταν έφθασε κοντά σ'όν νέο.

— Όχι, άπάντησε ο νέος με π-ρία. Άλλοιώς θα είχα φροντίσει να παρουσιαστώ με τ'ά χρυσά γαλό-νια μου !

— Ό Μπλ, μη μιλάς έτσι, δεν μπορώ να σέ νοιώσω έτσι περα-μένο...

— Άσφαλώς, είπε ή τελευταία φορά που μπλέκω με κορίτσια... τ'ά συγάρηκα !...

— Έχεις δίκιο, ίσως ! Για τ'ήν ώρα όμως εγώ πεννώ... Δεν θα μού κινήσει λοιπόν τ'ά τραπέζι ;

Σιωπηλός, ο νέος τ'ά βόηθησε να μη τ'ή στη βάρκα και τ'ήν πήγε σ'ό καράβι του.

— Άντοιμαι που δεν έχω μεγά-λα πράγματα να σου προσφέρω, είτε ο νέος.

Όστόσο έφαγαν με πολλή δόξη τ'ά παστό κρέας και μια όμελέτα τ'ήν όποια έτοιμάσε ή Τζέιν. Κατό-πιν ενώ έβιναν τόν καφέ τους, ο Μπλ. είπε:

— Θυμάσαι, Τζέιν, τ'ά τσάι που πήραμε μαζί, σ'ήν πρώτη έπίσκε-ψι σας ;

— Έκείνο ήταν για τ'ά Μάβις, είτε ή νέα σ'α. Τ'ά σημερινό γεύ-μα ήταν δικό μου.

— Είσαι καλή που ήρδες, Τζέιν. Ίσως όμως είναι ώρα να φύγεις. Π'ά τ'ά τσάι να πάρεις ;

— Μου είναι αδιάφορο τώρα, πό-τε θα επιστρέψω και π'ά π'ά...

— Πώς ; Δεν θα επιστρέψεις σ'ούς Μεργουινέδερ ;...

— Όχι ;

— Όχι ;

— Όχι ;

— Όχι ;

— Όχι ;

— Όχι ;

— Όχι ;

— Όχι ;

— Όχι ;

— Όχι ;

— Όχι ;

— Όχι ;

— Όχι ;

— Όχι ;

— Όχι ;

— Όχι ;

— Όχι ;

Γ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ ΤΟΥ ΠΟΛ ΦΕΒΑΛ

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Αληθινή Ιστορία)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Καίσαρ χρειάστηκε μισή ώρα ολοκληρωτική να διανύσει τις δυο λευγές που χωρίζουν τη Ματίλλα από τα Έφτα-Ντα-μάρια.

Μόλις προσπέρασε τα Έφτα-Νταμάρια, φάνηκε ξεφάνο σαν να συνέρχεται από το βυθισμό του. Έκλεισε τα μαλλιά της λευκής μέσας σε μία μεντάγια κρεμασμένη στο λαιμό του, η οποία είχε την εικόνα της μακαρίτισσας κομψότητας ντε Σαμπανέιλ της μητέρας του. Στεννώθηκε στη σέλλα του δλόγου του και με φωνή γλυκειά σαν παράπονο, είπε στο δλόγο του:

—Εμπρός, Άλαζάν, αγαπημένε! Θέλω να της πω ένα τελευταίο χαιρε...

Ο Άλαζάν υπάκουσε και δρμώντας καταβρόχθισε τις τέσσερες λευγές που έμεναν για να φτάσει στη Φουεντε-νόντα, όπου άρχιζε το βουνό.

Καμιά έκαστη βήματα από τη Φουεντενόντα, ένας γαϊδουρολάτης καθάλασε σε ένα ρωμαλέο δλόγο, φάνηκε στο δρόμο. Ο Καίσαρ κράτησε τα χαλινάρια του.

Κάτω απ' τη μεταμπίσι του γαϊδουρολάτη, αναγνώριζε κανείς το ελκρινές και τολμηρό πρόσωπο του Πιτ-Εστάς.

—Κάνετε λίγο άριστερα, είπε ο δραγόνος, περνώντας χωρίς να σταθεί. Θα σας συναντήσω στο σιδεντρο.

Ο Καίσαρ προχώρησε μερικά βήματα και πήρε ένα μονοπάτι, που κατέβαινε προς το ποτάμι του Τόρμες, διασχίζοντας ένα μικρό οάσος. Σε λίγο άκουσε καλπασμό πίσω του.

—Λοχαγέ, του είπε η φωνή του Πιτ-Εστάς, κι' ο διάβολος αν βρίσκεται μέσα στην κοιλιά του Άλαζάν, δεν θα περάσετε αυτή τη φορά. Μεταμορφώθηκε σε καλόγερο σήμερα το πρωί για να πάω να τὰ δω ελ' αυτά. Ο Κόμιν είν' ένας διάβολος, ξέρετε!

Από το Αντριάλ ως την Άβιλα και πέρα, όλα τα μονοπάτια είνε πιασμένα από τους Άγγλους. Κατάρθισα να ξεγελάσω μερικούς απ' αυτούς και να τους κάνω να στραφούν προς τον ανατολικό δρόμο, μά δι πολλούς, γιατί ελπίζα ότι ο Καμπούρης θα σας πείσει να πάρετε το δρόμο της Πλαζένσιας. Είνε καιρός ακόμα, αν και σας αναγνώρισαν ένας αξιωματικός του Έπιτελείου και τέσσερες έθελοντές, που έρχονται πίσω σας.

—Πρέπει απόψε να βρίσκωμ στην Ταλαβέρα, απάντησε ο Καίσαρ, ενώ αν πάρω το δρόμο που μου λές, δεν θα φτάσω ούτε το πρωί. Εξ άλλου, έχω δουλειά στα έρειπια του μοναστηριού του Αγίου Φραγκίσκου του Σόρ.

—Μεγάλε ούσανε! φώναξε ο Πιτ-Εστάς. Ακριβώς πηγαίνετε στο κέντρο των επιχειρήσεων τους! Όλο το μικρό έπιτελείο βρίσκεται σ' αυτό το μέρος...

—Έχω δουλειά εκεί, είπε ο Καίσαρ.

—Τότε μεταμοφιστήτε άμέσως κι' αφήστε τον Άλαζάν που είνε γνωστός σαν τόν άσποο Λόκο. Θέλετε το δλόγο μου;

—Ο Άλαζάν μόνο είνε ικανός να με πάη όπου εγώ θέλω. Θα μεταμφιστώ αν πρέπει και όταν πρέπει... Ο Άλαζάν μόνο ξέρει να πηδάει τα εμπόδια. Πού είνε ο Ζάν Κουτάρ;

—Το ούς παρακολουθεί μεταμφιστωμένον σε ληστή και δεν λείπει άλλο τίποτα, παρ' αλ' πώς θα πηγαλλικό αίμα...

—Κι' ο Σαρελούκ; Κι' ο Λαφλέρ;

—Αύτοι έχουν μεταμφιστωμένον σε γαϊδουρολάτες.

και δίνουν όσο μπορούν πιο καλές πληροφορίες στους Άγγλους, για να τους κάνουν να χάσουν τα ίχνη σας...

Ο Καίσαρ άφογκράστηκε άεφανα και μ' ένα κίνημα του έπέβαλε σιωπή. Καλπασμός άλόγων άκουγότανε προς το μέρος του δρόμου.

—Ας χωρίσουμε! είπε. Κατά τα φαινόμενα, θα διασχίσω τη σιέρα μεταξύ Έλ Μπάρες και Αγίου Ιωάννου Μενγκαμουνός. Τράβα άποδω! Έγώ πηγαίνω κατ' ευθείαν προς το μοναστήρι του Αγίου Φραγκίσκου του Σόρ.

Κι' ο Καίσαρ ξεκίνησε, ακολουθώντας το μονοπάτι που έφερνε στο ποτάμι. Ο Πιτ-Εστάς στάθηκε και τόν κύταξε.

—Ε, γαϊδουρολάτη, άκούστηκε εκείνη τη στιγμή η φωνή του λοχαγού Μπράουν, που έφτανε καλπάζοντας και προηγούμενος των τεσσάρων έθελον-

των, μήπως συνάντησε το Γενικό Ταχυδρόμο του Αρχιστρατηγού;

—Ο γενικός ταχυδρόμος ήταν αυτός που είδα; απάντησε πονηρά ο Πιτ-Εστάς. Καθαλ-λούς είνε άμορφο άλογο άναλ-λουζιανό, έξοχώτατε! Και φαντάζεστε ότι θα τόν φτάσετε μ' ένα τέτοιο παληάλογο σαν τόν δικό σας;

—Ποιό δρόμο πήρε;

—Τραβάει κατ' ευθείαν προς τόν χάνι του Μπάνος, έξοχώτατε, όπου πάει να πούση τόν δλόγο τόν. Έγώ τόν έδειξα τόν δρόμο.

Ο Μπράουν κέντρισε τάλογό του και χάθηκε πίσω από τὰ πεύκα με την ακολουθία του, ενώ ο Πιτ-Εστάς κατέβαινε προς το ποτάμι. Βγαίνοντας από το σιδεντρο των πεύκων ο Μπράουν διέτρεξε με τη ματιά του όλην την πεδιάδα, αλλά δεν είδε τίποτε, εκτός από μερικά κοπάδια ζώων.

Είχε πάλι χα κιόλας φτάσει ο ταχυδρόμος στο χάνι του Μπάνος, το όποιου ή κόκκινη στέγη φαινόταν από μακριά; Ο Μπράουν κι' ο έθελος του κατέβαιναν την κατηφορία, και δίνουν όσο μπορούν πιο καλές πληροφορίες στους Άγγλους, για να τους κάνουν να χάσουν τα ίχνη σας...

Ο Καίσαρ άφογκράστηκε άεφανα και μ' ένα κίνημα του έπέβαλε σιωπή. Καλπασμός άλόγων άκουγότανε προς το μέρος του δρόμου.

—Ας χωρίσουμε! είπε. Κατά τα φαινόμενα, θα διασχίσω τη σιέρα μεταξύ Έλ Μπάρες και Αγίου Ιωάννου Μενγκαμουνός. Τράβα άποδω! Έγώ πηγαίνω κατ' ευθείαν προς το μοναστήρι του Αγίου Φραγκίσκου του Σόρ.

Κι' ο Καίσαρ ξεκίνησε, ακολουθώντας το μονοπάτι που έφερνε στο ποτάμι. Ο Πιτ-Εστάς στάθηκε και τόν κύταξε.

—Ε, γαϊδουρολάτη, άκούστηκε εκείνη τη στιγμή η φωνή του λοχαγού Μπράουν, που έφτανε καλπάζοντας και προηγούμενος των τεσσάρων έθελον-

των, μήπως συνάντησε το Γενικό Ταχυδρόμο του Αρχιστρατηγού;

—Ο γενικός ταχυδρόμος ήταν αυτός που είδα; απάντησε πονηρά ο Πιτ-Εστάς. Καθαλ-λούς είνε άμορφο άλογο άναλ-λουζιανό, έξοχώτατε! Και φαντάζεστε ότι θα τόν φτάσετε μ' ένα τέτοιο παληάλογο σαν τόν δικό σας;

—Ποιό δρόμο πήρε;

—Τραβάει κατ' ευθείαν προς τόν χάνι του Μπάνος, έξοχώτατε, όπου πάει να πούση τόν δλόγο τόν. Έγώ τόν έδειξα τόν δρόμο.

Τα βουνά των περιστοιχίζαν τώρα απ' όλες τις μεριές, εκτός από τόν μέρος του βορρηνά, απ' όπου έρχόταν. Η πηγή του Τόρμες ήταν πολύ κοντά του. Πλησίαζε στα μέρη, όπου διαδραματίστηκαν ή κυριότερες σκηνές της Ιστορίας μας.

Μπροστά των ήταν ή διακλάδωση των βουνών, ή οποία κατόληγε στον πύργο των Καμπαλ, το όποιο τ' αθέατα τείχη κρυβόντουσαν πίσω από τὰ φαράγγια. Ένας γήλοφος, όπου ήταν φυτρωμένες μερικές έληές, τόν έκρυβε ακόμα τόν βάλτο του Σόρ και τὰ έρειπια του.

Στις φωνές των δικωτών του Καίσαρος, ένας όμιλος χωρικών, κρυμμένος στο γήλοφο, έξάρμησε από τις έληές. Ο Καίσαρ έκανε δεξιά. Μερικοί πυροβολισμοί άκούστηκαν. Ο Άλαζάν χλιμνίστηκε χαρούμενος.

Η φωνές των χωρικών, καθώς και των Άγγλων σε λίγο, δεν έφταναν πια στον Καίσαρα. Ο δρόμος του Καίσαρος ήταν άφαντος. Διέσχισε τόν παλιό στρατόπεδο του Μάουρο Κόμιν κι' έβλεπε δόλιχον τόν ύψωμα του Αγίου Φραγκίσκου, που ήταν γεμάτο έρειπια.

Δύο άλλα άποσπάσματα παιρουάστηκαν εκείνη τη στιγμή τόν ένα στην άκρη του βάλτου του Σόρ και τόν άλλο στους πρόποδες του λόφου, στο μέρος όπου ο Κόμιν είχε ξεκοιλιάσει τόν δλόγο τόν.

Ο Καίσαρ τράβηξε κατ' ευθείαν προς τόν πέρασμα του Καμπαλ. Δώδεκα καθάλα-ρηδες έξάρμησαν μαζί για να τόν φράξουν τόν δρόμο. Ο Κλίντον ώδηγούσε τούς πέντε, ο ύπολοχαγός Κράμπ, καθάλα-στών όρατο τόν Πόλλυ, διοικούσε τούς άλλους μισούς. Ο Κράμπ ήταν στην καλύτερη θέση.

Εκείνος που τόν άνησυχούσε περισσότερο, ήταν ο όμιλος του Μπράουν, που φαινόταν μακριά μέσα στο σύννεφο της σκόνης. Αυτοί έρχόντουσαν να ματαώσουν τη σφή άκρίβεια του ύπολογισμού του.

Τα γόνατα του Καίσαρος έλύγισαν. Ο Άλαζάν έσήκωσε τὰ μακριά κοινά αυτιά του, σαν νόλεγε: Άφέντη, είμαι όλος προσοχή.

Οι δώχτες του από τόν γήλο-

τοποθετημένος με τέσσερους δραγόνους πίσω από τούς βράχους τόν περάσματος του Καμπαλ. Η τύχη του έρχόταν μόνη της. Δεν είχε ανάγκη ν' άνησυχή καθόλου για να πιάσει τη λεία του.

Ο Καίσαρ, με τὰ φτερά του Άλαζάν, ξεπέρασε τόν Κλίντον και τόν Κράμπ, πριν προφτάσουν εκείνοι να δρμήσουν έναντιόν του. Τό άνοιγμα τόν περάσματος ήταν έλευθερο.

Έκείνη τη στιγμή ο Κλίντον έφώναξε:

—Πάει, Κράμπ, τόν χάσαμε! Η τύχη φώτισε για τόν Νταλουζ!

Βέβαια, ο Καίσαρ ήταν πολύ μακριά από τόν Κλίντον για να μωρήσει ν' άκούση αυτή την άσυνετη προειδοποίησή του για τόν Νταλουζ, μά ούτε και τη χρειάζονταν. Έπαιζε τόν παιγνίδι του ψυχρά. Οι αντίπαλοί του είχαν όλα τὰ άποδ' στα χέρια τους, μά εκείνος ήξερε όλα τὰ χαρτιά τους.

Ο Καίσαρ παράσχε τούς δώχτες του ως τόν άνοιγμα σχεδόν τόν περάσματος, μά έκείνη τη στιγμή μ' ένα γρήγορο στρίψιμο έγύρισε δυτικά. Υπήρχε προς τόν μέρος εκείνο, ένα μονοπάτι, που έφερνε στο χωριό τόν Αγίου Ιακώβου των Καμπαλ κι' αυτό τόν μονοπάτι, σχεδόν άδιάβατο, είχε μείνει άφύλαχτο.

Άκούστηκε τότε μία συναυλία από βλαστήμιες μεταξύ των Άγγλων και ένας από τούς έθελοντές του Κλίντον άποσπάστηκε για να ειδοποιήση τόν Νταλουζ και τόν Μαύρο Κόμιν.

Αυτοί που κατείχαν τόν πέρασμα τόν Καμπαλ, θα έπρεπε να κάνουν τόν γύρο τόν πύργου για να βρεθούν μπρος στο μονοπάτι, που είχε πάρει ο Καίσαρ.

Η διάταξις του κυνηγιού ήταν ή έξης, για τη στιγμή: Ο Κλίντον κι' ο Κράμπ μ' έννη έθελοντές, ακολουθώντας από πίσω τόν Καίσαρα, τόν έκοθαν κάθε ύποχώρησι. Προς τὰ νότια, οι πέντε καθάλαρηδες, που είχαν, έξορμήσει από τη βίλλα, ειδοποιημένοι για την άλλαγή της διεύθυνσεως, καλπαζαν προς την έξοδο τόν μονοπατιού τόν Αγίου Ιακώβου, όπου θα έπρεπε να φτάσουν σχεδόν συγχρόνως με τόν Καίσαρα.

Τέλος, μακριά, προς τὰ δυτικά τόν Μπουμπόγιο, ο Μπράουν κι' οι έθελοντές του φάνηκαν μέσα σ' ένα σύννεφο σκόνης.

Ο Καίσαρ με μία ματιά άναμέτρησε την κατάστασι με τόση γαλήνη, σαν να έπαιζε τάβλι.

Εκείνος που τόν άνησυχούσε περισσότερο, ήταν ο όμιλος του Μπράουν, που φαινόταν μακριά μέσα στο σύννεφο της σκόνης. Αυτοί έρχόντουσαν να ματαώσουν τη σφή άκρίβεια του ύπολογισμού του.

Τα γόνατα του Καίσαρος έλύγισαν. Ο Άλαζάν έσήκωσε τὰ μακριά κοινά αυτιά του, σαν νόλεγε: Άφέντη, είμαι όλος προσοχή.

Οι δώχτες του από τόν γήλο-

φο πλησίαζαν προς τὰ δυτικά, μπρος από τόν δρόμο. Πίσω του ο Κλίντον κι' ο Κράμπ έκέρδιζαν έδαφος. Για δεύτερη φορά έστριψε λίγο δυτικά προς τόν βουνό.

Μία δυνατή έπνευμη έπακολούθησε αυτή τη στρόφι, που, για τὰ μάτια των διαχτών του, ήταν τόν μεγαλύτερο λάθος που μπορούσε να κάνει.

Ο Καίσαρ τραβούσε τώρα προς τόν βάλτο του Σόρ. Οι δώχτες τόν ακολουθούσαν, βγάζοντας κραυγές θριάμβου.

Στη μέση, τόν λιθόστρωτο που διάσχιζε τόν βάλτο, κοβόταν κι' ένωτόταν με την άλλη όχθη. Εκεί στάθηκε εξαφνίζοντας τούς δώχτες του.

Άφιππευε και άραξε με όλη του τη δύναμι τη σάπια ψυφα και με μία δυνατή προσπάθεια την εκάρφωσε και την πέταξε μέσ' στο βάλτο.

Ύστερα, καθάλοιεύοντας πάλι τόν δλόγο τόν, τράβηξε με μικρό τρέκ προς τὰ έρειπια τόν Αγίου Φραγκίσκου τόν Σόρ.

Στην άλλη όχθη άκουγότανουσιν τώρα όλες ή βλαστήμιες τόν Ένωμένου Άγγλικού Βασιλείου.

—Ύστερ' απ' όλα αυτά, είν' ένας διαβολάθρωπος! έπτε μελαγχολικά ο Κλίντον. Τόν είχαμε σίγουρο, μά εκείνος είχε τόν σκοπό του... Η τύχη τόν είνε για τόν Μάξγουελ και τόν Μάκενζι... Πίσω, τζέλλε-μαν. Θα κάνουμε τόν γύρο τόν βάλτου.

IX

ΔΡΟΜΟΣ ΜΕΤ' ΕΜΠΟΔΙΩΝ

—Όπως είνε πη ο Καίσαρ στον Πιτ-Εστάς, είχε δουλειά στα έρειπια. Ό,τι έκανε ως τώρα, τόν εκανε για να φτάσει σ' αυτά. Είχε φτάσει τώρα στο σκοπό του και σταθηκε.

Οι Άγγλοι είναν μ' έκπληξι από την αλλη όχθη τόν βάλτου τόν ταχυδρόμο τόσο ήσυχο, σαν να τόν είχε χωρίσει ο άκεανός από τούς δώχτες του, ά άφιππεύει και να χανεται μέσ' στα έρειπια.

Ο Άλαζάν έμενε μόνος με τόν χαλινάρι τόν στο λαιμό. Στεκόταν άκίνητος και φαινόταν από μακριά σαν άνάγνωφο.

Οι Άγγλοι έκαναν τόν γύρο τόν βάλτου κι' ο Καίσαρ δεν είχε ξαναφανή ακόμη.

—Λένε, έπτε ο Κλίντον, ότι κάτω απ' αυτά τὰ έρειπια ύπολοχαγός Κράμπ κατέθηκε κάτω από τὰ έρειπια στο διάβολο. Μπορεί αυτή τη στιγμή να βρίσκεται στην άλλη μεριά της σιέρας.

—Δεν άόφηνε ποτέ τόν Άλαζάν, απάντησε ο Κράμπ.

Έφτασαν στην άκρη τόν βάλτου κι' έτράβηξαν προς τὰ έρειπια. Εκείνη τη στιγμή ο Καίσαρ ξαναφάνηκε. Παρ' όλη την άπόστασι, μπορούσαν να διακρίνουν τη θανάσιμη όχρότητα, που ήταν άπλωμένη στο πρόσωπό του. Καθαλλέικε και κατέθηκε τόν λόφο τόν Αγίου Φραγκίσκου τόν Σόρ, διευθυνόμενος προς τὰ βορειοανατολικά.

Ο ύπολοχαγός Κράμπ ήταν πολύ νέος. Όλο τόν ύπόλοιπο της καταδίωξεως, τόν δλόγο τόν, ο Πόλλυ, δεν ένωισε τόν σπηρούνι του να τόν κεντρίξει τὰ πλευρά.

Μά οι άλλοι δεν ήξεραν τίποτε και δεν είχαν την καρδιά τόσο τρυφερή. Ο ταγματάρχης Κλίντον, επικεφαλής των έθελοντών του, είχε ξαναπάρει τόν ύρμό του.

Τό κυνήγι γινόταν τώρα μεταξύ της άριστερης όχθης τόν Τόρμες και της ανατολικής διακλάδωσης των βουνών.

Άριστερά του, οι πέντε καθάλαρηδες της βίλλας, ξαναφάνηκαν περνώντας τόν ποτάμι. Μεταξύ αυτών και τόν Κλίντον, ο Μπράουν έκάπαζε, προσπαθώντας να κλείσει κάθε έξοδο προς τὰ δεξιά.

Ο Καίσαρ δεν έβλεπε δόλου τόν Άλαζάν. Η όμη του είχε αλλάξει. Ο πρόσφατος ένθουσις χόμος τόν είχε παραχωρήσει τη θέση του σε μία βαθεία μελαγχολία. Περιωριζόταν να συγκρατή σ' άπόστασι τούς πέντε καθάλαρηδες της βίλλας, με τόν σκοπό να μείνη κύριος τόν άριστέρου τόν. Ήξερε τόσο καλά, όσο κι' οι Άγγλοι οι έθελοντές τόν, τόν έπείριμεν δεξιά.

Κι' όστόσο από τὰ δεξιά έπρεπε να περάσει, γιατί καθώς πηγαίνε, τραβούσε άντίθετα προς τη γαλλική παράταξι. Ήθελε να τραβήξει προς τόν πέραμα τόν Έλ Μπάρκο.

(Ακολουθεί)

ΝΑΥΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΙ ΕΦΙΑΛΤΕΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΤΖΟΝΣΟΝ

Ο «τσούρμος» δεν είχε κανένα παράπονο, ούτε για τη δουλειά, ούτε για την τροφή, ούτε για το μεροκάματο. Άλλοιους ποιος θα πατούσε το πόδι του στο «Φόρεγκολιντ»;

Ασφαλώς κάποιο σκεπτικό μυστήριο, κάποιο τρομερό μυστικό, κάποιο άγνωστο δόγμα, θα είχε αλλάξει τη ζωή του. Οι ναύτες το μαντεύανε, μα κανείς φυσικά δεν τολμούσε να τον ρωτήσει.

Τί είχε συμβεί, άραγε; Μιά μέρα, ο καπετάνιος Τζόνσον είχε γυρίσει από το σπίτι του, άγριος, σαν συννεφιασμένος ουρανός. Μαζί του είχε πάρει και το γιό του, ένα παιδάκι πέντε χρόνων, που έβλαψε κάπως τόσο και ζητάγε τη μητέρα του. Μα ο πατέρας του, πράσιος, από μια ανεξήγητη λύσσα, δεν τούδινε καμιά απάντηση.

Έπειτα, κατά το ήλιοβασιλευμα, το «Φόρεγκολιντ» άνοιξε τα πανιά και την άλλη μέρα έκανε σκάλα σ' ένα μικρό λιμάνι, για να πάρη νερό και να συμπληρώσει τις προμήθειές του. Ο καπετάνιος Τζόνσον βγήκε στη στεριά, με το παιδί του, δίχως να πάρη κανένα ναύτη γι' τη βάρκα του, κι' έγινε άφαντος τρεις ώρες...

Ύστερα γύρισε μόνος, με άγριο πρόσωπο και με πρόσωπο από τη λύσσα του. Πού είχε πάει; Μυστήριο!... Κανείς ναύτης δεν μπόρεσε να μάθω το μυστικό του.

Από τότε, ο καπετάνιος Τζόνσον έγινε ένας σκληρός, μισάνθρωπος. Δεν άγαπούσε πια τίποτ' άλλο στον κόσμο, παρά μόνον το καράβι του. Ούτε συλλογιζόταν πια τη γυναίκα του, το σπίτι του, το παιδί του.

Ο Έδρεμοντ Πένς, ο δευτερός καπετάνιος, που ήταν εβραϊκής καταγωγής, μήπως ήξερε τίποτα, μήπως είχε μάθει το μυστικό του; Ποιος μπορούσε να ξέρη. Κι' αυτός ήταν ανιμωμένος και κρατούσε πάντα σφιγμένο το στόμα του.

Έτσι πέρασαν μερικές εβδομάδες, δίχως κανένα καινούριο περιστατικό. Μα ξαφνικά, μια νύχτα, μαύρη σαν την κόλαση, μερικοί ναύτες, που άγγιζαν τον καπετάνιο Τζόνσον, άκουσαν τον καπετάνιο Τζόνσον, που κρατούσε το τιμόνι, να

ουρλιάζει παράξενα, σαν να τον είχε πιάσει ένας αλλόκοτος φόβος. Αυτός απ' αυτούς έτρεξαν τότε γρήγορα κοντά του και τον βοήθησαν να βγει από το καράβι.

—Δεν είδατε τίποτα έσείς; τούς ρώτησε βραχνά.

—Όχι... τίποτα... Έκαναν σαστισμένοι οι ναύτες.

—Θα ήταν καμιά παραίσθησις, ψιθύρισε ο καπετάνιος, και δεν έδωσε καμιά άλλη εξήγησις.

Μα το περίεργο εινε ότι και την άλλη νύχτα, ο καπετάνιος άρχισε πάλι να ουρλιάζει από το φόβο του. Κι' αυτό κράτησε μια ολόκληρη εβδομάδα, κάθε νύχτα σκοτεινή, με βαρεία μαύρα σύννεφα. Τέτοιες νύχτες, που ο καπετάνιος βρισκόταν πάντα στο τιμόνι, η γέφυρα ήταν έρημη, μα οι ναύτες δεν μπορούσαν να κλείσουν μάτι από την αγωνία τους. Μόλις άκουγαν τον καπετάνιο να φωνάζει, έτρεχαν γύρω του κι' εκείνος, κίτρινος απ' τον τρόμο του,

είχε μαρμαρώσει στη θέση του, με τα μάτα γουρλωμένα απ' τη φρίκη.

—Είδες τίποτα;... τόν ρώτησαν οι άλλοι ταραγμένοι.

—Έκείνος κούνησε το κεφάλι του.

—Αν είδα;... ψιθύρισε. Θεέ μου!... Τί φρίκη!...

—Λέγε, λοιπόν, τί είδες; Έκαναν εκείνοι ανυπόμονα.

—Στεκόμουν εδώ πέρα, τούς εξήγησε ο λαστρόμος, λίγο πιο πέρα από τον καπετάνιο, όταν άξαφνα εί-

δα ένα κίτρινο πλάσμα να βγαίνει από την μπροστινή πόρτα... Θέ μου!

—Ήταν το φάντασμα μιας γυναίκας!... Προχώρησε άργά - άργά, στάθηκε μπροστά στη γέφυρα, σή-

κωσε τα φωτεινά χέρια του προς τον καπετάνιο, γονάτισε σαν να τον παρακαλούσε για κάτι, κι' ύστερα σηκώθηκε κι' έφυγε πάλι, άργά - άργά, μπαίνοντας στην μπροστινή πόρτα...

Οι ναύτες, με τα μάτια ολόφθαλα από τη φρίκη, άρχισαν να τρέχουν

σαν μικρά παιδιά!... Το καράβι έινε γερό και θα σωθούμε...

Κι' αλήθεια, το «Φόρεγκολιντ» άγ-

θεξε στον τυφώνα και τα ξημερώματα μπήκε στο λιμάνι του Ντακά.

Ο Έδρεμοντ Πένς τότε συνάντησε τον καπετάνιο στην καμπίνα του, κι' αφού ήπιε μαζί του ένα ου-

ίσκι, τον ρώτησε μ' ένα παράξενο τόνο στη φωνή:

—Δεν σου φαίνεται, Άλμπερτ, πως φέρονται σκληρά στη γυναίκα σου; Έγώ είμαι βέβαιος πως δεν

πταίει... Δίχως να ξεετάσεις τίποτα, πιστεύεις ένα ανώνυμο γράμμα που σου το έστειλε κάποιος έχθρος σου.

Δεν έκανες λοιπόν καλά που της πήρες το παιδί!... Η δυστυχισμένη

μπορεί να πεθάνη από τη λύπη της!

—Ναι!... στέναξε ο καπετάνιος. Θα πείθαινε!... Κι' ήταν το φάντα-

σμα της!... Έχεις δίκιο, Έδρεμοντ!... Απάνω σε μια σκληρή

τρέλλα, δεν ήξερα τί έκανα... Μα σου όρκίζομαι, πως αν ξη άκουη

τη γυναίκα μου, θα πάω να της ζητήσω συγγνώμη και να της δώσω πίσω το παιδί μας!...

—Για να δούμε!... Έκανε μ' ένα ανιμωτικό χαμόγελο ο δευτερος.

Μα μη σε νοιάζει!... Η γυναίκα σου ξη!... Είμαι βέβαιος γι' αυτό!...

Το φάντασμα που έβλεπε ήταν μια παραίσθησις... Ένα πλάσμα της

φαντασίας σου... Ήταν η τύχη! Λοιπόν, θα κρατήσης το λόγο σου;

—Σου τ' όρκίζομαι!... φώναξε ο Τζόνσον.

Το «Φόρεγκολιντ» λοιπόν, ύστερα από λίγο καιρό, ξαναγύρισε στο Κάρντι.

Ο Άλμπερτ Τζόνσον πήρε τότε το τραίνο, για να γυρίσει στο σπίτι του, κοντά στη γυναίκα του.

Ο Έδρεμοντ όμως έμεινε στην πόλη. Και την ίδια μέρα, μ' ένα παράξενο πακέτο στο χέρι,

πήγε και βρήκε σ' ένα «Θέατρο Ποικιλών» μια γνωστή του ήθοποιό...

—Σας φέρνω πίσω, της είπε, τα...σάβανα!... Η παράστασις πέ-

τυχε μια χαρά. Το φρόφορο των πέπλων αυτών έκανε θαύματα. Κι'

εγώ πάλι έκανα δι,τι μπόρεσα, για να παραστήσω το φάντασμα μιας

γυναίκας. Με δυο λόγια, πέτυχα εκείνο που ήθελα!...

Κι' έπειτα, ο πονηρός Έδρεμοντ Πένς άποχαρέτησε εκείνη την ήθο-

ποιό, η οποία παράστανε άλλοτε την «Γυναίκα - Φάντασμα», στο

«Θέατρο Ποικιλών», και ξαναγύρισε ολόκληρος στο καράβι.

ΦΟΡΝΤ ΜΑΣ ΦΟΡΝΤΣΟΝ

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ από 1ης Μαΐου, έ. έ. οδία έν Χαλανδριό έν 4

δωματίων ταπεινάς και λοι

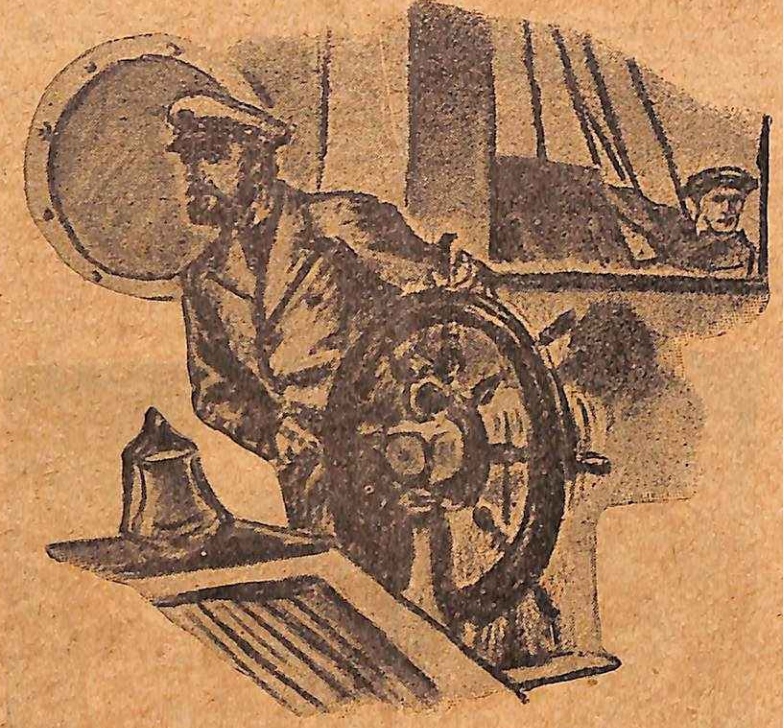
πών χρεωδών, δι' ολόκληρον την

θερινήν περίοδον ή και διά την χει-

μερινήν συγχρόνως, με εγκαταστα-

σιν καλύτερη κλπ. Πληροφορία

εις τή Γραφεία μας.

Ο καπετάνιος σκεπτόν

μυρός στο τιμόνι...

απ' το φόβο τους. Τί ήθελε κείνο

το φάντασμα στο καράβι τους; Γι-

ατί έχοχόταν κάθε νύχτα και βασά-

νιζε τον καπετάνιο;

—Είμαστε χαμένοι... ψιθύρισε ο

λαστρόμος. Θυμάστε το παιδί του

καπετάνιου; Έ, λοιπόν... Βάζω

στοίχημα το κεφάλι μου πως δεν

ξη πια η μητέρα του... Θα την έ-

σπασε ο καπετάνιος!...

Η θάλασσα κίνηη τη νύχτα είχε

αγριέψει. Πελοπία ζώματα σκέ-

σαν το καράβι κι' ο άγέρας σφύρι-

ζε άγρια, σαν χίλιοι δαμόνοι, στα

σκοινά.

—Θα φοιτιάρομε!... στέναζαν

οι ναύτες. Ο καπετάνιος εινε ένας

φονιάς!... Θα μάς πλίση το φάν-

τασμα της γυναίκας του!...

Μα ο δευτερος, ο Έδρεμοντ Πένς,

δεν είχε χάσει το θάρρος του.

—Ο καπετάνιος εινε άρρωστος...

τούς είπε επιληπτικά. Μην κάνετε

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΖΗΛΕΙΑ

ΙΜΑΙ Τρελ-
λάς; Η ζη-
λιάς; Η ζή-
λιας; Δέν ξέ-
ρω π ο υ ξέ-
ρω εινε ότι

ιπέφερα τρο-
μερά. Έκανα

μια τρέλλα,

μια τρέλλα α-

γία, εινε αλήθεια. Αλλά η ζήλια

που κόβει την αναπνοή, ο εξαλλος

έρωτας, ο προδομένος, ο καταδικα-

σμένος, ο πόνος ο ανυπόφορος που

αισθάνομαι, όλα αυτά δεν εινε άρ-

κετά για να μάς σπρώξουν να κά-

νοημε εγκλήματα και τρέλλες, χα-

ρίς να είμαστε στ' αλήθεια κακοδυ-

γοι στην καρδιά και στο μυαλό!

—Ω! υπέφερα, υπέφερα, υπέφερα

κατά τρόπο συνεχή, άφρόητο, τρο-

μερό.

—Αγάπησα τη γυναίκα αυτή με

πάθος μανιακό... Και όμως νάμαι

αλήθεια; Την αγάπησα; Όχι, ή-

χι, όχι. Κατέκτησε την ψυχή μου

και το σώμα, τα κατακυριέψε, τα

άλυσόδεσε. Ήμουν, είμαι ένα δικό

της πράγμα, το παιχνίδι της. Ά-

νθρω στο χαμόγελο της, στο στό-

μα της, στο βλέμμα της, στις γραμ-

μές του κορμού της, στο σχήμα

του προσώπου της. Αναπνέω δι-

σκολα, σκληρομένο από το έρω-

τατικό της μοναχά. Εκείνη όμως

την ίδια, τη γυναίκα που τα έχει

όλ' αυτά, το είναι του κορμού αλ-

τού, το μωύ, το περιφρονώ, το σι-

χνάνομαι, το μισώσα πάντοτε, το

περιφρονώσα, το σιχαίνομαι.

Γιατί εινε ήπυλη, κτηνώδης, άκα-

θαρτη, διεφθαρμένη, γιατί εινε η

γυναίκα της άπωλειας, ένα λάγνο

και ψεύτικο ζώο, μέσα στο δόσο

δεν ύπόκει καθόλου ψυχή, και δεν

κυκλοφορεί ποτέ η σκέψη σαν ένας

άερας ελεύθερος και ζωογάνος. Ε-

ινε το ανθρώπινο κτήνος και λιγώ-

τερο ακόμα: Εινε ένα πνευρό, έ-

να θάλασσα που θα σαρώσει, στο

στήθος μου που θα αναλάσσει,

μια παράλυσι ατέλειωτη.

Μιά μέρα, παρετήρησα πως είχε

κουραστή από μένα. Το είδα μέσα

στο βλέμμα της καθώς είχε ξυπνή-

σει.

—Ω! το είδα, το γνώρισα, το έ-

νοιωσα, το κατάλαβα άμέσως. Όλα

τέλειωσαν, τέλειωσαν για πάντα.

Και είχα την απόδειξη, σε κάθε

στιγμή κάθε δευτερόλεπτο.

—Όταν την προσαλούσα με την

αγκαλιά και με τα μάτια, έστρεφε

άλλου το πρόσωπό της με στενω-

χώρα μουρμουρίζοντας: «Άφρη-

σε με λοιπόν!» ή καλύτερα: «Είσαι

ανυπόφορος!» ή «Δέν θα μ' άφής

ποτέ ήσυχη!»

Τότε έγινα ζηλιάρης, μια ζήλια

της σαν σκύλος, και πονηρός, δύ-

σπιστος, υποκριτικός.

Ζήλευα την αδιαφορία της, ζή-

λευα τη μοναξιά των νυχτιών της.

Ζήλευα τις κινήσεις της, τη σκέψη

της που την ένοιωθα πάντα άτιμη.

Ζήλευα το κάθε τι που άνεκάλυπτα

μέσα της συγκλονιμένο. Και τότε

μυροχότανε να την πιάξω, να την

βάλω κάτω από τα γόνατά μου,

και να την κάνω να όμολογήση,

σφίγγοντας το λαιμό της, όλα τα

άσχετα μυστικά της καρδιάς της.

—Είμαι τρελλός;

—Όχι.

Μα να που ξαφνα, ένα βράδυ,

την κατάλαβα ευτυχισμένη. Ένοιω-

σα πως κάποιος καινούργιος πάθος

έξοσε μέσα της. Ήμουν βέβαιος,

απολύτως βέβαιος. Γλυκόταμος όπος

πόθους για τίς πιο αλλόκοτες φαν-

τασις σφιχταγκάλισμά μας, το μά-

τασιολήξες!

τι της έλαμπε, τα χέρια της ήταν

ξεσπασμένα, το είναι της έρχυνε κεί-

νο τον άχνό του έρωτος που με είχε

ξετρελλάνει.

Προσποιήθηκα πως δεν κατάλα-

βα τίποτα, αλλά η προσοχή μου

την περιτύλιγε σαν σε δίχτυ.

Δέν ανακάλυπα τίποτα, ως τόσα.

Περίμενα μια εβδομάδα, ένα μή-

να, τρεις μήνες. Άνοιγε σαν λου-

λούδι μέσα στην άνοιξη κάποιας μυ-

στηριώδους όσμης. Αναπνέανε

μέσα στην ευτυχία κάποιου άπα-

στου χαϊδέματος.

Και ξαφνα, μάντευα! Δέν εί-

μαι τρελλός! Τ' όρκίζομαι, δεν εί-

μαι τρελλός!

Να με τί τρόπο το κατάλαβα. Έ-

να βράδυ, που είχα γυρίσει από

μια μεγάλη έκδρομη με τ' άλογο,

έπεσε μπροστά μου, με τα μάγουλα

κατακόκκινα, με το στήθος της που

θαρυχευότανε, τα πόδια κατάκαπα

και τα μάτια σδησμένα, πάνω σε

μια χαμηλή πολυθρόνα.

Τότε το μυαλό μου άρχισε να γυ-

ρίζει και για να μην τη βλέπω, έ-

στρεψα κατά το παράθυρο το καρά-

βι και είδα έναν άνηρέτη που κρα-

τάντας από το χαλινάρι, ώδηγούσε

στο σταβλό το μεγάλο της άλογο

του, χωρίς να σφουγγίζει κατόπιν

τα πόδια της. Και η μυρωδιά του

κορμού της, του ιδρωμένου σαν να

έβγαίνε μέσα από κανένα ξεστό-

νιόββατι, άνακατέωντανε κάτω από

τη μύτη μου με τη δυνάμη του ά-

ΣΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

THE MARGUERITE COMERT

ΚΩΔΩΝ ΚΙΝΔΥΝΟΥ

Ροζέ ξεχνά να ξαναεπιλάβει κάτω το «άσπασέρ», τότε είνε η βία του για να φτάσει στίτι του, γιατί ξέρεει πως η γυναίκα του, η Σουζόν, είνε πολύ αυστηρή και δέν της άρεσει διόλου να περιμένει το φαγί το τραπέζι. Άπαιτεί να σερβίρονται τα φαγητά στην ώρα τους και είνε προτιμότερο να μὴ τὴν κάνη να θυμώνη χωρίς λόγο.

Έτσι ο Ροζέ έχει γίνει σωστός Άγγλος. Με το χτύπημα της καμπάνας κάθε μεσημέρι, βρίσκεται στίτι του.

Βλέπεις, άγάπη μου, λέει στη γυναίκα του, τί καλό σύζυγο πού έχεις;

Και σφίγγει το ώραίο κεφάλάκι στο στήθος του, ενώ ρουφάει μεθυσμένος το έλκυστικό άρωμά της.

Η Σουζόν είνε μιά ξοθηιά κουκλίτσα, μ' ένα μυτάκι άνασκηκωμένο, με μάτια άθωα μικρού παιδιού, μὰ το στόμα της είνε στόμα νεόπαντρης, πού διψάει για φίλιά και ποτέ δέν χορταίνει.

Τη στιγμή αυτή όμως κάθε άλλο, παρά αυτό δείχνει. Άπεναντίας κυττάζει πώς να ξεφύγει από τις τρυφερότητες του συζύγου της και δέν σκέπτεται άλλο, παρά να καθήσουν στο τραπέζι.

Έχω τόσες δουλειές σήμερα τ' άπόγευμα, λέει σε λιγάκι.

Τι δουλειές έχεις, άγάπη μου;

Άλλα ή Σουζόν δέν άπαντά. Με το μυτάκι της άνασκηκωμένο, τὰ μάτια στο άχανές, ξεχνά ακόμη και να φάη τὰ όρεκτικά της.

Ο Ροζέ για να την ξυπνήσει, δίνει μιά σπρωξιά στο πιάτο που καί ρωτάει άπότομα:

—Ε! Τι σκέπτεσαι;

—Εγώ... Τίποτα... Τρώω... —Τσιτσιτσι δέν τρώς καθόλου... Ξέρεις, στο τραπέζι καθόμαστε για να φάμε κι' όχι για να βυθιστούμε σε φιλοσοφικές σκέψεις.

Η Σουζόν χαμογελάει άφρημένα.

Γέλασες λιγάκι, μὰ το νέο σου είνε βιασμένο. Κάτι σου συμβαίνει...

—Ποιά μυήνα σ' έτίμησε, Ροζέ; Είσαι άστεγος...

—Α! Εγώ είμαι άστεγος; Καλά.

Η Σουζόν σηκώνει τούς ώμους και σφίγγει τὰ χείλη, ενώ ο Ροζέ φιλεί ψυχρά το συννεφιασμένο μέτωπο της γυναίκας του και τὴν ρωτά, κυττάζοντάς την:

—Θέλεις νάρθης να με πάρης άπό το γραφείο το άπόγευμα;

—Αδύνατον, έχω πολλές δουλειές να κάμω. Δυό πρόβες, ψώνια... Επίσης θέλω να πάω στην έκθεση τών σκυλων...

—Και όλ' αυτά θα τὰ κάνης μόνη σου;

—Ναι... δηλαδή όχι... στην έκθεση θα βρω τὴν Μάγδα.

—Καλά, ώρεθούαρ το βράδυ λοιπόν. Καλή διασκέδασι.

Ο Ροζέ μένει λιγάκι σκεπτικός και μιά σύσπασις δυσανεκτικότητας ζωγραφίζεται στα χείλη του.

Επειτα φεύγει για το γραφείο του κι' η Σουζόν χαμογελάει τότε, βάζει το ραδιόφωνο να της παίξη χορούς και εξαπλώνεται στη σάιζ-λόγκ της να διαβάσει έφημερίδες. Επειτα συγυρίζει τὰ λουλούδια της στα βάζα και στίς πέντε άκρι-

θώς βγαίνει και επιστρέφει με μιά μικρή άργυροπρία. Περιττό να πούμε ότι ούτε πρόβες έκαμε, ούτε στην έκθεση τών σκυλων πήγε, ούτε τὴν Μάγδα συνάντησε.

Η Μάγδα είνε ή μεγαλύτερη αδελφή της Σουζόν, πού τὴν περνά δέκα χρόνια και τὴς φέρεται σάν υπέρα. Ο γάμος δέν εχώρισε διόλου τις δυό αδελφές. Για άρκετό καιρό μάάλιστα έξοῦσαν όλοι μαζί, γιατί κι' η Μάγδα είχε παντρευθί, μὰ μετά τόν χωρισμό με τόν άπιστο άνδρα της, είχε προτιμήσει να κάμη χωριστό δικό της σπίτι.

Τό άλλο πρωί ένα τηλεφώνημα της μεγάλης αδελφής έρχεται να ξυπνήση τὴν Σουζόν.

«Αρχισε ή διανομή του 2ου άριστουργήματος τών περιοδικών μας, του «Εὐαγγελίου του Έρωτος» ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υιού

«Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ»

Σπεύσατε να το προμηθευθίτε με 4 δελτία τών περιοδικών μας και 8 δρχ.

Συνεχίζεται επίσης ή διανομή του πρώτου έρωτικού άριστουργήματος του ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡ

«ΚΑΤΟ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ»

—Τί τρέχει, Μάγδα; ρωτά.

Η φωνή της Μάγδας άκούγεται αὐστηρή:

—Τὸν έαυτό σου να ρωτάς.

—Τὸν έαυτό μου! Δέν μου συμβαίνει τίποτε.

—Κάμε μου τὴ χάρι να έλθης άμέσως. Είνε μεγάλη άνάγκη.

—Έρχομαι άφού το θέλεις, αλλά να μούχης έτοιμο ούζο και τηγανιτές πατάτες.

Σε λίγο ή δυό αδελφές βρίσκονται καθισμένες κοντά-κοντά και τὰ λένε.

—Σουζόν, δέν κάνεις καλά! Λέει ή Μάγδα.

—Δέν κάνω καλά;

—Ναι, δέν κάνεις καλά. Άκούσαί με κι' έμένα, πού είμαι παθούσα...

—Τί θές να πής;

Θέλω να πώ ότι κάνεις ά-

Δέν σε καταλαβαίνω.

—Όλα τὰ παραδείγματα τριγύρω μου μού άποδεικνύουν πως όταν ο σύζυγος είνε ήσυχος για τὴν γυναίκα του, γρήγορα αρχίζει να της κάνει άπιστίες κι' εγώ δέν θέλω να χάσω τόν άνδρα μου. Τὸν αγαπῶ πολύ. Γέλας;... Κι' όμως είν' έτσι ακριβώς, όπως στα λέω.

—Αν άφηνά τόν έαυτό μου, όπως είνε, θ' άφαισιωνόμουν κι' εγώ στὸν Ροζέ, όπως είνε άφοσιωθί κι' εσύ στὸν άνδρα σου. Δέν θά έκτύταζα άλλο, παρά πώς να τόν περιποιηθῶ, πώς να τοῦ δείξω τὴν άγάπη μου και θά πήγαινα χαμένη...

—Αντίο εὐτυχία μου! Σκέψου ότι ο Ροζέ είνε μόλις 26 χρόνων και είμαστε μόνον λίγους μήνες παντρεμένοι. Έκείνο πού μ' έκαμε να τὸν παίζω δλη αὐτή τὴν κομωδία. Είνε ότι είχα αρχίσει ν' άντικαθίσταμαι ότι δέν ήταν πειδ ή ίδιος...

Τὸν τσάκωνα πολλές φορές να μού ρίχνη αδιάφορες ματιές κι' αὐτό δέν μ' άρεσε καθόλου. Σκεπτόμουναι: «Αν βρεθί μιά άλλη, εύκολα μπορεῖ να μού τὸν πάρη».

Φορούσα ένα καινούργιο φόρεμα, δέν μού έλεγε τίποτε, αλλά α χτένισμα, δέν το καταλάβαινε, άφηνά άγυάλιστα τὰ νύχια μου, δέν μού έλεγε γιατί το κάνω αὐτό και πολλές φορές είχε τὴν άναίδεια να διαβάξη τὴν έφημερίδα του μπρός στη μύτη μου. Καταλαβαίνεις, όλα αὐτά δέν μ' άρεσαν διόλου. Είπα λοιπόν: Χρειάζεται έντονος δράσις.

—Είδες τὴν κατεργάρα!...

Τὰ κατάφερες λοιπόν μιά χαρά, γιατί δέν σου τὰ είπα ακόμη δλα. Δέν τοῦ έφθασε πού τηλεφώνησε χθές, μόνον ήλθε σήμερα πρωί-πρωί και με παρακάλεσε να τὸ προσέχω. Είχε ένα χάλι, πού τόν λυπήθηκα.

—Α! Πῶς χαίρομαι!

—Καλά, μὰ τώρα πού πέτυ- χες τὸ σκοπό σου θά πάμης, έλπίζω, αὐτὴ τὴ σκληρὴ κομωδία...

—Τί λές; Ούτε ιδέα! Τώρα πού τόν έκανα ν' άνησυχί και να ζηλεύη, θά εξακολουθῶ να παίζω κομωδία... Δέν θά τόν άφήσω να βρῇ ήσυχία... κι' έτσι... θάχω τὴν δική μου ήσυχία... Μὴ θυμώνης, αδελφούλα μου, σέ βεβαίω ότι αὐτὴ είνε ή καλύτερα μέθοδος για να κρατῇ μιά γυναίκα τόν άνδρα της.

—Όλα τ' άλλα είνε άνώφελα...

MARGUERITE CAMERT

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Ο ύπὸ ψευδώνυμον «ΜΕΓΑΣ ΝΑ- ΠΟΛΕΩΝ» (Δομοκός) μὰς άπαντά:

«Άγαπητή μου «Οικογένεια», είμαι κι' εγώ ένας άπό τούς ταπεινούς άναγνώστες και σου άπαντῶ στην κοινωνική σας έρευνα περί τῆς ιδανικῆς σύζυγου. Η ιδανική σύζυγος δι' ἐμέ θά είνε εκείνη ή γυναίκα ή οποία θά με έκτιμᾷ και θά με αγαπᾷ, όπως κι' εγώ. Δέν με ενδιαφέρει αν θά είνε πλούσια ή πτωχή. Εγώ με τὴν εργασία μου είμαι βέβαιος πὸς θά βγῶ νικητής στὸν άγώνα τῆς ζωῆς μου. Θέλω επίσης ή σύζυγός μου στὸ σπίτι μας και στὰ παιδιά μας και να έχη σχετική μόρφωση και εμφάνισιν.

Επίσης θέλω να τὴν έχη προικισμένη ή φύσις με πάρα πολλά προτερήματα και να είνε πάντα εὐθιμη και γελαστή. Με άγάπη.

Μέγας Ναπολέων

Ο κ. Π. ΑΔΩΝΙΣ (Λευκοσία - Κύπρου), μὰς γράφει:

«Εξότιμος κύριε. Τώρα και κάμω- ποσα χρόνια διαβάζω ταχτικά τὸ περιοδικό σας «Οικογένεια». Τώρα πού μού δίνεται ή εύκαιρία, όφειλω να σας συγχαρώ ειλικρινά για τὴν εκλεκτήν ύλην του, άπό τὴν οποία και ως μαθητῆς και ως άνθρῳπος όφελήθηκα όχι λίγo. Τὸ ερώτημά σας «Ποιά ή ιδανική σύζυγος», τὸ βίστω πολύ καλά ψυχολογικῶς. Εὐχῆς έχω να θῶ αν τέτοια έρωτήματα υπεβάλλοντο επί διαφόρων κοινωνικῶν προβλημάτων. Και τώρα χροῖτε και τὴ δική μου γνώμη για τὴν ιδανικὴν σύζυγον:

«Η κόρη πῶς το κομῇ τῆς Άφροδίτης, τὴν νοσησύνην τῆς Θεοδόρας (τῆς αὐτοκράτειρας τοῦ Βυζαντίου), τὴν άρετήν και πίστιν τῆς Πηνελόπης και τὸ νοικοκυριό άρχαίας Έλληνίδας βασιλοπούλας, είνε ή ιδανική σύζυγος. Με έμπισ- τησι.

Π. Αδωνίς»

Ο κ. Γ. ΣΑΡΡΗΣ μὰς γράφει:

«Φιλότιτ ή «Οικογένεια». Παρακαλῶ να μού έπιτραπῇ να γράψω λίγες λέξεις δια τὴν κρεινάν σας: «Ὡς σύζυγο ιδανική θά ήθελα, για άπ' όλα στὸ υπέρτατο τῆς άμορφίας (φῆς) τῆς χάρι.

Κι' εὐθὺς κοντά στην άμορφία με (κῶδει και με μέλει νάχη λαλιά γλυκύτατη, μιλά να (σάβη μέλι...

Νάνα για πάντα γελαστή και φι- λη στα λουλούδια

κι' όταν κοντά μου θάρχεται, τὴ θά κάνη πάντοτε τὴ ζωή μου εὐτυχισμένη. Ὅσον άφορᾷ τὴν ποίκα δέν έχω αξιώσεις μεγάλες. Ὡστό- σο, όταν μαζί με τ' άνωτέρω προ- τερήματα, έχη και άρκετὴ ποίκα είνε λιγάκι καλύτερα. Δέν νομίζε- τε; Με άγάπη και εκτίμησιν. Στέργιος Κ. Μανίκας».

Εὐγενική στοὺς φίλους μου, στὸν (κάθε επισκέπτῃ...

Σε μουσαφίρη, οὐδέποτε μόνον (στὸν καθρέφτη)...

«Ὅσο περσότερο πλὴν, τὸς άγα- (πῶ και κείνο

Θέλω λαίμω τριαντάφυλλα, χερῶνα (άσπρο κρίνο...

Με άπειρη εκτίμησι. Ὁ ταπεινὸς άναγνώστης σας. Γ. Σαρ- ρῆς».

Ο κ. ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΒΡΙΗΛΙ- ΔΗΣ (Αστούρια) άπαντά:

«Άγαπητή διευθύνσις «Οικογε- νείας», χαίρε. Πολύ καλή ή έμ- πνευσίς σας να άποφάνθωιν οι ένοι επί ενός τόσο σοβαροῦ ζητήματος. Ὡς ελεύθερος δέ, άπαντῶ και ε- γώ: «Η μέλλουσα σύντροφός τῆς ζωῆς μου, δέν έχει άνάγκη, να είνε προικισμένη με προσόντα, άρκεί να μού είνε συμπαθῆς. Τὰ ύπόλοιπα έ- ξαρτῶνται άπό ἐμέ. Εάν είμαι εγώ ιδανικός σύζυγος, θά κατορθώσω, να κάμω ιδανικὴν και τὴν σύζυγόν μου. Δι' έμπιστῆς και θελήσεως τὰ πάντα κατορθώνω. Μεθ' ύπολή- ψεως. Κώστας Γαβριηλίδης».

Ο κ. ΣΤΕΡΓΙΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Ανατολή - Λαοίσις), μὰς άπαντά:

«Άγαπητή «Οικογένεια». Είς τὸ σπουδαίον κοινωνικόν σας ερώτη- μα «Ποιά είνε ή ιδανική σύζυγος» θά προσπαθῶ κι' εγώ με λίγα λό- για να άπαντήσω. Για μένα λοιπόν, άγαπητή «Οικογένεια», ιδανική σύ- ζυγος θά είνε μιά νέα μελαχροινή με μεγάλα μάτια, με άνάστημα κα- νονικό και συμπαιτητική έξωτερική εμφάνισιν. Μιά νέα μορφωμένη έγ- κυκλοπαδικῶς, πού θά έχη καλούς τράτους συμπεριφορᾶς, πού θά είνε καταδεκτική, έξυπνη φιλόμουση και λίγo ρομαντική και πού θά μ' ά- γαπά πραγματικά. Μιά νέα πού θά είνε καλή νοικοκυ- ρά, πού θά με δέ- χεται με γλυκὴ χαμόγέλο, όταν γνωρίζω στὸ σπίτι,

Κατά τὴν γνώμη μας λοιπόν δέν ύπάρχει ιδανική σύζυγος και τοῦτο γιατί όλες ή γυναίκες είνε άπόγονες τῆς Εῖας. Κάποτε μελετώντας ένα βιβλίο είδαμε να γράφη ότι ή γυ- ναίκα έπλάσθη άπό άλεπούς ούδα.

Ετσι έβγάλαμε τὸ συμπέρασμα, ό- τι δέν ύπάρχει ιδανική σύζυγος, αλλά ιδανική άλώπηξ. Κάθε νέος άς κάνη τὴν εκλογὴν, όπως αὐτός τὸ βρίζει καλύτερον, αλλά εμεῖς θά τούς δώσουμε μιά συμβουλή φανταστική: ὅσο μπορούν άς προ- κλαχθῶν άπό τις γυναίκες. Με άγάπη και ειλικρίνεια, Ν. Θ. και Δ. Ν.»

Ο κ. ΠΙ-ΚΟ (Γαλαξείδι) μὰς άπαντά:

«Άγαπητή «Οικο- γένεια». Κατ' ἐμέ ή ιδανική σύζυγος δέν είνε ή προικισμένη

με έξωτερικὴν κα- λὴν τὸν σώματος, αλλά με ήσυχὴν. Για να γίνη δέ εὐ- τυχημένος ο γάμος πρέπει να ταυτίζον- ται οι χαρακτηρισ- τικὲς αὐτοῦ τοῦ άνδρος και τῆς γυναίκας. Ἀλλά ὅ- πο τὸς σημερινὰς συνθήκας τῆς ζωῆς, πού ή γυναίκα είνε δλο άπατήσις, άμφιβάλλω αν ο γάμος γίνεται εὐ- τυχημένος.

Πί — Κο»

Ο κ. Ν. Α. (Θεσσαλονίκη) μὰς γράφει, ότι ιδανική σύζυγος γι' αὐτὸν θά είνε μιά γυναίκα μετρίου άνασθήματος, με μιὰ τετακτοσία, πού θά ύπακουη τυφλά στὸ σύζυγό της. Επίσης, μὰς γράφει, ότι προ- τιμᾷ τὸν έν εκ συνικοσίου γάμο άπό τὸν έν εκ έρωτος, γιατί κατὰ τὴ γνώ- μη του, οι έν εκ έρωτος γάμοι έχον άσχημο τέλος.

Ο κ. Ι. Μ. (Αθήναι) μὰς γρά- φει:

«Άγαπητή «Οικογένεια», ιδανική σύζυγο μου θεωρῶ εκείνη, ή οποία θά έπιτύχη να συμφωνήσῃ με τὸν χαρακτήρα μου. Ἰδανικό δέ γάμο έ- κείνον ο οποίος θά γίνη τὴ συγ- καταθέσει και εὐχῇ τῶν γονέων μας.

Δυό φανταζόμενα τοῦ 9ου συντάγ- ματος, οι κ. κ. Ν. Θ. και Δ. Ν. (Καλάμα) μὰς γράφουν.

«Άγαπητή «Οικογένεια», ήλθε έ- πὶ τέλος και ή σειρά μας για να άπαντήσουμε ποία, κατὰ τὴν γνώ- μη μας, είνε ή ιδανική σύζυγος.

Κατὰ τὴν γνώμη μας λοιπόν δέν ύπάρχει ιδανική σύζυγος και τοῦτο γιατί όλες ή γυναίκες είνε άπόγονες τῆς Εῖας. Κάποτε μελετώντας ένα βιβλίο είδαμε να γράφη ότι ή γυ- ναίκα έπλάσθη άπό άλεπούς ούδα.

Ετσι έβγάλαμε τὸ συμπέρασμα, ό- τι δέν ύπάρχει ιδανική σύζυγος, αλλά ιδανική άλώπηξ. Κάθε νέος άς κάνη τὴν εκλογὴν, όπως αὐτός τὸ βρίζει καλύτερον, αλλά εμεῖς θά τούς δώσουμε μιά συμβουλή φανταστική: ὅσο μπορούν άς προ- κλαχθῶν άπό τις γυναίκες. Με άγάπη και ειλικρίνεια, Ν. Θ. και Δ. Ν.»

Ο κ. ΠΙ-ΚΟ (Γαλαξείδι) μὰς άπαντά:

«Άγαπητή «Οικο- γένεια». Κατ' ἐμέ ή ιδανική σύζυγος δέν είνε ή προικισμένη

με έξωτερικὴν κα- λὴν τὸν σώματος, αλλά με ήσυχὴν. Για να γίνη δέ εὐ- τυχημένος ο γάμος πρέπει να ταυτίζον- ται οι χαρακτηρισ- τικὲς αὐτοῦ τοῦ άνδρος και τῆς γυναίκας. Ἀλλά ὅ- πο τὸς σημερινὰς συνθήκας τῆς ζωῆς, πού ή γυναίκα είνε δλο άπατήσις, άμφιβάλλω αν ο γάμος γίνεται εὐ- τυχημένος.

Πί — Κο»

Ο κ. ΙΩΑΝ. ΠΕΡΙΒΟΛΙΑΝΟΣ (Χανιά — Κρήτις) μὰς άπαντά:

«Άγαπητή «Οικογένεια», Μὰς έ- ρωτάτε ποιά είνε ή ιδανικότερη σύζυγος; και σας άπαντῶ: Αὐτὴ πού θά βρεθί να μὴν έχη γλῶσ- σα. Με άγάπη. Ἰωάννης Γ. Περιβολιανός.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ Νέα ά- παντήσεις.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΚΟΣΜΟΠΟΛΕΩΣ

ΤΑ "ΠΑΘΟΛΟΓΙΚΑ," ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΣΣΟΝ

Πώς λειτουργεί το Παιδαγωγικό 'Ινστιτούτο του Θεοφίλου Ρουσέλ. Τα έκτακτα μαρτυρικά «παιδιά» του Πάλλ - Μπεν-κεύρ. Πού οδηγεί ο εκφυλισμός κ' η καταχρήσεις. Η τραγική ιστορία ενός παιδιού χωρίς φίλο! Το έγκλημα του 'Αντρέ Ντυμουλέν. Ένας παράδοξος δεσφόνος. Για ποιο λόγο σχετίσσε το φίλο του. Μία συνέντευξη με τον καθηγητή Ζώρζ Πάλλ Μπενκεύρ, κλπ.

ΗΝ περασμένη εβδομάδα ο Γάλλος δημοσιογράφος Ζάν Κόλμπ έκανε μια επίσκεψη στο 'Ινστιτούτο του Θεοφίλου Ρουσέλ, στο Μοντεσσόν, στο οποίο νοσηλεύονται όλα τα παιδιά που υποφέρουν από κληρονομικές αρρώστιες. Πήρε φυσικά, διάφορες συνεντεύξεις με τους γιγαντούς του ιδρύματος, έβλεπε ένα σωρό περιπτώσεις τέτοιων άτυχων παιδιών και ύστερα δημοσίευσε στα 'Αστυνομικά Νέα την ακόλουθη καμπάνια, ή οποία προκάλεσε μεγάλη εντύπωση στο αναγνωστικό κοινό:

«Ξέρετε τί είναι, γράφει ο κ. Ζάν Κόλμπ το «Παιδαγωγικό 'Ινστιτούτο»; Είναι το πιο παράδοξο και το πιο εκπληκτικό ίδρυμα. Έχει σκοπό να ξαναβρίνη σ' άρρωστα παιδιά την κανονική λειτουργία του οργανισμού τους και να τα κάνει να έχουν συνείδηση των πράξεών τους. Η μέθοδος που μεταχειρίζονται είναι αξιοθαύμαστη. Με διάφορες ασκήσεις κινούν σιγά-σιγά την περιέργειά του παιδιού και κάνουν το μυαλό του ν' αρχίσει να εργάζεται. Στο 'Ινστιτούτο του Θεοφίλου Ρουσέλ υπάρχουν σήμερα εκατό παιδιά κάθε ηλικίας. Το καθένα τους εινε και μια συνταρακτική τραγωδία. Εινε έντελως έθνη στον κόσμο ή οι γονείς τους βρίσκονταν στις φυλακές και στα ψυχιατρεία. Υπάρχουν όμως και παιδιά που οι γονείς τους ζουν στην κοσμοπολί, μα τους βασώνει ο εκφυλισμός της οικογενείας τους.

Ποιν όμως να σ' αναφέρουμε διάφορες περιπτώσεις αυτών των άδωων θυμάτων, ως σ'σ διηγηθούμε πως περνούν τη μέρα τους στο Παιδαγωγικό 'Ινστιτούτο του Μοντεσσόν. Τα «παθολογικά» παιδιά διακρίνονται σ' ένα σωρό κατηγορίες, ανάλογες της αιτίας που έχει προκαλέσει την ήλιθωσή τους, ή τη μανία τους προς το έγκλημα. Βαρειές κληρονομικές αρρώστιες, αλκοολισμός, καταχρήσεις, ανώμαλοι ψυχικοί καταστάσεις, χρήσις ναρκωτικών και λοιπά. Έτσι οι γιγαντοί του 'Ινστιτούτου εφαρμόζουν την κατάλληλη θεραπεία και κατά την πορεία της διάφορες ασχολίες τους. Μέσα σ' αυτό το φιλανθρωπικό ίδρυμα υπάρχουν ενδύσεις αθλητικές με μηχανήματα και εργαλεία διάφορα επαγγελματιών, ένα είδος δηλαδή συνεργείων, στα οποία εργάζονται οι τράφημοι του ασύλου. Στην αρχή αυτά τα παιδιά μοιάζουν σαν αυτόματα. Κά- νουν κάθε δουλειά έντελως μηχανικά. Έπειτα όμως σιγά-σιγά, αρχίζουν ν' αποκτούν κάποια ενόχηση και τέλος, έπειτα από την ειδική θεραπεία στην οποία υποβάλλονται, μπορούν να σκέπτονται σαν άνθρωποι και να ξεχωρίζουν το καλό από

το κακό. Έκείνα ωστόσο που εινε άγίατρευτα εινε τα έγκληματικά παιδιά. Εινε άρεκτο να δούν μια τραγική σκηνή ή μια σταγόνα αίματος για να κυριευθούν πάλι από τη μανία της δολοφονίας. Γι' αυτό οι γιατροί, τα παιδιά αυτά τα παρακολουθούν με μεγαλύτερη προσοχή και δεν τ' αφήνουν ν' ανακατευτούν με τ' άλλα για να μη τους δημιουργούν ιστορίες και δράματα.

Μα ο αριθμός αυτών των παιδιών εινε ελάχιστος. Τα περισσότερα παιδιά εινε ήλιθα, υστερικά και έχουν χάσει τον ανθρωπισμό τους. Είδα τροφίμους αυτού του ιδρύματος να τρώνε χρώματα και να καταπίνουν δ'τι εβρισκαν. 'Αλλά πάλι παιδιά, μόλις έβλεπαν για πρώτη φορά ένα ζώο, ξ'να πουλί ή και ένα έντομο, αρχίζουν ν' άνομιάζουν από το φόβο τους, νομίζοντας δ'τι κινδύνευε από αυτό ή ζωή τους.

Ο δόκτωρ Ζώρζ Πάλλ Μπενκεύρ, ένας από τους διασφείς εις ειδικούς επισημονες της άναμω φώσεως των παθολογικών παιδιών, είχε την καλώςνη ν' ά μου αναφέρει μερικές από τις τρομακτικές ιστορίες των τροφίμων του, ενώ παρακολουθούσε την καθημερινή δουλειά τους.

— Αυτός ο μικρός άρρωστος μας, μου έλεγε, ο οποίος γυρίζει σαν υπνωτισμένο έσπινε έκει κάτω τη ρόδα, φιλοξενείται στο άσυλο από ηλικίας έφτα χρόνων. Εινε γινός ενός άνοτερου υπαλλήλου του ύπουργείου των 'Αποικιών και ή οικογένειά του εινε μια από τις πιο παλιές της Γαλλίας. Ο πατέρας του εινε την άννη και εινε ένας από τους περιφημους ξενύχτες του Παρισιού. Όλη την περιουσία του την είχε σπαταλήσει με τις φίλες του και τέλος άπεράσισε, μα μέρα, να έλλη μια λ'δ και ν' παντρευθ'ι. Έπειδή όμως δεν είχε π'α έμπιστοσύνη στις γυναίκες και έπειδή όλες τις άγκα- ρούσε ίσως με τις έφημερες γυναι-

μίες του, προτίμησε να συνδέσει την τύχη του με μια χορεύτρια έ- νος νυχτερινού κέντρου. Νόμιζε δ'τι μ' αυτόν τον τρόπο εξασφάλιζε την εύτυχία του, γιατί ή χορεύτρια θ'ά του ήταν πιστή, άφου θ'ά την είχε σώσει από τους καθημερινούς έξευτελισμούς και τις ταπεινώσεις.

Και πράγματι, ή ζωή τους ήταν εύτυχισμένη μέχρι τη μέρα που γεννήθηκε αυτό το παιδί. Μα τί παράξενο! Είδαν με κατάπληξη, δ'τι το παιδί δεν άνιξε σ' κανένα φίλο! Δέν ήταν δηλαδή ούτε κορίτσι, ούτε άγόρι. Ο πατέρας του πήγε να πεινάει από τη λύπη του. Όλη τη μέρα έκαταγε, μάλωνε με τη γυναίκα του και τέλος την έ- γκατέλειψε, γιατί νόμιζε δ'τι αυτή ήταν ή αιτία της συμφο- ράς του. Από τότε ο ξ'ο μικρός άρρωστος μεγάλωνε τόσο γινόταν π'α κοριτσάκι και π'α ήλιθιο! Σ'ε ή- λικία έξι η χρονών δεν γνώριζε κανέναν, τους άπέφυγε όλους μ' έλθ- θρότητα και του άρεσε να τρωγώνη κά- τω από τους καναπέδες και ν' άκού- βεται μέσα στο σκοτάδι. Το ήλεκτρι- κό φως, οι θόρυβοι το έ- καναν ν' ά τρομάζει. Μια μέρα χωρίς ν' άξορη ή κάνη, έπεσε μέσα στη λ'μνη του κ'η- που της επαύ- λεως του πα- τέρα του και θ'ά πνιγόταν, άν δεν το έ-

κράας. Κάθε μέρα, τους έλεγε, ή γρηά Μάρθα, μ' έβαζε κ' άκόνιζα όλα τα μαχαίρια και τον μπαλτά: «Πρέ- πει να τα έχω έτοιμα, μου έλεγε, για να μη κοιρασθ'ι καθόλου, όταν θ'ά θελήσω να σ'ε σφάξω!» Μα έ- γώ, τη μέρα που τη σκότωσα δεν πάρησα καθόλου στο σπ'ι. Την έ- χα βαρεθ'ι. Γύρισα μόνο το βράδυ. Η κυρά Μάρθα μου έδωσε ένα δι- νατό ξύλο και μ' άφησε να πέσω στο στρώμα μου νησιτικός. Μα δεν κοιμήθηκα. Σκεφτόμουν δ'τι τα μα- χαίρια και ο μπαλτάς δεν έκοβαν. Γι' αυτό ήμουν εύχαρισμένος. Σα- φηνά έόσσο άνησούχνα. Μια έ- δέα πέρασε από το μυαλό μου: Άν όμως έκοβαν, θ'ά ήμουν χαμένος! Και για να είμαι ήσυχος, θέλησα να δοκιμάσω. Άφησα τη γρηά ν' ά κοιμηθ'ι και κατάνη πήγα στην κουζίνα, πήρα τον μπαλτά, γλύ- στερησα άδούρβα ως το κρεβάτι της και άρχισα να την χτυπώ. 'Α! ο μπαλτάς έκοβε πολύ καλά! Είχα λοιπόν δικήν ν'ε φοβάμαι!...

Ο 'Αντ' Ντυμουλέν, ύστερ' από το έγκλημά του, εξετασθηκε προ- σεχτικά από τους ψυχιάτρους. 'Ο- λοι τους συμφώνησαν δ'τι αυτό το παιδί έπρεπε ν' άποβληθ'ι σ' ειδική θεράτεια για να συνέλθ'ι. Και μ'ας το έμπιστεψθηκε κ' από τότε το παιδί, σιγά-σιγά, άρχισε να ά- ποτ'α συνείδηση και ν' αταλαβαί- νη δ'τι εινε άνθρωπος!...

Ένα άλλο έπίσης «παθολογικό» παιδί εινε ο μικρός 'Αντρέ Ντυμου- λέν, ο οποίος σήμερα περιποιείται με ξεχωριστή φροντίδα και τέχνη τον κ'ηπο του 'Ινστιτούτου. Εινε έ- νας νόθος. Η μητέρα του, μια γυ- ναίκα του δόξου, τον είχε άγκα- ταλείψει σ'ε μια γρηά μάγαινα της

συνουίας του Σαιν - Μαργ'ν και ποτέ δεν ενδιαφέρθηκε για κείνον. Ο μικρός ανατράφηκε στο δρόμο μαζί με τ' άλητάτα και δεν τολ- μούσε να γυρίσει στο βρώμικο δω- μάτιο της γρηάς γιατί φοβόταν το ξύλο και τις άπειλές της. Η σα- τανική μέγαινα φαινόταν όμως δ'τι εύρισκε μεγάλη εύχαση στη με- τ'ά βασανίη αυτού το παιδι. Του δι- ηγείτο άνατριχιαστικές ιστορίες, του περιέγραφε με κάθε λεπτομέ- ρεια φοβιστικά δράματα και τέ- λος του έδινε ν' άη κρασί για να το κάνει γούστο. 'Ετσι έγινε ένα ύστερικό πλάσμα και καλ διε- στραμένο και μ'ά νύχτα, χωρίς ν' ά ξορη κ' αυτό τί κάνει, πήρε τον μπαλτά από την κουζίνα και κομ- μάτισε τη γρηά μάγαινα.

Όταν συνελήφθη από τους ά- στυνομικούς δεν έχασε το θάρρος του. Με καταπληκτική μάλιστα ελ- λεινεία τους δήλωσε δ'τι είχε κοι- ματίσει τη γρηά για να δ'η άν ο μπαλτάς έκοβε άρεκτά καλά το κρέας.

Οι άστυνομικοί άρχισαν τότε προ- σεκτικώς έρευνες για την ανακρί- ληψή του και τέλος κατώρθωσαν να τον βρουν και να τον συλλάβουν. Καθώς άπολόγησε αυτός ο μικρός είχε σκοτώσει το φίλο του για ν' άγραψ'ι τ' όνομά του στις έφημερί- δες! 'Ηταν ένα έγκληματικό παι- δί.

Σήμερα κ' αυτό βρίσκεται δ'ω πέτρα μ' άπως σ'ε άνέφερα τα έγκληματικά παιδιά δεν θεράτ'ε- ονται. Το Παιδαγωγικό 'Ινστιτού- το του Μοντεσσόν καθώς βλέπετε εινε το πιο παράδοξο και το πιο όφελιμο φιλανθρωπικό ίδρυμα της Γαλλίας γιατί ξαναδίνει στα «πα- θολογικά» παιδιά την υγεία τους και την ίσορροπία του μυαλού τους.

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΚΟΜΑ κ' α ι σήμερα σ'ε ή Βαυαρία ίσχυει ένας άσπ'ηρος νόμος ψ'η φ'ι- σμένος κατά το 1921 έναν- τ'ον της στα- τ'λης. 'Όσοι παραδίδουν α ι

θυμογράφοι εύρωπαϊκών φύλων, αναρωτιόντουσαν πως ήταν δυνα- τόν να υπάρχουν άκόμη... ζωντα- νοί Αυστριακοί, ύστερα από μια τέ- τοια θεαμ'νια άκρίβειας!

Στο Παρίσι, κατά στατιστική της έκει 'Αστυνομικής Διεύθυνσεως, υπάρχουν κατά μέσον όρον 560 χι- λιάδες ξένοι.

Στην 'Αγγλία, κατά στατιστική οικονομολογικής έφημερίδος του Λονδίνου, υπάρχουν 44 χιλιάδες πρόσωπα, τα όποια έχουν έτησιο ει- σόδημα περισσότερο από διακόσιες πενήντα χιλιάδες δ'κών μας σημε- ρινών δραχμών.

Μια μόνον χώρα ύψηχε — κατά το 1921 — στον κόσμο, όπου δεν έξεδίδετο κομμ'ια έφημερίδα: 'Η- ταν το... τρισευτυχισμένο Μαρόκο!

Δυστυχώς, τώρα εινε... τριδυ- στιχισμένο κ' αυτό, γιατί εκδίδον- ται σήμερα άρεκτες έφημερίδες...

Οι πολύτιμοι λίθοι ετοπάζει άνο- μάσθηκαν έτσι από τη ν'ησο Ταϊβάν, ή όποια ορίσεται στην 'Ερυθρά

το μεγαλύτερο πουλί της ύδρο- γείου σφαίρας, έχει ανάλογως τό... λιγώτερο μυαλό απ' όλα τα άλλα πουλιά. Γι' αυτό, ίσως, όταν την κιν'γουν, χώνει το κεφάλι της στην άμμο, με την ιδέα, δ'τι έτσι δεν την... βλέπουν οι δ'ωκται της!

Ο δήμος της Γερμανικής πόλεως Στουτγάρδης, έχει έπισυρουφί- σεις τους δημώτας του με τον έ- ξης προτότυπο φόρο: 'Όσοι κυκλο- φορούν στους δρόμους ή στα κέν- τρα από τα μεσάνυχτα ως τη μία ή ώρα, πληρώνουν φόρο πέντε μάρ- κων. 'Από τη μία ή ώρα ως τις δύο, ο φόρος άνεβαίνει στα όχτω μάρκα. Κ' από τις δύο ως τα έη- μερώματα, ο φόρος γίνετα δέκα μάρκα.

Ας τομήσει και ο δήμος 'Α- θηνών να φορολογήση έτσι τον άδιορθώτους και μακαρίους ξενό- χηρες του «ίστοτερος άσπεως»!

Το πρώτο αυτοκίνητο στην Ελ- ρώπη κυκλοφόρησε στο Λονδίνο, κατά το έτος 1896.

Ένας ταξιδρομικός διανομ'ς, στο Λιέβερπουλ της 'Αγγλί- ας, πήρε πέρας τη συντα- ξή του, ύστερα από 47 χρό- νων ύπηρεσία. 'Υπολόγι- στηκε, δ'τι καθ' όλο αύ- το το πολυχρόνιο στάδιο της δημοσίας ύπηρεσίας του, διέτρεξε περισσότερα από 360 χιλιάδες χιλιόμε- τ'ρα: Δηλαδή έκανε κάπου εννέα φορές τον γύρο της γης!

Ένας γηραιός 'Αμερικ'νός διηγηόρος — ιδιότροπος σαν 'Αμερικ'νός, και νοή- μων σαν... διηγηόρος που ή- ταν — είχε την ύπομνη ν' ά καταστρώσει την έξης πρω- τ'οτυπη στατιστική: 'Ότι έπ'ι έφτα φευδομ'ιστών — από τις χιλιάδες που είχε γνωρί- σει κατά τη μακρά σταδιοδρο- μίαν — άναλούσαν έξη άν'ιαν- τ'ον, και ένας παντρεμένος!

Νά πιστεύετε λοιπόν, τις διαβε- βαιώσεις των άνταρτωνέμων: Σκε- πόμενοι τις οικογενειακές ύποχε- ώσεις των, οι άν'θρωποι αυτοί, και έχοντας άκρίβ'στη σ'ναίσθησι των καθημένων τους άπέναντι της κοινωνίας, δ'ισκολα άποφασίζουν ν' άπ'ν ψέμματα σ'ε μια των μαρτυ- ρία!

Κατά τα περ'ονα Χριστούγεν- να, μέσα στο Λονδίνο μόνον έ- σφάγησαν ένα εκατομμύριο έκατον πενήντα χιλιάδες (άρθ. 1.150.000) ποσάκια, για τις άνάγκες των Λονδ'νέων!

Έκατον άμ'ιτος δηλαδή, και έσοφ'γη άμ'ιληχ'η, κατά τις... Άγιες έκείνες ήμέρες...

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ'ε άπολύ- τως ίκανοποιητικές τιμές, πα- λαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και δόκλ'ηρες βιβλιο- θ'ηκες. Γράψατε: «Οικογέ- νειαν», Λέκκα 7, 'Αθήνας.

Η πρώτη πέννα από άσ'αλι, κατασκευάσθηκε στην 'Αγ- γλία, κατά το 1808.

Ξέρετε ποιος ήταν ο μεγα- λύτερος πυροδοσ'πότης όλων των αίωνων και όλων των έ- ποχών; 'Απ'όστατα ο Κά- ρ'ε της Γερμανίας Γουλιέλ- μος, π'ριν βέβαια εκθρόνισθ'ι, μετά τον Παγκόσμιο πόλε- μο: Είχε έβδομηντα τρεις (άρθ. 73) πήγους ιδιοκτήτους τους περισσότερους βέβαια στη Γερμανία, και πληθώρα άσχημων έπαύλειων. Ρεκόρ δηλαδή!

Κατά το 1910, ένα παρά- δοξο νομοσχέδιο, υποβλήθηκε στη Γερμανική Βουλή: Νά θεωρη- θούν τ'α... φέρετρα γενικά ως έ- δι η πολυτελείας, και ν' άφορολογ'ν- ται αναλόγως της άξίας των...

Και όμως ο νόμος αυτός έφηρ- σθη και ίσχυε μέχρι πρό άλλων χρόνων!

Τα μόνα μέρη του κόσμου, στα όποια υπάρχουν άκόμη άνθρωποφ'γοι, εινε τα έξης: 'Η Κεντρική 'Αφρική, ή ν'ησος Βόρνεο, μερικές φυλές 'Ερυθροδέρμων βορειώς του Καναδά και στην Κεντρική 'Ασία. Ιδίως στην περιφέρεια των 'Ιμαλά- ων όρέων.

Στην Αυστραλία εινε σπανιότα- το π'α το φαινόμενο της άνθρωπο- φαγίας.

Το μόνο μέρος της Εύρώπης, στο όποιο ή οικονομική συνείτιες του πολέμου είχαν τον πιο άγριο χαρακτήρα ήταν ή δυστυχισμένη Αδ'στρία. Κατά τις έπ'οιμες στα- τιστικές, έφθασε χρονιά — ιδίως το 1921 — κατά την όποια ο π'α- ριθμός ήταν ΔΙΑΚΟΣΙΩ ΠΕΝΗΝ- ΤΑ φορές πιο άφρ'ος απ' τον προ- πολεμικό! Πολλοί δ' άνοστοι εύ-

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Τα δερμάτινα γάντια, έστω και έντελως καινούργια, πα- ρουσιάζουν καμμία φορά άπρο- σδόκητες κηλίδες άπάνω τους, ή όποίες τ'ά άσχημίζουν φοβε- ρά. Μην άνησυχήσετε όμως: Κλέψ'τε τ'ά γάντια σ' ένα κι- βώτιο, και π'αί τους τοποθε- ήστε λίγο άμμοσανικό έλας. Έ- π'ετα από τρεις-τέσσερες ήμέ- ρες, άνοιγείτε το κιβώτιο κ' ή κηλίδες θ'ά έχουν εξαφανισθ'ι.

Κ' ένα άπροσδόκητο:

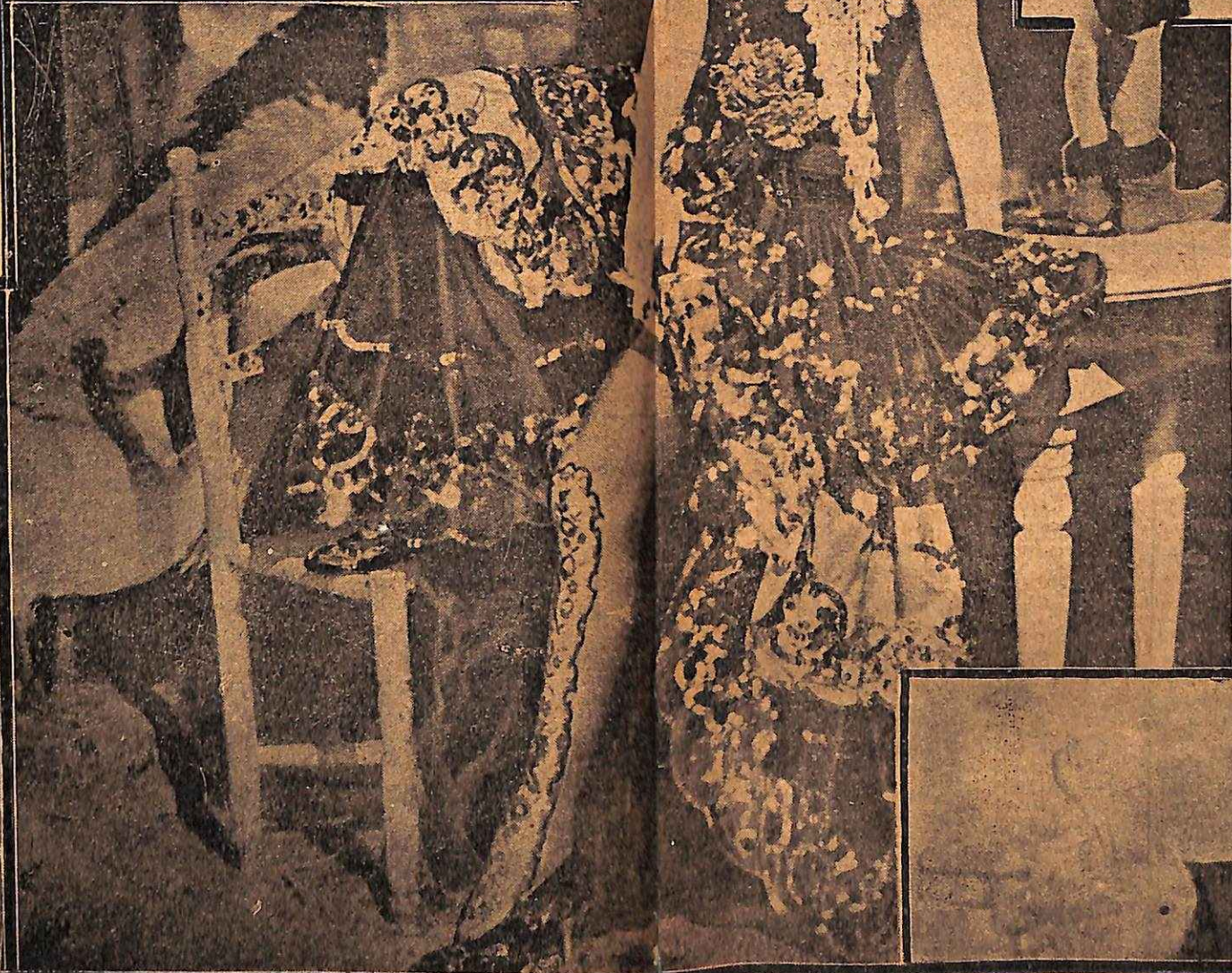
Θέλετε ν' ά βράση το κρέας σας, μια δόκλ'ηρη ώρα πιο π'ριν απ' τη συνηθισμένη; Ρίξτε ένα κομμάτι γυαλιού — ένα κομμάτι σπασμένου ποτη- ριού, παραδείγματος χάριν — μέσα στη χύτρα, στην όποια βράζει το κρέας!

Και τώρα άς σ'ε αναφέρω, μου έλεγε ο δόκτωρ Πάλλ Μπενκεύρ μια άλλη περιττωσι:

Μια μέρα στο άστυνομικό τμήμα

ΤΟ ΜΑΤΙ
ΤΟ ΦΑΚΟ

ΕΠΑΝΩ : 'Η Ντιάνα Ναπιέ, όπως εμφανίζεται στο ρόλο της Μιμής, σ' ένα φιλμ τραηγμένο από το περίφημο έργο του Μυρρέ. — 'Η περίφημη «βεντέτα» Κοροθές Βήκ στο ρόλο της Μαντάμ Μαιντενόν. — 'Ο Χοντρός κι' ο Λιγνός όπως εμφανίζονται στο νέο τους φιλμ. — 'Η χαριτωμένη «βεντέτα» Ραυμόνη Άλλοιν, με το χτένισμα που λανσάρει η ίδια. — ΚΑΤΩ : 'Η Μάρλεν Ντήτριχ στο σπίτι της. — 'Η Μάρλεν Ντήτριχ όπως εμφανίζεται στο νέο της φιλμ. — 'Η Γαλλίς «βεντέτα» Μαντελόν Σοριά, στο ρόλο μιας δικηγόρου.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΞΥΛΟΠΑΠΟΥΤΣΟ ΤΟΥ ΠΑΓΚΑΝΙΝΙ

ΤΟΥ ΡΗ. ΑΝΔΕΒΡΑΝΤ

Περπατούσε ελπομόναχος, κάτω από τα δέντρα...

ΤΟ Σεπτέμβριο του 1832, οι μουσικοί κύκλοι του Παρισιού είχαν αναστατωθεί, μαθαίνοντας ότι ο κοσμοβλαστής Νικολά Παγκανίνι είχε αρρωστήσει ξαφνικά, βαρύνοντας στο τέλος μιας συναυλίας του. Στην αρχή, οι θαυμαστές του δεν θέλησαν να το πιστέψουν ή τουλάχιστον έλπιζαν πως η είδησις ήταν υπερβολική. Δυστυχώς όμως πολύ γρήγορα βεβαιώθηκαν ότι πράγματι ο διάσημος βιολιστής, βασανιζόμενος από φοβερούς παροξυσμούς πυρετού, κι' ο κόσμος άρχισε να φοβάται και γι' αυτή τη ζωή του άρχοντα, γιατί ο Παγκανίνι ήταν πολύ λεπτοκαμωμένος. Τότε οι φίλοι του, θέλοντας να τον σώσουν, έσπευσαν να καλέσουν σε συμβούλιο τρεις ξακουμένους γιατρούς του Παρισιού.

Οι τρεις γιατροί εξέτασαν προσεκτικά τον Παγκανίνι. Η διάγνωση του πρώτου ήταν ότι ο διάσημος καλλιτέχνης είχε πάθει από υπερπόση και ότι είχε ανάγκη να απαλλαγεί από υπερτροφία. Ο δεύτερος διάταξε την αντίθετη θεραπεία: νησί, λιπασία, διασκέδαση, εθιμικά και φαγοπότη. Ο τρίτος βρήκε το νευρικό σύστημα του άρρωστου πολύ εξητλημένο, και είπε ότι ο παράξενος αυτός πυρετός ήταν το αποτέλεσμα των τελευταίων θριάμβων του, ένας συνθημένος παροξυσμός που παθαίνουν καμιά φορά οι καλλιτέχνες. Κατά τη γνώμη του, ο Παγκανίνι έπρεπε ν' αποσυρθεί για αρκετό καιρό, σ' ένα μέρος ήσυχο και ζεστό

και γεμάτο θαυμασμό βλέμματα των άλλων. Κι' έτσι όπως ήταν ελπιόμενο, ο μισάνθρωπος χαρακτήρας του μεγάλου καλλιτέχνη δεν άρρεσε στους συνούκους του και το κουτσουμπολό έδινε και έπαιρνε εις βάρος του.

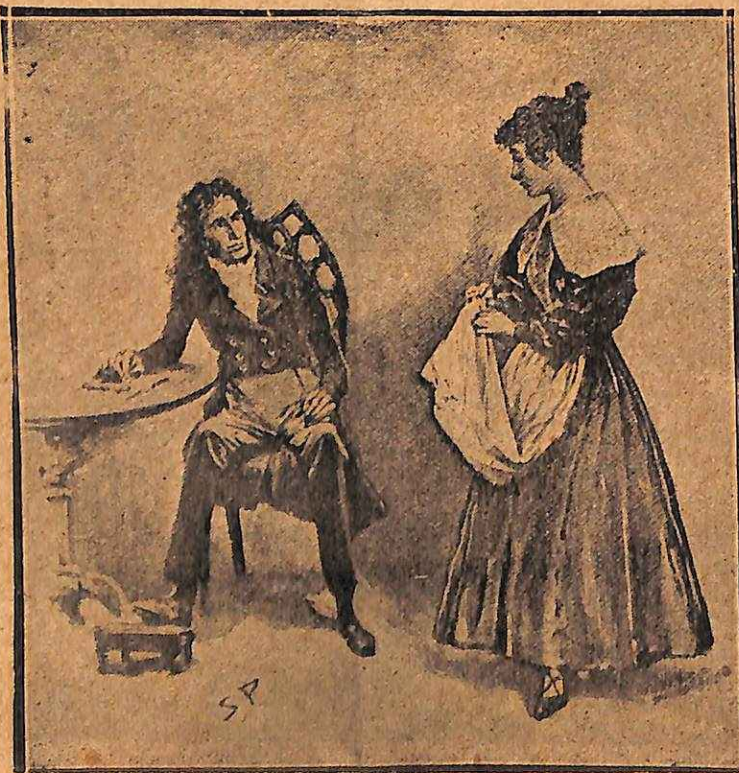
Μεταξύ όλων, ξεχώριζε η κακογλωσσία τεσσάρων κυριών, ή δ-ποίες δεν άφηναν να περάσει μέρα χωρίς ν' άνοιξουν τις φαρμακερές γλώσσες τους έναντιόν του.

— Τόν είδατε τον μεγάλο καλλιτέχνη μας; Έλεγε η μία. Ούτε καταδέχεται καν να χαιρετήσει κανέναν, και ούτε άνοίγει το στόμα του να πη μιλά λέει. Καταίνει τη σούπα του στο τραπέζι σαν να τον κυνηγούν, και άμέσως κατόπιν φεύγει πάλι. Σωστή άρχουδα, τέλος πάντων!

— Φταίει η άρρώστεια του πρόσθεσε η δεύτερη. Λένε μάλιστα πως υπάσχει κάποιο σκοτεινό μυστήριο στην ζωή του, κάτι φοβερό, το οποίο κλονίσε το νευρικό του σύστημα. Πώς θέλεις λοιπόν να μην είναι μελαγχολικός;

— Δεν βαρύνει, αγαπητή μου, συμπήρωσε η τρίτη. Αυτός είναι ένας άθλιος τσιγκούνος. Όλος ο κόσμος το ξέρει. Θυμάστε εκείνη τη συναυλία που άργάνωσε ο Ζύλ Ζαννέ για τους πλημυροσταθείς του Σαιντ - Ετιέν; Έ, λοιπόν, ο Παγκανίνι άργήθηκε να λάβη μέρος σ' αυτή, γιατί έπρεπε να παίξει δωρεάν! Και αν έδω μέσα ξη έτοιμο άποτραβηγμένος, το κάνει για να μην αναγκάζεται να υποβάλλεται στις συνηθισμένες φιλοφρονήσεις ενός κυρίου προς τις κυρίες, προσφέροντάς τους λίγα λουλούδια, ή λίγα γλυκά ή κανένα βιβλίο...

— Αυτή φαίνεται είναι η αλήθεια!

—Παλιός είναι ο καλός σου, μικρούλα μου;

και γεμάτα θαυμασμό βλέμματα των άλλων. Κι' έτσι όπως ήταν ελπιόμενο, ο μισάνθρωπος χαρακτήρας του μεγάλου καλλιτέχνη δεν άρρεσε στους συνούκους του και το κουτσουμπολό έδινε και έπαιρνε εις βάρος του.

Μεταξύ όλων, ξεχώριζε η κακογλωσσία τεσσάρων κυριών, ή δ-ποίες δεν άφηναν να περάσει μέρα χωρίς ν' άνοιξουν τις φαρμακερές γλώσσες τους έναντιόν του.

— Τόν είδατε τον μεγάλο καλλιτέχνη μας; Έλεγε η μία. Ούτε καταδέχεται καν να χαιρετήσει κανέναν, και ούτε άνοίγει το στόμα του να πη μιλά λέει. Καταίνει τη σούπα του στο τραπέζι σαν να τον κυνηγούν, και άμέσως κατόπιν φεύγει πάλι. Σωστή άρχουδα, τέλος πάντων!

— Φταίει η άρρώστεια του πρόσθεσε η δεύτερη. Λένε μάλιστα πως υπάσχει κάποιο σκοτεινό μυστήριο στην ζωή του, κάτι φοβερό, το οποίο κλονίσε το νευρικό του σύστημα. Πώς θέλεις λοιπόν να μην είναι μελαγχολικός;

— Δεν βαρύνει, αγαπητή μου, συμπήρωσε η τρίτη. Αυτός είναι ένας άθλιος τσιγκούνος. Όλος ο κόσμος το ξέρει. Θυμάστε εκείνη τη συναυλία που άργάνωσε ο Ζύλ Ζαννέ για τους πλημυροσταθείς του Σαιντ - Ετιέν; Έ, λοιπόν, ο Παγκανίνι άργήθηκε να λάβη μέρος σ' αυτή, γιατί έπρεπε να παίξει δωρεάν! Και αν έδω μέσα ξη έτοιμο άποτραβηγμένος, το κάνει για να μην αναγκάζεται να υποβάλλεται στις συνηθισμένες φιλοφρονήσεις ενός κυρίου προς τις κυρίες, προσφέροντάς τους λίγα λουλούδια, ή λίγα γλυκά ή κανένα βιβλίο...

— Αυτή φαίνεται είναι η αλήθεια!

Ξαναείπε η πρώτη. Τα βράδια δεν κάθεται μαζί μας για να μην αναγκασθεί να λάβει μέρος σε κανένα τυχερό παιχνίδι και χάσει, γιατί, αν έχανε μερικές δεκάρες, θάταν άξιος, μα την αλήθεια, να πάη ν' αυτοκτονήσει κλονιτάς το λαμό του με το περίφημο δοξάρι του!

Φυσικά αυτές ή κοροϊδίες δεν άργησαν να φθάσουν στ' αυτιά του μουσικού και μέσα στη μοναξιά του άσπασε. Αυτός όμως άδιαφορούσε και περνούσε ώρες ολόκληρες μόνος του, στις έρημιες δεινροστοχιές που άρχονε, διαβάοντας ένα ποικίλο παλιό γράμματά, τα οποία κουβαλούσε πάντοτε μέσα στην τσέπη του.

Ωστόσο, σιγά - σιγά, έντωμεταξύ, είχε άρχισι ν' αναλαμβάνει τις δυνάμεις του. Και μέσα στη μελαγχολία του, ή μόνη χαρά του ήταν να κοινοποιήσθι με τη Νισέτ.

Η Νισέτ ήταν ή καμαριέρα της βύλλας, μιá εύθυμη και καλόκαρδη κοπέλλα, δέκα όντω χρόνων.

Ο Παγκανίνι πήρε εύθις έξ άρχης τη νέα από συμπάθεια και έήτησε από την διέθυνση να τον άπηρετή αυτή μόνον. Η μικρούλα ήταν φίλος και όταν το πρωί του πήγαινε το πρόγευμά του καθόταν και του διηγόταν χίλια - δυό πράγματα. Τις στιγμές εκείνες, ο καλλιτέχνης χαμογελούσε και ξανά-ναινε.

Μιά μέρα, όμως ή Νισέτ πήγε μελαγχολική και σωπηλή.

Τό φθινόπωρο πλησίαζε. Τα φύλλα είχαν άρχισι να κυτρινίζουν, και ή πρώτης πνοές του χειμώνας ήσαν κιόλας αισθητές. Όταν έδρεξε, ο μουσικός καθόταν στην κάμαρά του και υπομονητικά, από ένα κομμάτι φίλντις κατασκεύαζε ένα μικρό σκαλιστό έγχεριδιό.

— Τι έπαθες, Νισέτ; ρώτησε ο Παγκανίνι, εκείνο το πρωί, όταν καμαριέρα. Σαν κλαμμένα φαίνονται τα μάτια σου;

— Ω, είμαι πολύ παροικμένη, κύριε Παγκανίνι, άπάντησε ή νέα μελαγχολικά.

— Χι! Θαρρώ πως κατάλαβα, για τον αγαπημένο σου θά πρόκειται βέβαια! Πες μου τί συνέβη; Ποιός ξέρει, ίσως μπορέσω να σε βοηθήσω. Μήπως σ' έγκατέλειψε;

— Ω, τον καμένο, μη τον άδικήτε! Άν έφυγε, αναγκάστηκε να τον κάνει αυτό, παρά τη θέλησή του. Έκλεισε τα έξοισι χρόνια του και τον πήραν στο στρατό. Στάθηκε άτυχος στη κλήρωσι του και τον έστειλαν στη Λίλη, στη Φλάνδρα. Όπως βλέπετε, τίποτε δεν μπορούσε να κάνει παρά όλη την καλή διάθεσί σας.

— Άλλά, Νισέτ, δεν μπορεί να βρή έναν αντίκαταστάτη και να τον πληρώσει για να ύπηρετήσει στη θέση του.

— Άστείρευσε, κύριε; έπτε ή νέα μ' ένα φλυμένο χαμόγελο. Με τί χρήματα να πληρώσει; Φέτος μάλιστα, που φοβότανται μήπως γίνει πόλεμος, είναι δύσκολο να βρή κανείς αντίκαταστάτη, αν δεν πληρώσει τολάχιστον χίλια πεντακόσια φράγκα.

— Ω! Μα αν πρόκειται για

τόσο λίγα, τότε μη φοβάσαι μικρούλα μου, είτε ο καλλιτέχνης με συμπόνη. Έγώ θά σε βοηθήσω. Θά ιδής!

Και ο Παγκανίνι έβγαλε το σημειωματάριό του και έγραψε αυτές τις λέξεις:

«Νά θυμηθώ να δώσω μιá συναυλία προς όφελος της Νισέτ». Έφθασε πια ο χειμώνας με τις κακοκαιρίες του και ο γιατρός διάταξε στον Παγκανίνι να μη βγή έξω ως τον Μάρτη. Ο μουσικός του ύπασχθηκε πως θά τον ύπακούση.

Όσο περνούσε ο καιρός, τόσο ο Παγκανίνι, ένιωθε τον έαυτό του καλύτερα. Ήταν τώρα πη είδυμος, και έτρωγε με περισσότερη όρεξη, καμιά φορά μάλιστα καθόταν τα βράδια στο σαλόνι, ξαπλωμένος σε μιá πολυθρόνα.

Δεν έδινε καμιά προσοχή στις φιλονεικίες των συνούκων του, μονάχα χαϊρόταν γιατί είχε άναστήσει την ύγεια του και συλλογιόταν την συναυλία που θά έδινε χάριν της Νισέτ. Λογάριαζε να τη δώσει τον Γενάρη ή τον Φλεβάρι.

— Ά! σκεπτόταν. Άλγες δοξαριές θά είνε άκοιτές...

Πλησίαζαν πια τα Χριστούγεννα.

Τό πρωινό της 24ης Δεκεμβρίου, ή τέσσερες φιλικές κυρίες, κόνι κρυφομυσούσαν μεταξύ τους.

— Θά φθάσει άσπυς λοιπόν; ρώτησε ή μιá καγαζόντας.

— Ναί, άκριβώς την ώρα που συμφωνήσαμε, είτε μιá άλλη σιγανά.

Τό βράδυ, ο Παγκανίνι βρισκόταν στο σαλόνι με τους άλλους έννοικους, όταν ξαφνικά ή πόρτα άνοιξε κι' ένας άνηλικος μπήκε στο δωμάτιο κρατώντας ένα μεγάλο δέμα στα χέρια του. Άπάνω στο δέμα με μεγάλα γράμματα ύπηρεζε το όνομα του Παγκανίνι και ή λέξις εύθραυστος. Η Νισέτ έσπευσε κοντά στον καλλιτέχνη και του είπε πως το δέμα ήταν δικό του.

— Για μένα; ρώτησε ο Παγκανίνι με άπορία. Από που έρχεται αυτό το δέμα;

— Μα, από τη Λυών ή την Όρλεάνη, δεν ξέρω άκριβώς.

— Παράξενο! Δεν έχω κανέναν γνωστό σ' αυτά τα μέρη. Ποιός το στέλνει λοιπόν;

— Άνοίξετέ το, κύριε, είτε ή Νισέτ. Ίσως μάθετε έτσι τον άποστολέα.

— Δόκη έχεις, παιδί μου, είτε ο καλλιτέχνης και έδωσε ένα πεντόφραγκο στον κομιστή.

Κατόπιν άρχισε να ξετυλίγει το δέμα, ενώ περιεργα οι άλλοι έννοικοι είχαν συγκεντρωθεί όλόγυρά του.

— Ποιός ξέρει, είτε μιá από τις τέσσερες κακόγλωσσες κυρίες. Πιθανόν το δέμα να περιέχει κανένα θαυμασίο βιβλίο, ίσως κανένα Στραντιβάριους...

— Δεν άποκλείεται νάινι κανένα γλυκίσμα, διέκρινε ή άλλη.

— Δεν θά έγραφε τότε άτ' έξω τη λέξι εύθραυστος.

Στό διάστημα αυτό ο Παγκανίνι ξετύλιξε άπειρα χαρτιά και τέλος φάνηκε το δάρο που δλοι περιέμεναν με άγωνία να ιδούν.

— Μπα! Ένα ξυλοπάπουτσο!

φώναξαν όλοι με κατάπληξι.

— Άνοστο χωράτο, είτε ο καλλιτέχνης με παγερό θρος. Δείχνει έλλειψη εύγενείας από εκείνον που σκέφθηκε να κάνει εις βάρος μου αυτό το άστείο. Άντιλαμβάνομαι

πολύ καλά την πειρακτική έννοια του δώρου. Είπε ένας μπάτσος για την δήθεν φιλαργυρία μου. Άντιλαμβάνομαι από ποιόν προέρχεται. Ο άποστολέας θέλει να πη πως είμαι και εγώ σαν τα παιδιά που δάζουν τα παπούτσια τους υποστά

βάρος του... Άργά, ο Παγκανίνι σηκώθηκε, πήρε μαζί του το ξυλοπάπουτσο και επέστρεψε στην κάμαρά του. Τρεις μέρες, ο καλλιτέχνης δεν φάνηκε στο σαλόνι. Ρώτησαν τη Νισέτ, και εκείνη τους άπήντησε

—Ένα ξυλοπάπουτσο!... φώναξαν όλοι.

στο τζάκι τα Χριστούγεννα για να πάρουν δώρα χωρίς αυτά να δίνουν τίποτε... Έγινε ύπαινγμος πως το κοντι αυτό πιθανόν θά περιέχει κάτι πολύτιμο. Λοιπόν έβδ σάς λέω, πως θά δώσω σ' αυτό το παπούτσι, τόση αξία, ώστε ο άποστολέας του να βγή γελασμένος. Μιά μέρα, αυτό το ξυλοπάπουτσο που βλέπετε θ' άξιζε τόσο χρυσάφι, όσο είνε το

πως ο Παγκανίνι εργαζόταν. Πράγματι, οι γείτονές του, στις πλαγιές τίποτε... Έγινε ύπαινγμος πως το κοντι αυτό πιθανόν θά περιέχει κάτι πολύτιμο. Λοιπόν έβδ σάς λέω, πως θά δώσω σ' αυτό το παπούτσι, τόση αξία, ώστε ο άποστολέας του να βγή γελασμένος. Μιά μέρα, αυτό το ξυλοπάπουτσο που βλέπετε θ' άξιζε τόσο χρυσάφι, όσο είνε το

πως ο Παγκανίνι εργαζόταν. Πράγματι, οι γείτονές του, στις πλαγιές τίποτε... Έγινε ύπαινγμος πως το κοντι αυτό πιθανόν θά περιέχει κάτι πολύτιμο. Λοιπόν έβδ σάς λέω, πως θά δώσω σ' αυτό το παπούτσι, τόση αξία, ώστε ο άποστολέας του να βγή γελασμένος. Μιά μέρα, αυτό το ξυλοπάπουτσο που βλέπετε θ' άξιζε τόσο χρυσάφι, όσο είνε το

Πίσω από το παραβάν, ή μικρούλα Νισέτ έκλεινε με λυγμούς...

Άλγες μέρες κατόπιν, μιá μεγάλη άγγελία ήταν τοιχοκολλημένη άτ' έξω από τη βύλλα Λουτεσιάνος ή όποια είδοποιούσε το κοινό ότι την Παραμονή του Νέου Έτους, ο Παγκανίνι θά έδινε μιá συναυλία στη μεγάλη αίθουσα του άναρωτηρίου.

Ο καλλιτέχνης θά έπαιζε δέκα κομμάτια, πέντε στο βιολί του και πέντε άπάνω σ' ένα ξύλινο παπούτσι καταλλήλως διασκευασμένο.

Η είσοδος είχε όρισθι σε είκοσι φράγκα και μονάχα έκαστο πρόσωπα θά γινότανταν δεκτά. Τα χρήματα προορίζόνταν για κάποιο άγαθοεργό σκοπό. Προσκόλησεις μοιράστηκαν σ' όλα τα σημαίνοντα πρόσωπα του Παρισιού.

Την ώριμμένη βραδιά ο κόσμος συγκεντρώθηκε μέσα στη μεγάλη αίθουσα της βύλλας Λουτεσιάνος, κι' άναμένονα περίμενε να ιδή τον άγαπημένο του καλλιτέχνη.

Ο Παγκανίνι είχε καθό να παίξει κι' εκείνο το βράδυ, ή τέχνη του κατέβηκε όσο καμιά άλλη φορά. Σιγάσιγά το άκροατήριό του με το διαβολέμένο δοξάρι του, άλλα όλοι τώρα περίμεναν περίεργα να ιδούν τι θά έκανε με το ξυλοπάπουτσο.

Και νά, ο μουσικός παίρνει στα χέρια του το πρωτότυπο αυτό δάρο και όλη ή θεία τέχνη του έρχνεται από τις χορδές που είχε προσαρμόσει σ' αυτό.

Η γλυκιότερες άμόνιες που άκούστηκαν ποτέ παίχτηκαν εκείνο το βράδυ στο πρωτότυπο βιολί. Τό κομμάτι που έπαιζε ο Παγκανίνι ήταν ολόκληρο μελωδία.

Τ' άνόμενα σ'Η έπιστοφή του κληρονομία.

Η χορδές έκλειαν και θρηνούσαν κάτω από το δοξάρι του μαέστρου, θυμίζοντας το σταρσατικό άποχαρακτηρισμό του νεοσυλλέκτου και της μνηστής του. Χαρούμενο κατόπιν το πρωτότυπο δάρο, τραγούδησε την ανέλπιστη χαρά της άναχωρήσεως του νέου από τους στρατούς και τέλος, γλυκά μονομύρισε τα γλυκόλογα της άγάτης και την ευτυχισμένη συνάντησι των δυό αγαπημένων...

Ζωήρα, τα χειροκροτήματα δοκούσαν τώρα την αίθουσα και θροχή από λουλούδια έπεσε μπροστά στα πόδια του καλλιτέχνη.

Ός κι' αυτές άρχισι, ή τέσσερες κουτσουμπολές και κοχλίες κυρίες δεν μπόρεσαν να μη δείξουν τον ένθουσιασμό τους, ενώ, κομμένη πίσω από ένα παραβάν ή μικρή Νισέτ έκλεινε με λυγμούς. Η έπιστοφή του κληρονομία είχε έγγιξει βαθύτατα τις εδαισθητές χορδές της καρδιάς της μικρούλας.

Όταν τελείωσε ή σικανία μετώσαν τις ελασάδες. Είχαν μαζέψει δυό χιλιάδες φράγκα.

— Πάω τά, Νισέτ, είτε ο Παγκανίνι. Πλήρωσε έναν αντίκαταστάτη για να ύπηρετήσει άντι του αγαπημένου σου και τα ύπόλοιπα κράτασέ τα. Άλλά και αυτά δεν άρκοιν. Πρέπει να έτοιμάσεις τό νοκομισμό σου και τό γάμο σου.

Αυτό το ξυλοπάπουτσο ή μάλλον αυτό το βιολί, είνε δικό σου, άπό το! Ποιός το, αν θέλεις να είμαι βέβαιος πως θά προιαστής καλά σ' αυτό...

Πράγματι, ή Νισέτ πρόβησε τό ξυλοπάπουτσο σ' έναν πλούσιο έραστήχνη, ο όποιος της έδωσε έξη χιλιάδες φράγκα.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΧΡΥΣΑΦΙ

TOY G. J. FORESTER

ΕΦΗΛΕΣΤΗ-ΚΑ πολὺ ἐκεῖ-
νο τὸ βράδυ,
ὅταν εἶδα τὸν
ἀνηψιό μου δό-
κτορα Μπάαν
νὰ παρουσιάζε-
ται ἀποδοπτα
στὸ σπῆτι μου,
μὲ ὕψος μυστη-
ριώδες.

—Λοιπὸν, ἀνηψέ μου, τί σοὺ συμβαίνει ; Γιατί, γιὰ νὰ μὲ θυμῆθης, θὰ πῇ πὼς κατὰ γυρεύεις ἀπὸ μένα.

—Πράγματι, θεῖε μου, ἀπάντησε ὁ Μπάαν. Θέλω νὰ ταξιεύσω μαζί σου, μὲ τὸ γιῶτ σου τὴν «Ντουλτρινέα».

—Ἀδύνατον !... Εἰμαι, ὅπως ξέ-
ρεις, τρομερὰ ἀπασχολημένος ἀπὸ
τὸν καιρὸ. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴς πρὸς
τοῦ νέου μου θεατρικοῦ ἔργου, τὴς
ὁποίας εἰμαι ὑποχρεωμένος νὰ πα-
ρακολουθῶ, ἐτοιμάζεται τώρα ἡ
κινηματογράφηση ἐνὸς ρομάντσου
μου. Ἐπίσης ὁ ἐκδότης μου διαμαρ-
τύρεται, γιατί καθυστεροῦ τὸ τελευ-
ταῖο μυθιστόρημα, πού τοῦ ἔχω ὑ-
ποσχεθῆ. Βλέπεις λοιπὸν, ὅτι γιὰ
ἓνα μῆνα καὶ πλέον, δέν...

—Ναί, θεῖε μου, αὐτὸ τὸ φοβό-
μουν καί ἐγώ. Ἀλλὰ μετὰ ἓνα μῆνα
θὰ εἶνε ἴσως ἀργά πειά, γιατί θὰ
παγώσῃ ὁ Δούναβις καὶ θὰ σταμα-
τήσῃ ἡ ναυσιπλοΐα.

—Ὁ Δούναβις ; ρώτησα παραξε-
νεμένος. Τί γυρεύει ἡ «Ντουλτρι-
νέα» στὸ Δούναβι ;

—Ἰδού τί συμβαίνει. Πάνε δε-
κατέντε μέρες τώρα, πού ἔφεραν
στὸ νοσοκομεῖο μας κάποιον Γερμα-
νὸ ναῖτη, ὀνιμαζόμενον Μπάανερ,
βαρεῖα τραυματισμένο ἀπὸ τὸ πέσι-
μα ἐνὸς μαχαρι. Ἐξανα δ, τι μπό-
ρεσα γιὰ νὰ τὸν σώσω, μὰ στὸ τέ-
λος ὑπέκυψε στὸ τραῦμα του. Ὡς-
τόσο γιγνήκαμε φίλοι. Ἰσως ἐπειδὴ
ἤξερα τὴ γλῶσσα του καὶ τοῦ κου-
δένταξα φιλικά. Λίγο προτοῦ πε-
θάνει, ἔστειλε τὴν ἀδελφὴ νοσοκό-
μο καὶ μὲ φώναξε. Εὐτυχῶς ἔτυχε
νὰ βροσκωμια ἐκεῖ ἐκείνη τὴ στιγ-
μῇ, καί ἔτσι ἔμαθα τὴν ἱστορίαν
τοῦ θησαυροῦ...

—Τοῦ θησαυροῦ, εἶπες ; Ποιοῦ
θησαυροῦ ;

—Ναί. Ἀκουσε, θεῖε μου. Αὐτὸ
πού θὰ σοὺ διηγηθῶ μοιάζει σὰν
παραισθητὴ καί ὅμως εἶνε ἀληθινά...
Ὁ Μπάανερ μοῦ εἶπε πὼς ποσοῦ
γίνει ναῖτης, τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέ-
μου, ὑπηρετοῦσε ὡς στρατιώτης.
Ἐτυχε λοιπὸν τότε νὰ τὸν στείλουν
γιὰ νὰ συνοδεύσῃ μὴ ἀποστολὴν
χρυσῶν, πού ἔστειλε ἡ Γερμανία
στὴν σύμμαχόν της Βουλγαρία. Ἀπὸ
στρατιώτης καί ἕνας ἀξιωματικὸς
συνώδευσαν τὸ βαγόνι μὲ τὸ πολυτι-
μο φορτίο. Τὸ τραῖνο διέσχισε τὴν
Αὐστρία, μὰ ὅταν ἔφθασαν στὰ
Βουλγαρικὰ σύνορα, ἡ Βουλγαρία
εἶχε νικηθῇ καί οἱ συνοδοὶ τοῦ θη-
σαυροῦ πληροφόρησαν πὼς τὰ
Συμμαχικά στρατεύματα προχω-
ροῦσαν πρὸς τὴ Σόφια. Φυσικά, δέν
ἔπρεπε τὰ χρήματα αὐτὰ νὰ περουν
στὰ χέρια τοῦ ἐχθροῦ, καί γι' αὐτὸ

ὁ ἀξιωματικὸς ἀποφάσισε νὰ ἐπι-
στρέψῃ στὴ Γερμανία μὲ τὸ πολυ-
τιμο βαγόνι. Ἀλλὰ τὰ γεγονότα ἐ-
πακολούθησαν ραγδαίως. Ἡ ἀποστο-
λὴ βρισκόταν ἀκόμα στὴν Οὐγγα-
ρία, ὅταν ἡ Αὐστρία συνετρίβη καί
αὐτή...

—Πράγματι, εἶπα, ἡ Αὐστρουγ-
γαρία ὑπέκυψε σχεδὸν ἀμέσως με-
τὰ τὴν Βουλγαρία.

—Ἔτσι οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, συ-
νέχισε ὁ Μπάανερ, βρέθηκαν ἀπο-
κλεισμένοι μὲ τὸ χρυσάφι τους καὶ
δέν μποροῦσαν νὰ πᾶνε οὔτε μπρός,
οὔτε πίσω. Ἐπρεπε ὅμως νὰ πάρουν
γοηγορία κάποιαν ἀπόφαση, γιατί ὁ
τόπος, ὅπως ἔμαθαν, ἦταν γεμάτος
ἀπὸ Τσεχοὺς καὶ Ρουμάνους καί οἱ
Ἰταλοὶ προχωροῦσαν πρὸς τὴ Βιέν-
νη. Κινδύνευαν νὰ συλληφθοῦν μί-
ξ μετὰ τὸν θησαυρὸν τους, καί ἔτσι ἀ-
ποφάσισαν νὰ τὸν θάψουν...

Τὸ
τραῖνο τους σταμάτησε σ' ἓνα ση-
μεῖο, δτου ἡ γραμμὴ εἶνε παρὰ
ἀπλὴς πρὸς τὸν Δούναβι, κοντὰ σ'
ἓνα χωριὸ πού λέγεται Ντὺλλινγκεν.
Ἐκεῖ ὑπάρχει ἓνας λόφος μ' ἓνα
μνημεῖο στὴν κορυφὴν του. Οἱ τρεῖς
ἄνδρες πήραν τὰ σιδερένια κιβώ-
τια μὲ τὸ χρυσὸ, καί ἓνα - ἓνα, τὰ
κοιβάλησαν στὴν κορυφὴ τοῦ λό-
φου. Ἐκεῖ, σὲ δέκα βημάτων ἀπό-
στασι ἀπὸ τὴ βορεινὴ πλευρὰ τοῦ
μνημεῖου, ἀνοίξαν ἓνα μεγάλο λά-
κω καὶ παρὰχώσαν τὸν θησαυρὸ. Κα-
τόπιν οἱ τρεῖς ἄνδρες θέλησαν νὰ
ἐπιστρέψουν στὴν πατρίδα τους,
πράγμα πού δέν ἦταν καί τόσο εὐ-
κόλο, ὅσο τὸ φανταζόντουσαν. Ἡ
Κεντρικὴ Εὐρώπῃ ἦταν ἀνάστατη
ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, ὅπως θυμᾶσαι.
Κι' ἐπιπλέον, εἶχε ἀρχίσει ἐκείνη ἡ
φοβερὴ ἐπιδημία τῆς γρίπης, ἡ ὁ-
ποία θύρισε τόσες ὑπάρξεις. Θῆμα
τῆς ἀρρώστειας αὐτῆς ἔπρεπε ὁ δεύ-

τερος στρατιώτης τῆς συνοδείας,
καὶ πέθανε στὴ Βιέννη. Ὁ ἀξιωμα-
τικὸς καί ὁ Μπάανερ συνέχισαν τὸ
δρόμο τους. Ὁ ἐμφύλιος πόλεμος
σπάρξε τότε τὴν Γερμανία καὶ τὴ
στιγμὴ πού οἱ δύο ἄνδρες κατέβη-
ναν ἀπὸ τὸ τραῖνο στὸ σταθμὸ τῆς
Δρέσδης, βρέθηκαν ἀνάμεσα στοὺς
κομμουνιστάς, πού πολεμοῦσαν με-
τὰ τὸν τακτικὸ στρατό. Κάποιος πέτα-
ξε τότε μιὰ χειροβομβίδα, πού σκό-
τωσε τὸν ἀξιωματικὸ καὶ πληγώσε
τὸν Μπάανερ. Ὁ Μπάανερ ἔβρισκε
τότε ἀρκετὸ καιρὸ στὸ νοσοκομεῖο,
καί ὅταν βγήκε θεραπευμένος, σκέ-
φτηκε νὰ μὴ μιλῇ γιὰ τὸν θη-
σαυρὸ, ἀν δέν τὸν ρωτοῦσε κανεὶς
σχετικά. Μέσα στὴ φοβερὴ ἀνα-
μνημοτομία, τὸ ζήτημα ξεχάστηκε.
Ἀπὸ τότε ὁ Μπάανερ ἔνα πόθο εἶ-
χε : Νὰ μπορέσῃ νὰ βρῇ ἓνα τρό-
πο νὰ βάλῃ τὰ χρήματα στὸ χέρι.
Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δέν ἦταν εὐκόλο.
Ἐπρεπε νὰ περάσῃ πολλὰ σύνορα,
γιὰ νὰ φτάσῃ ὡς τὸ μέρος πού εἶ-
χαν θάψει τὸν θησαυρὸ. Δέν εἶχε
χρήματα γιὰ ν' ἀγοράσῃ ἓνα αὐτο-
κίνητο καί οὔτε ἤθελε νὰ ἐμπιστευ-
θῇ σὲ κανέναν. Στὸ μεταξὺ ἔπρεπε
νὰ ἐργάζεται, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ
τὴ συντήρησίν του. Πῆγε λοιπὸν ὡς
ναῖτης σὲ κάποιον Γερμανικὸν φορ-
τηγὸ. Στὸ λιμάνι μας ὅμως τοῦ ἔ-
τυχε τὸ δυστύχημα, πού τὸν ἔστειλε
στὸν ἄλλο κόσμον.

—Γνωρίζεις ἄλλος κανεὶς αὐτὴ τὴν
ἱστορίαν ;

—Κανεὶς. Γιατί, βλέπεις, ἐγὼ μο-
νάχα ἤξερα τὰ Γερμανικά. Σχε-
πτόμουν λοιπὸν ν' ἀνέβουμε τὸ Ρή-
νο μὲ τὸ γιῶτ σου καί ἀπ' ἐκεῖ νὰ
περάσουμε τὴ διώρυγα Ρήνου-
Δουνάβης, κατόπιν νὰ προχωρή-
σουμε στὴ Βιέννη, στὴ Βουδαπέ-
στη, γιὰ ν' ἀράξουμε τέλος κανένα
βορδὺ στὸ χωριὸ τοῦ Ντὺλλινγκεν.
Μέσα σ' ἓνα γιῶτ εἶνε εὐκολότε-
ρο νὰ χρεῖσῃ κανεὶς ἓνα θησαυρὸ,
παρὰ μέσα σ' ἓνα αὐτοκίνητο. Φυ-
σικά, θὰ ἐργασθούμε τὴ νύκτα μο-
νάχα... Λοιπὸν, τί λές, θεῖε μου ;
Ἔρχεσαι μαζί μου ; Ἡ Δωροθέα
θὰ εὐχαριστῇ πολὺ...

—Τί ἀνακατεύεις τὴ μνηστὴ σου
σ' ἓλα αὐτά ;

—Ἄ, ἔκανε γελῶντας ὁ Μπάαν-
ερ. Ξέχασα νὰ σοὺ πῶ ὅτι ἀποφα-

Μὲ τὴ βοήθεια τῆς γυναίκας μου, φορτώθηκα τὸ κιβώτιο...

ΤΑ ΕΙΣ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΩΡΑ ΜΑΣ

“Ὅπως σὰς ὑποσχεθήκαμε, τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» καί ἡ «ΟΙΚΟ-
ΓΕΝΕΙΑ» ἤρχισαν τὴν διανομὴν εἰς τοὺς ἀναγνώστας των
σειρῶς περιφύμων ἀριστουργημάτων τῆς ξένης φιλολογίας.
Τὰ πρῶτα βιβλία, τὰ ὁποῖα διανεμονται ἤδη στοὺς ἀναγνώ-
στας τῶν περιοδικῶν μας, εἶνε τὸ ὑπέροχον αἰσθηματικὸν
ἀριστοῦργημα τοῦ ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

“ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ”

Καὶ τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ ρωμαντισμοῦ

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ”

Τοῦ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υἱοῦ, τοῦ ὁποῖου ἡ διανομὴ ἤρχισε
κατ' αὐτάς.

“Ὅπως σὰς εἶχαμε εἰδοποιήσει, γιὰ ν' ἀποκτήσετε τὰ ἀρι-
στοურγημάτα μας, πρέπει ν' ἀποκόπτετε ἀπὸ τὸ «Μπουκέτο»
ἢ τὴν «Οἰκογένειαν» 4 ἐκ τῶν δημοσιευμένων εἰς τὴν 3ην
σελίδαν τοῦ ἐξωφύλλου δελτίων καὶ νὰ τὰ φέρετε εἰς τὰ Γρα-
φεῖα μας, καταθέτοντες συγχρόνως καὶ 8 δραχμάς.

Ἔτσι, μ' ἓνα ἐλάχιστον ποσόν, μὲ τὸ ἐν πέμπτῳ τῆς τι-
μῆς τοῦ βιβλίου, ἀποκτᾶτε βιβλία κομψά, ἐκ 300 περίπου σε-
λίδων ἑκάστον, ἀποκτᾶτε τὰ «ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ»,
ὅπως δικαίως ὀνομάσθησαν τὰ ἔργα πού σὰς χαρίζομεν.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀναγνώσται μας θὰ προσκομίζον
τὰ 4 δελτία καὶ τὰς 8 δραχμάς εἰς τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν
Ἐφημερίδων καὶ θὰ λαμβάνουν τὰ βιβλία των.

Ἐντὸς τοῦ Ἀπριλίου θ' ἀρχίσῃ ἡ διανομὴ τοῦ ἀριστουρ-
γηματος τοῦ ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

“Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ”

Θὰ ἐκδοθῇ ἀμέσως κατόπιν

ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ

Τοῦ ΑΛΦ. ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ, κλπ. κλπ.

Ἡ εὐκαιρία δηλαδὴ εἶνε ΜΟΝΑΔΙΚΗ.

Οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἀναγνώσται των περιοδικῶν μας πρέπει νὰ
στέλλουν, μαζί μὲ τὰ δελτία καὶ τὰς 8 δραχμάς, καὶ τὰ ἔξοδα ἀποστο-
λῆς τῶν βιβλίων, καὶ τοῦτο, διότι θὰ ἦτο λίαν ἐπιζημιὰ διὰ τὸ Γρα-
φεῖόν μας μίαν τοιαύτην ἐπιβάρυνσιν. Εἰς τὰς πόλεις τοῦ Ἐξωτερικοῦ
ὅπου ὑπάρχουν Ὑποπρακτορεῖα τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορείου Ἀθηνῶν,
οἱ ἀναγνώσται μας θὰ παραλάβουν τὰ βιβλία των ἀπὸ τοὺς κ. κ. ὑπο-
πράκτους.

Τὰ δελτία δημοσιεύονται στὴν 3ην σελίδαν τοῦ ἐξωφύλλου.

οἶσάμε νὰ ἐπισπεύσουμε τὸ γάμο
μας καί νὰ συνδυάσουμε τὸ ταξίδι
τοῦ γάμου μας μὲ τὴν ἀναζήτησιν
τοῦ θησαυροῦ.

—Μά, παιδί μου, τί θέσι θὰ ἔχω
ἐγὼ σ' ἓνα διήμερον ταξίδι, μ' ἓνα
ἐρωτευμένο ζευγάρι νεονύμφων ;

—Τί σὲ νοιάζει σένα, ἀφοῦ δέν
μας μέλλει ἑμᾶς ; εἶπε ὁ Μπάανερ.
—Πιθανόν. Ἀλλὰ, ὅπωςδήποτε,
ἐγὼ δέν εὐκαιρῶ, ὅπως σοὺ εἶπα
προηγήτερα. Γι' αὐτὸ πάρε τὸ γιῶτ
καὶ πηγαίνετε μόνοι σας.

—Εὐχαριστῶ, θεῖε μου. Ἐφόσον
ὅμως τὸ καρδί εἶνε δικό σου, σω-
στὸ εἶνε νὰ πάρῃς καί σὺ τὸ μερ-
δικό σου. Ἐξ ἄλλου, τὰ χρήματα
θὰ εἶνε τόσο πολλά, ὥστε δέν θὰ
μᾶς ζημιώσῃ. Ἐνα κράτος σὰν
τὴν Γερμανίαν, θὰ ἔστειλε τοιάχι-
στον ἓνα ἑκατομμύριον λίρες. Τί λές
καί ἐσύ ;

Κανονίσασαμε κατόπιν ὅτις τὴς λε-
πτομέρειες καὶ συμφωνήσαμε νὰ μὴ
μοῦ γράφουν τίποτε σχετικὸ μὲ τὸ
θησαυρὸ, μήπως κατὰ διαβολικὴν
συμπλοκὴν παραπέσει τὸ γράμμα καὶ
προδοθῇ. Ἐπρεπε νὰ περιμένω
ὑπομονητικὰ στὸ Λονδίνο τὴν ἐπι-
στολήν των διὸ νέων. Ἦταν πειὰ
τέσσερες τὸ πρωί, ὅταν χωριστή-
καμε μὲ τὸν Μπάανερ.

Λίγες μέρες κατόπιν ἔγινε ὁ γά-
μος τοῦ Μπάανερ καὶ τῆς Δωροθέας,
στὸν ὁποῖο παρεβρέθηκα, φυσικά,
καὶ τὴν ἴδιαν μέρα οἱ νεόνυμφοι ἔ-
φυγαν μὲ τὴν «Ντουλτρινέα».

Πέρασε ἐνάμιση μῆνας καί ἤμουν
τρομερὰ ἀπασχολημένος μὲ τὴς πρό-
βες τοῦ θεάτρου, μὲ τὸ ἐγύρισμα
τῆς ταινίας τοῦ ἔργου μου καί μὲ
τὴν συγγραφήν τοῦ ρομάντσου μου.
Εὐτυχῶς μπόρεσα καί ἐργάστηκα
ἐντατικά, καί ἔτσι φάνηκε συνεπῆς
στὴς ὑποσχέσεις μου. Μέσα στὴν
παραβία μιν, σκεπτόμουν συχνά
τοὺς δύο νέους καί ἀναρωτιόμουν μὲ
ἀγωνία ἂν εἶχαν ἐπιτύχῃ τάχα. Ἐ-
τρεμα μὴπως μάθω ξαφνικά ὅτι
τοὺς συνέλαβε ἡ ἀστυνομία. Γι' αὐ-
τὸ μὲ πραγματικὴ ἀνακούρσι ἔ-
κουσα μιὰ μέρα στὸ τηλέφωνο τὴν
πρῶτη φωνὴν τοῦ Μπάανερ. Μοῦ
τηλεφώνησε ἀπὸ τὸ Σαουθάμπτον
καί μοῦ ἔλεγε ὅτι θὰ ἐπέστρεφαν
μὲ τὸ πρῶτο τραῖνο.

—Πῶς πῆγε τὸ ταξίδι σας ; ...
ρώτησα ἀνυπόμονος.

—ὦ ! ἦσαν θαυμάσιο ! Ὁνειρώ-
δες ! Καί ξέρεις, θεῖε μου, βρήκα-
με τὸν θησαυρὸ.

—Πῶς εἶπες ; φώναξα, μὴ τολ-
μώντας νὰ πιστέψω στ' αὐτιά μου.
—Βρήκαμε τὸν θησαυρὸ !... Ξε-
φώνισε ὁ Μπάανερ, ξεκαρδισμένος
στὰ γέλια. Θάρραψα νὰ δειπνήσου-
με μαζί σου ἀπόψε καὶ θὰ τὰ
ποιῇ...

Τὸ πρῶτο συναίσθημα τῆς ἀνα-
κουφίσεως, γιατί τ' ἀνῆλθα μου εἶ-
χαν ἐπιστρέψῃ χωρὶς νὰ τοὺς συμ-
βῇ τίποτε δυσάρεστο, τὸ διεδέχθη
ἓνα ἄλλο συναίσθημα χαρᾶς, περι-
εργίας καὶ φόβου συγχρόνως. Ἡ-
μουν τρομερὰ ἀνησυχὸς τώρα, πὼς
θὰ ἄφηναν ἔναν τέτοιον θησαυρὸ ἐκ-
τεθειμένο καί ἀφύλακτο ἐπάνω στὸ
γιῶτ.

—Λοιπὸν ; ρώτησα, μόλις τοὺς
εἶδα. Ὁ θησαυρὸς ;

—Ἄ, ὁ θησαυρὸς ! ἔκανε ἀδιά-
φορα ὁ Μπάανερ. Μὰ δέν θὰ δει-
πνήσουμε πρῶτα ; Πεινούμε, ξέ-
ρεις, θεῖε μου...

Δέν ἐπέμεινα περισσότερο. Συγ-
κράτησα τὴν περιέργειάν μου καί
μονάχα σὰν τελειώσαμε τὸ φαγητό
μας, ὁ Μπάανερ ἀρχισε νὰ διηγῇ-
ται, μὲ χίλιες διὸ παρενθέσεις, ὅ-
λες τὴς λεπτομέρειες καὶ τὴς περι-
πέτειες τοῦ ταξιδιοῦ των. Ἀντι-
λαμβάνομαι ὅτι μὲ τυραννοῦσε ἐ-
πὶ πλεον, πρὸς τοῦ μὴ τὸ μόνο πού
μ' ἐνδιέφερε πραγματικῶς. Ἔτσι,
ἔπαισα νὰ κάνω ἐρωτήσεις καὶ δα-
μάζοντας τὴν ἀνυπομονήν μου, πε-
ρίεμαι...

—Τέλος φτάσαμε στὸ Ντὺλ-
λινγκεν, εἶπε ὁ Μπάανερ. Τὸ πρῶτο
πράγμα πού εἶδαμε, ἦταν τὸ μνη-
μεῖο ἀπάνω στὸ λόφο...

Ἀκολούθησαν χίλιες διὸ ἀνιερῆς
λεπτομέρειες καὶ κατόπιν πρόσθεσε :

—Πῆγαμε ἀπὸ νωρὶς τὸ ἀπό-
γευμα, ἡ Δωροθέα καί ἐγώ, στὴν
κορυφὴ τοῦ λόφου. Ἐκεῖ διακρίνα-
με σὲ καμμιὰ δεκαριά βημάτων ἀ-
πόστασι κτὰ τὴ βορείαν πλευρὰ τοῦ
μνημεῖου, σύμφωνα μὲ τὴς διηγήσεις
τοῦ Μπάανερ, ἓνα μικρὸ πρόχωμα,
σκεπασμένο καί αὐτὸ, ὅπως ὅλος ὁ
τόπος τοιγύρω, μὲ πακνὴ γλῶσση.

Ἐπιστρέψαμε τότε στὸ γιῶτ καί σὰν
νύκτωσε ἐντελῶς, πήραμε μαζί μας
ἓνα φτυάρι καὶ ξεκινήσαμε γιὰ δεύ-
τερη φορὰ. Ἦταν μιὰ σκοτεινὴ ἀ-
σέληνη νύκτα καί ἀπόλυτὴ ἡσυχία
βασιλευε ὀλόγυρα. Δέν χρειάστηκε
νὰ σκάψω πολλὸ βαθιὰ, γιατί ἀμέ-
σως σχεδὸν τὸ φτυάρι χτύπησε ἀ-
πάνω σὲ κάτι σκληρὸ. Ὁ Μπάανερ
δέν εἶχε πῇ ψέμματα. Εἶχαμε βρῇ
τὸν θησαυρὸ... Μὲ μεγάλο κόπο, ἡ
Δωροθέα καί ἐγώ, ξεθάψαμε τὸ
πρῶτο κιβώτιο. Ἦταν πολὺ βαρὺ.

Ὅλο ἀπὸ χάλημα. Τὰ δύο χερσὺν
ἐπὶ τὴν ὑπὸ τὴν στήν μου καὶ μὲ κίνδυνο νὰ
κουτρουβαλῇ στὸν κατήφορο, τὰ
κατάφερα τέλος νὰ φτάσω στὴ
βάρκα, καί ἀπ' ἐκεῖ στὸ γιῶτ. Ἐ-
κεῖ, ἡ πρώτη μας δουλειὰ ἦταν νὰ
τ' ἀνοίξουμε. Ἡ κλειδαριὰ ἦταν
καί αὐτὴ πολὺ σκουριασμένη. Ὡστό-
σο, εἶδα καί ἔπαθα ὥσπου νὰ τὴν
σπάσω. Τέλος, ἀνοίξα τὸ κιβώτιο.

—Καί τί βρήκατε μέσα ; ρώτη-
σα μ' ἀγωνία.

—Ἄ ! τί βρήκαμε ; Μά, χρήμα-
τα, φυσικά ! Ἀφθονα χρήματα, σὲ
χαρτονομίσματα ἐκδόσεως τῆς ἐπο-
χῆς τοῦ πολέμου καὶ ἀξίας ἄνω τοῦ
μισοῦ ἑκατομμυρίου μάρκων. Ξέ-
ρεις, θεῖε μου, ἀπ' ἐκεῖνα τὰ τραπ-
εζογραφίματα πού ἔχασαν ἐντελῶς
τὴν ἀξία τους μετὰ τὸν πόλεμον καί
ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀγόραζε χιλιάδες κα-
νεὶς μὲ λίγες δεκάρες...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟ'Υ'Α

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Κι' ο άπαίσιος Σάμ Στόν εξακολούθησε :

—Έτσι ο Πιέρ Ριβά θα πάη στο κάτεργο κι' η Κλάρα, που τόσο τη λαχταρώ, θα γίνει δική μου. Άλλοι μόνον στο Λουάντο, αν θελήσει ν' αντισταθί!.. 'Η ώρα η δική μου θα έρθη σε λίγο!...

Και αφού είπε μία τελευταία βλαστήμια, πλησίασε την πόρτα.

—Ελπίζω, Σάρλ, πως θα ξανασυναντηθούμε στην κόλαση!

—Περιμενε! του είπε ίκετευτικά ο Σάρλ.

—Πώς.

—Όλο το σώμα του αστυνομικού τινάζονταν από σπασμωδικά ρίγη και το πρόσωπό του έδειχνε πως είχε λιποθυμήσει.

—Έλεος! ρόγχασε. Οίκο!

—Φοβάσαι λοιπόν;

—Δεν θέλω να πεθάνω έτσι! Σκότωσέ με με μία μαχαίριά τουλάχιστον... Μά μη μ' αφήσης σ' αυτή τη φριχτή άγωνία, σ' αυτή την απερίγραπτη άναμνη.

—Ο νάνος απόλαμβανε με τη μεγαλύτερη ευχαρίστηση την απόγνωση του αστυνομικού. Τά μάτια του είχαν πλημμυρίσει από αίμα.

—Α! Α! Έκανε σαρκαστικά. Ο Λουσίνο Έχασε το πιο όραστο θέαμα.

Σχεδόν έτοιμος να λιποθυμήσει, ο Σάρλ στέναζε :

—Έλεος, γιά όνομα του Θεού! Έλεος!

Ο Σάμ Στόν μουρμούρισε υπόκοφα :

—Θα με λυπόσουν έχω αν με κρατούσες στα χέρια σου!... Έχω μέσα στο στήθος μου μία σφαίρα, που ένα καταραμένο σκυλί της αστυνομίας μου τη φύτεψε. Έκδικούμαι σε σένα!

—Δός μου τουλάχιστον να πιω κάτι! Ικέτευσε ο αστυνομικός. Δός μου το πούρο που αρνήθηκε προηγούμενως να πάρω... Συχώρεσέ με!... Δός μου κι' ένα μπόλι μόνο σου.

—Δεν θα φανώ στο σκληρό από το δμήμό σας! άπάντησε ο Στόν. Έλα, άνοιξε το στόμα σου...

Κι' ανάμεσα από τα δόντια του Σάρλ, που γτυπούσαν, έδαλε το πιο μακρύ πούρο, που βρήκε στα κοιτιά, τα οποία ήσαν επάνω στο τραπέζι.

Κι' ενώ του έτεινε ένα άναμμένο σπρίτο για να τ' άναμνη, τον έστρεψε συγχρόνως στο πρόσωπο, λέγοντας :

—Άναμνέ! Αυτό σοφ άδει-

ζει ως επικήδειος λόγος.

Με γρήγορες ρουφηξιές ο Σάρλ άρχισε να καπνίζει.

Γιά τελευταία φορά, ο νάνος τον κύτταζε περιφρονητικά.

—Έπειτα, ο Σάρλ, εξαφανίστηκε και το φως έσβησε.

Τ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΜΕ ΤΑ ΓΚΡΙΖΑ

Στην προκυμιά των Μεγάλων Αύγουστίων, στο Ισόγειο ενός σπιτιού, πλάι στο ξενοδοχείο της Έταιρείας των Μεταφορών, ένα μικρό μπάρ τραβάει την προσοχή των περιπατητών με τον περιεργο τίτλο του :

«Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΝΕΛ»

Ο διευθυντής του μπάρ υπηρετεί τους πελάτες του με τ' άμάνικια του άνασηκωμένα. Μά το μαχαί αυτό έχει και ιδιαίτερο χάρη.

—Ο διευθυντής του μπάρ υπηρετεί τους πελάτες του με τ' άμάνικια του άνασηκωμένα. Μά το μαχαί αυτό έχει και ιδιαίτερο χάρη.

—Ο διευθυντής του μπάρ υπηρετεί τους πελάτες του με τ' άμάνικια του άνασηκωμένα. Μά το μαχαί αυτό έχει και ιδιαίτερο χάρη.

—Ο διευθυντής του μπάρ υπηρετεί τους πελάτες του με τ' άμάνικια του άνασηκωμένα. Μά το μαχαί αυτό έχει και ιδιαίτερο χάρη.

—Ο διευθυντής του μπάρ υπηρετεί τους πελάτες του με τ' άμάνικια του άνασηκωμένα. Μά το μαχαί αυτό έχει και ιδιαίτερο χάρη.

—Ο διευθυντής του μπάρ υπηρετεί τους πελάτες του με τ' άμάνικια του άνασηκωμένα. Μά το μαχαί αυτό έχει και ιδιαίτερο χάρη.

—Ο διευθυντής του μπάρ υπηρετεί τους πελάτες του με τ' άμάνικια του άνασηκωμένα. Μά το μαχαί αυτό έχει και ιδιαίτερο χάρη.

—Ο διευθυντής του μπάρ υπηρετεί τους πελάτες του με τ' άμάνικια του άνασηκωμένα. Μά το μαχαί αυτό έχει και ιδιαίτερο χάρη.

—Ο διευθυντής του μπάρ υπηρετεί τους πελάτες του με τ' άμάνικια του άνασηκωμένα. Μά το μαχαί αυτό έχει και ιδιαίτερο χάρη.

—Ο διευθυντής του μπάρ υπηρετεί τους πελάτες του με τ' άμάνικια του άνασηκωμένα. Μά το μαχαί αυτό έχει και ιδιαίτερο χάρη.

—Ο διευθυντής του μπάρ υπηρετεί τους πελάτες του με τ' άμάνικια του άνασηκωμένα. Μά το μαχαί αυτό έχει και ιδιαίτερο χάρη.

—Ο διευθυντής του μπάρ υπηρετεί τους πελάτες του με τ' άμάνικια του άνασηκωμένα. Μά το μαχαί αυτό έχει και ιδιαίτερο χάρη.

—Ο διευθυντής του μπάρ υπηρετεί τους πελάτες του με τ' άμάνικια του άνασηκωμένα. Μά το μαχαί αυτό έχει και ιδιαίτερο χάρη.

—Ο διευθυντής του μπάρ υπηρετεί τους πελάτες του με τ' άμάνικια του άνασηκωμένα. Μά το μαχαί αυτό έχει και ιδιαίτερο χάρη.

—Ο διευθυντής του μπάρ υπηρετεί τους πελάτες του με τ' άμάνικια του άνασηκωμένα. Μά το μαχαί αυτό έχει και ιδιαίτερο χάρη.

—Ο διευθυντής του μπάρ υπηρετεί τους πελάτες του με τ' άμάνικια του άνασηκωμένα. Μά το μαχαί αυτό έχει και ιδιαίτερο χάρη.

—Ο διευθυντής του μπάρ υπηρετεί τους πελάτες του με τ' άμάνικια του άνασηκωμένα. Μά το μαχαί αυτό έχει και ιδιαίτερο χάρη.

—Ο διευθυντής του μπάρ υπηρετεί τους πελάτες του με τ' άμάνικια του άνασηκωμένα. Μά το μαχαί αυτό έχει και ιδιαίτερο χάρη.

—Ο διευθυντής του μπάρ υπηρετεί τους πελάτες του με τ' άμάνικια του άνασηκωμένα. Μά το μαχαί αυτό έχει και ιδιαίτερο χάρη.

—Ο διευθυντής του μπάρ υπηρετεί τους πελάτες του με τ' άμάνικια του άνασηκωμένα. Μά το μαχαί αυτό έχει και ιδιαίτερο χάρη.

—Ο διευθυντής του μπάρ υπηρετεί τους πελάτες του με τ' άμάνικια του άνασηκωμένα. Μά το μαχαί αυτό έχει και ιδιαίτερο χάρη.

—Ο διευθυντής του μπάρ υπηρετεί τους πελάτες του με τ' άμάνικια του άνασηκωμένα. Μά το μαχαί αυτό έχει και ιδιαίτερο χάρη.

—Ο διευθυντής του μπάρ υπηρετεί τους πελάτες του με τ' άμάνικια του άνασηκωμένα. Μά το μαχαί αυτό έχει και ιδιαίτερο χάρη.

ο 'Ηρακλής δεν κρατήθηκε πειά.

—Ξέρω που και με ποιόν επρόκειτο να φάη.

—Με ποιόν; ρώτησαν οι άλλοι.

—Με τον καθηγητή Λουσίνο. Ναί, τον άκουσα την ώρα που τηλεφωνούσε...

—Έκείνη τη στιγμή, το ρολόι σήμανε άργά έντεκα φορές.

—'Ας άποφασίσουμε!

—Δεν μπορούμε πειά να περιμένουμε έτσι! έπτε ο Παριζέ. Νά τί θα κάνουμε: Έσείς οι δυο θα μέινετε έδω γιά την περίπτωση που ο Σάρλ θα έλθη, τ' άμ μικρό φορητό αυτοκίνητο τ' άμνήν κι' αυτό έδω... Όσο γιά τον 'Ηρακλή και γιά μένα, θα πηδήξουμε σ' ένα ταξί και θα πάμε στην όδ' Σποντίνι ως τ' άμπί του καθηγητού Λουσίνο γιά να λάβουμε πληροφορίες. Δέν θ' άργήσουμε και πολύ.

—Όλοι οι δρόμοι γύρω άπ' τον 'Πόλο' δεν είχαν καθόλου κίνησι τη νύχτα. Έτσι, έκε'νο τ' άμ βράδυ, κανείς δεν πρόσερε τρεις άνδρες που διαδοχικά πήγαν κι' άκουμπησαν άπάνω στην πόρτα τ' άμ κέντρου κι' εξαφανίστηκαν μέσα, σάν να τ' άμ είχε καταπιή η νύχτα.

Ψαχουλεύτά, μόλις βρέθηκαν μέσα διευθύνθηκαν πρ'ός την πεινή σάλλα, όπου ήταν άλλοτε τ' άμ εστιατόριο. 'Ησαν κι' οι τρεις έφωδιασμένοι με κλεφτοφάναρα. Μά, άπό προφύλαξη, μολοντί καμμία άχτίνα φωτός δεν μπορούσε να περάσει έξω, δεν είχαν παρ'ά τ' άμ άναμμένο, άκουμπημένο σ' ένα γωνιακό τραπέζι.

Μέ φωνή σιγανή, ο ένας άπ' αυτούς άποφάσισε να τάρξει την όδυνηρή σιωπή.

—Είμαστε πέντε την τελευταία φορά που ήρθαμε έδω! είπε.

—'Εξη, θέλεις να πής, Μάριε, τ' άμ διέκοψε ο 'Ιθάν.

—Ναί, μαζύ με την άρχηγίνα. Μά, άπό τότε, η άρχηγίνα σκότωσε τον 'Όλοφ κι' εσύ, 'Ιθάν, έέκανες τ' άμ Μάρκο. Θα ήθελα πολύ να μη βρισκόμουνά έδω...

Είμαι προληπτικός κι' ο άριμ'ός 13 δεν μου έφερε ποτέ τύχη... Έγουμε σήμερα Τρίτη, 13 τ' άμ μηνός... Κι' έπειτα, νιώθω πολύ άσχημα τ' άμ αυτό μου σ' αυτό τ' άμ μέρος... Τ' άμ αίμα τραβάει τ' άμ χέρι του πρ'ός τ' άμ κουδ'νι της πόρτας.

Και με τ' άμ δάχτυλό του πάτησε δυνατά τ' άμ κουμπί.

Μετά την άνακάλυψι τ' άμ πώματος τ' άμ 'Όλοφ Στίγκ στο ύπόγειο τ' άμ 'Πόλου', ή ά-

στυνομία έξασκο'σε επί μερικ'ές ήμέρες μία διακριτική έπιβλεψι γύρω άπ' τ' άμ ντάνσιγκ. Μά βλεπόντας ότι δεν έκανε τίποτε, τ' άμ άποσφράγισε και διέταξε τ' άμ όργανά της να πάψουν την έπιτήρηση.

Μία πινακίδα κολλημένη στην πόρτα έγραφε: 'Κλειστό τ' άμ λ'όγ'ω έπισκευής'.

Πράγματι, οι άστυνομικοί πρ'ιν άποσυρθ'ιν είχαν καταστρέψει τ' άμ πολύπλοκους μηχανισμούς τ' άμ Σουηδό, τ' άμ προωρισμένους να κάνουν τ' άμ π'όγειο άπαράβαστο. Τά βαρέλια, που έφραζαν την είσοδο τ' άμ δεύτερου ύπογειου, είχαν κατασπαρφή και τ' άμ ηλεκτρικά σύρματα, οι μ'όγ'λοι κ'τλ. είχαν κατασπαρφή γιά να χρησιμεύσουν ως πειστήρια. Μέσα στη μεγάλη σάλλα τ' άμ Ισογείου, ή καρέκλες μαζεμμένες έπάνω στα τραπέζι γέμίζαν σκ'όνη.

—Όλοι οι δρόμοι γύρω άπ' τον 'Πόλο' δεν είχαν καθόλου κίνησι τη νύχτα. Έτσι, έκε'νο τ' άμ βράδυ, κανείς δεν πρόσερε τρεις άνδρες που διαδοχικά πήγαν κι' άκουμπησαν άπάνω στην πόρτα τ' άμ κέντρου κι' εξαφανίστηκαν μέσα, σάν να τ' άμ είχε καταπιή η νύχτα.

Ψαχουλεύτά, μόλις βρέθηκαν μέσα διευθύνθηκαν πρ'ός την πεινή σάλλα, όπου ήταν άλλοτε τ' άμ εστιατόριο. 'Ησαν κι' οι τρεις έφωδιασμένοι με κλεφτοφάναρα. Μά, άπό προφύλαξη, μολοντί καμμία άχτίνα φωτός δεν μπορούσε να περάσει έξω, δεν είχαν παρ'ά τ' άμ άναμμένο, άκουμπημένο σ' ένα γωνιακό τραπέζι.

Μέ φωνή σιγανή, ο ένας άπ' αυτούς άποφάσισε να τάρξει την όδυνηρή σιωπή.

—Είμαστε πέντε την τελευταία φορά που ήρθαμε έδω! είπε.

—'Εξη, θέλεις να πής, Μάριε, τ' άμ διέκοψε ο 'Ιθάν.

—Ναί, μαζύ με την άρχηγίνα. Μά, άπό τότε, η άρχηγίνα σκότωσε τον 'Όλοφ κι' εσύ, 'Ιθάν, έέκανες τ' άμ Μάρκο. Θα ήθελα πολύ να μη βρισκόμουνά έδω...

Είμαι προληπτικός κι' ο άριμ'ός 13 δεν μου έφερε ποτέ τύχη... Έγουμε σήμερα Τρίτη, 13 τ' άμ μηνός... Κι' έπειτα, νιώθω πολύ άσχημα τ' άμ αυτό μου σ' αυτό τ' άμ μέρος... Τ' άμ αίμα τραβάει τ' άμ χέρι του πρ'ός τ' άμ κουδ'νι της πόρτας.

Και με τ' άμ δάχτυλό του πάτησε δυνατά τ' άμ κουμπί.

Μετά την άνακάλυψι τ' άμ πώματος τ' άμ 'Όλοφ Στίγκ στο ύπόγειο τ' άμ 'Πόλου', ή ά-

στυνομία έξασκο'σε επί μερικ'ές ήμέρες μία διακριτική έπιβλεψι γύρω άπ' τ' άμ ντάνσιγκ. Μά βλεπόντας ότι δεν έκανε τίποτε, τ' άμ άποσφράγισε και διέταξε τ' άμ όργανά της να πάψουν την έπιτήρηση.

Μία πινακίδα κολλημένη στην πόρτα έγραφε: 'Κλειστό τ' άμ λ'όγ'ω έπισκευής'.

Πράγματι, οι άστυνομικοί πρ'ιν άποσυρθ'ιν είχαν καταστρέψει τ' άμ πολύπλοκους μηχανισμούς τ' άμ Σουηδό, τ' άμ προωρισμένους να κάνουν τ' άμ π'όγειο άπαράβαστο. Τά βαρέλια, που έφραζαν την είσοδο τ' άμ δεύτερου ύπογειου, είχαν κατασπαρφή και τ' άμ ηλεκτρικά σύρματα, οι μ'όγ'λοι κ'τλ. είχαν κατασπαρφή γιά να χρησιμεύσουν ως πειστήρια. Μέσα στη μεγάλη σάλλα τ' άμ Ισογείου, ή καρέκλες μαζεμμένες έπάνω στα τραπέζι γέμίζαν σκ'όνη.

—Όλοι οι δρόμοι γύρω άπ' τον 'Πόλο' δεν είχαν καθόλου κίνησι τη νύχτα. Έτσι, έκε'νο τ' άμ βράδυ, κανείς δεν πρόσερε τρεις άνδρες που διαδοχικά πήγαν κι' άκουμπησαν άπάνω στην πόρτα τ' άμ κέντρου κι' εξαφανίστηκαν μέσα, σάν να τ' άμ είχε καταπιή η νύχτα.

Ψαχουλεύτά, μόλις βρέθηκαν μέσα διευθύνθηκαν πρ'ός την πεινή σάλλα, όπου ήταν άλλοτε τ' άμ εστιατόριο. 'Ησαν κι' οι τρεις έφωδιασμένοι με κλεφτοφάναρα. Μά, άπό προφύλαξη, μολοντί καμμία άχτίνα φωτός δεν μπορούσε να περάσει έξω, δεν είχαν παρ'ά τ' άμ άναμμένο, άκουμπημένο σ' ένα γωνιακό τραπέζι.

Μέ φωνή σιγανή, ο ένας άπ' αυτούς άποφάσισε να τάρξει την όδυνηρή σιωπή.

—Είμαστε πέντε την τελευταία φορά που ήρθαμε έδω! είπε.

—'Εξη, θέλεις να πής, Μάριε, τ' άμ διέκοψε ο 'Ιθάν.

—Ναί, μαζύ με την άρχηγίνα. Μά, άπό τότε, η άρχηγίνα σκότωσε τον 'Όλοφ κι' εσύ, 'Ιθάν, έέκανες τ' άμ Μάρκο. Θα ήθελα πολύ να μη βρισκόμουνά έδω...

Είμαι προληπτικός κι' ο άριμ'ός 13 δεν μου έφερε ποτέ τύχη... Έγουμε σήμερα Τρίτη, 13 τ' άμ μηνός... Κι' έπειτα, νιώθω πολύ άσχημα τ' άμ αυτό μου σ' αυτό τ' άμ μέρος... Τ' άμ αίμα τραβάει τ' άμ χέρι του πρ'ός τ' άμ κουδ'νι της πόρτας.

Και με τ' άμ δάχτυλό του πάτησε δυνατά τ' άμ κουμπί.

Μετά την άνακάλυψι τ' άμ πώματος τ' άμ 'Όλοφ Στίγκ στο ύπόγειο τ' άμ 'Πόλου', ή ά-

στυνομία έξασκο'σε επί μερικ'ές ήμέρες μία διακριτική έπιβλεψι γύρω άπ' τ' άμ ντάνσιγκ. Μά βλεπόντας ότι δεν έκανε τίποτε, τ' άμ άποσφράγισε και διέταξε τ' άμ όργανά της να πάψουν την έπιτήρηση.

Μία πινακίδα κολλημένη στην πόρτα έγραφε: 'Κλειστό τ' άμ λ'όγ'ω έπισκευής'.

Πράγματι, οι άστυνομικοί πρ'ιν άποσυρθ'ιν είχαν καταστρέψει τ' άμ πολύπλοκους μηχανισμούς τ' άμ Σουηδό, τ' άμ προωρισμένους να κάνουν τ' άμ π'όγειο άπαράβαστο. Τά βαρέλια, που έφραζαν την είσοδο τ' άμ δεύτερου ύπογειου, είχαν κατασπαρφή και τ' άμ ηλεκτρικά σύρματα, οι μ'όγ'λοι κ'τλ. είχαν κατασπαρφή γιά να χρησιμεύσουν ως πειστήρια. Μέσα στη μεγάλη σάλλα τ' άμ Ισογείου, ή καρέκλες μαζεμμένες έπάνω στα τραπέζι γέμίζαν σκ'όνη.

—Όλοι οι δρόμοι γύρω άπ' τον 'Πόλο' δεν είχαν καθόλου κίνησι τη νύχτα. Έτσι, έκε'νο τ' άμ βράδυ, κανείς δεν πρόσερε τρεις άνδρες που διαδοχικά πήγαν κι' άκουμπησαν άπάνω στην πόρτα τ' άμ κέντρου κι' εξαφανίστηκαν μέσα, σάν να τ' άμ είχε καταπιή η νύχτα.

Ψαχουλεύτά, μόλις βρέθηκαν μέσα διευθύνθηκαν πρ'ός την πεινή σάλλα, όπου ήταν άλλοτε τ' άμ εστιατόριο. 'Ησαν κι' οι τρεις έφωδιασμένοι με κλεφτοφάναρα. Μά, άπό προφύλαξη, μολοντί καμμία άχτίνα φωτός δεν μπορούσε να περάσει έξω, δεν είχαν παρ'ά τ' άμ άναμμένο, άκουμπημένο σ' ένα γωνιακό τραπέζι.

Μέ φωνή σιγανή, ο ένας άπ' αυτούς άποφάσισε να τάρξει την όδυνηρή σιωπή.

—Είμαστε πέντε την τελευταία φορά που ήρθαμε έδω! είπε.

—'Εξη, θέλεις να πής, Μάριε, τ' άμ διέκοψε ο 'Ιθάν.

—Ναί, μαζύ με την άρχηγίνα. Μά, άπό τότε, η άρχηγίνα σκότωσε τον 'Όλοφ κι' εσύ, 'Ιθάν, έέκανες τ' άμ Μάρκο. Θα ήθελα πολύ να μη βρισκόμουνά έδω...

Είμαι προληπτικός κι' ο άριμ'ός 13 δεν μου έφερε ποτέ τύχη... Έγουμε σήμερα Τρίτη, 13 τ' άμ μηνός... Κι' έπειτα, νιώθω πολύ άσχημα τ' άμ αυτό μου σ' αυτό τ' άμ μέρος... Τ' άμ αίμα τραβάει τ' άμ χέρι του πρ'ός τ' άμ κουδ'νι της πόρτας.

Και με τ' άμ δάχτυλό του πάτησε δυνατά τ' άμ κουμπί.

Μετά την άνακάλυψι τ' άμ πώματος τ' άμ 'Όλοφ Στίγκ στο ύπόγειο τ' άμ 'Πόλου', ή ά-

πάντησαν.

Τά έγκληματικά και σιωπηλά πρόσωπά τους, καθώς τ' άμ φώτιζε τ' άμ φως τ' άμ φαναριού, έδειχναν πως ή 'ίδια άγωνία με τ' άμ συνένοχο τους τ' άμ βασάνιζε.

—Τί 'Ιδέα ήταν αυτή πάλι, έξακολούθησε ο Μάριος, να συναντηθ'ουμε έδω! Σάν να μη τ' άμ ξέρη αυτό τ' άμ μέρος ή άστυνομία! Καί άν γίνη μπλόκος, δεν έχουμε πειά καμμία κρυφή έξοδο γιά να φύγουμε... Ξέρω βέβαια πως δεν υπάρχει κανείς φόβος, μά...

—'Εκείνη τη στιγμή, ο 'Ιθάν τον διέκοψε ξερά :

—Φάντασμα πειά ή άνόητες φλυαρίες! Φύλαξε τις σκέψεις σου γιά τ' άμ έαυτό σου. Βλέπεις ότι δεν έχουμε καθόλου κέφι γιά κουβέντα!

Ο Μάριος δεν έπέμεινε περισσότερο. Μά, σάν να ήθελε να δείξη πως δεν λογάριζε κανένα, ψιθύρισε :

—Κι' αυτή ή άρχηγίνα δεν έργεται ποτέ στην ώρα της...

Ο ένας κατόπι του άλλου, κι' οι τρεις συμμορίτες έπήσαν άπό μία κασέκλα και κάθισαν. Μά ή σιωπή άνοιξε να βασάλινη σε λίγο τ' άμ Μάριο κι' άπ'ευθυνόμενος τ' άμ πρ'ός τ' άμ Ζοζέ, τον ρώτησε :

—'Επ'ηγες στη λίσχη σήμερα :

—Ναί, και τ' άμ ασα δ'λα, ως την τελευταία πεντάρα μου...

—Τ' άμ 'Ιθ'αν έπαθα κι' εν'ό σ'τις κοούρες... Εδ'τυχ'ως έλπιζω πως ή άρχηγίνα θά'ξη πουλήσει τ' άμ διαμάντια. Έτσι θά γίνουμε πλούσιοι... Πόσα λογαριάζεις να πάρη :

—Είνε δύσκολο να πουλήση διαμάντια, σάν αυτά που τ' άμ έέχουμε. Όι έμποροι κοσμημάτων τ' άμ κόσμου... Θ' άναγκαστή να τ' άμ άλλ'αξή τ' άμ οχήμα κι' αυτό θά λιγοστ'έψη πολύ την δέξια τους.

—Πές μου πόσα πάνω-κάτω λογαριάζεις να πάρη :

—Μά νομίζω τρία έκατομμύρια τουλάχιστον.

—Διάβολε!... Άφ'ού θά κρατήση τ' άμ σφράντα τ' άμ έκατό γιά τ' άμ έαυτό της, θά πάρη ο καθένας μας περισσότερα άπό τ' άμ τρεϊς χιλιάδες φράγκα. Τετρακόσες χιλιάδες φράγκα, είνε κατ'ί...

—Σούτ! μουρμούρισε ο 'Ιθάν. Δέν άκούτε τίποτε ;

Κρατώντας κι' οι τρεις την ανάσα τους, τέντωσαν τ' άμ αυτιά τους.

—'Οχι, δεν άκούμε τίποτε! είπαν ο Μάριος κι' ο Ζοζέ.

—Σιωπή λοιπόν!

Με την 'ίδια κίνησι, κι' οι τρεις συμμορίτες έφεραν τ' άμ χέρια τους πρ'ός τ' άμ περιστροφά τους. Είχαν έξαφ'ρσει καθαρά ένα θρόνισμα ύφασματος. Μά ήσαν δδύναντον να διακρίνουν τίποτε μέσα σ'ό σκοτάδι που τ' άμ πεπαισιόχιζε.

Κι' έξαφ'να μία σκιά πρ'όβαλε άπ' τ' άμ άνοιγμα τ' άμ ύπογειου.

Μόλις την είδαν, άνέπνευσαν κι' οι τρεις μ' άνακούφισι. 'Η-

ταν ή γυναίκα με τ' άμ γκριζα.

—Άλλο τέχνασμα της άρχηγίνας αυτό! παρατήρησε ο Μάριος. Την περιμέναμε άπ' έξω κι' αυτή ήρθε άπό μέσα.

Η γυναίκα με τ' άμ γκριζα πλησίασε σ'ό τραπέζι, όπου ήσαν άκουμπημένο τ' άμ φανάρι και ρώτησε :

—Δέν σ'ας είδε κανείς την ώρα που μπαίνατε έδω μέσα ;

—'Οχι, κανείς.

—Τότε, άς κουθεντιάσουμε... κι' άς τελειώνουμε γρήγορα. Δέν έχουμε να χάνουμε έδω καιρό, παιδιά μου... Τ' άμ μέρος δεν είνε σίγουρο... Θά σ'ας έξηγήσω άλλ'ατε τί συμβαίνει...

—'Επί τ' άμ παρόντος, μάθετε, ότι πρέπει να πάμε σ'ό Παρίσι, χωρίς να χάνουμε στιγμή. Μάριε, είνε περιττό να π'ας να πάρησ τ' άμ πράγματά σου άπό τ' άμ σπ'ίτι τ' άμ καθηγητού Λουσίνο... Κι' έσείς, Ζοζέ και 'Ιθάν, θ' άφήστε τ' άμ

—Κι' εσύ, Ζοζέ, θά π'ας σ'ή Γένουα κι' άπό κεί στην 'Αλεξάνδρεια. Πρέπει πρ'ιν άπό δέκα μέρες να βρισκόσαστε κι' οι τρεις σ'ό ξενοδοχείο «Κοντινα-τάλ» της 'Αλεξάνδρειας. Σ'ας έγγυάμαι ότι δεν θά μετανοήσετε γι' αυτό τ' άμ ταξείδι. Σύμφωνοι ;

—Νά

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ...

ΤΟΥ VITTORIO MARTINI

Ο πατέρας της πέθανε, όταν η Μπιάνκα ήταν δεκάεξάρων χρονών. Τον αγαπούσε πολύ και τον είχε κλάψει με τα δακρύματά της. Τον αγαπούσε πολύ και τον είχε κλάψει με τα δακρύματά της. Τον αγαπούσε πολύ και τον είχε κλάψει με τα δακρύματά της.

...Πέρασαν πέντε χρόνια. Η Μπιάνκα δεν είχε παιδιά. Η δουλειά του πατέρα της δεν πήγαινε καλά. Την παραμονή της χριστουγεννιάτικης του, ο άντρας της μάζεψε όλα τα εισοδήματά τους, αλλά δεν έδωσε το κεφάλαιο που αποτελούσε την προίκα της Μπιάνκας.

Η κυρία Φαννέζε ήταν κοκκίνα και της άρεσαν τα γέλια. Δεν προχωρούσε πολύ στις σχέσεις της με τους άνδρες, ήθελε όμως να περιστοιχίζεται από θαυμαστές και κορτάρις με γέλιο για να τους συγκρατεί. Ήταν 35 χρονών και η ξανθή όμοια καλλονή της άρεσε στους άνδρες.

Μ' ευχαρίστηση παγνιδεύετο μαζί τους. Στο τέλος όμως ερωτεύθηκε πραγματικά έναν όμοιο 'Αργεντινό, έξ επαγγελματίας χορευτή, ο οποίος ζούσε από τις γυναίκες.

Η ξανθή χίρα άφωσώθηκε σ' αυτόν ολόκληρη και για να παρηγορηθεί λιγάκι ο κ. Ντεζάντι, γνωστότερος ως βασιλεύς Σολομών.

Στα 1925 πέθανε ο Κλεμάν, τον οποίο οι υπήκοοί του τον είχαν απονομήσει βασιλιά Δαβίδ. Και τον διέεχθη ο κ. Ντεζάντι, γνωστότερος ως βασιλεύς Σολομών.

Τα άνακτορα του...βασιλείου Σολομώντος είχε χτισμένα στην κορυφή ενός βράχου του νησιού, τον οποίο και ένα άγριακάτοικο θά δούλευε στην Γκαλιτ ένα απρόσιτο, με ένα δημόσιο υπάλληλο, τον Κλεμάν.

Φαντασθήτε τώρα τη θέση του δυστυχισμένου αυτού υπαλλήλου. Τού έδωσαν να κυβερνήσει εκατό λευκούς...αγοριανθρώπους, εκατό άντρες, που πίστευαν ότι οι νόμοι ήταν γραμμένοι στα μαχαίρια τους! Μια άλλη μεγάλη δυσκολία, που συνάντησε ο Κλεμάν στην εξάσκηση των καθήκοντων του, ήταν το ότι δεν μπορούσε να συνεννοηθεί με τους...υπηκόους του αυτού. Γιατί η γλώσσα των κατοίκων της Γκαλιτ είναι μέχρι σήμερα άγνωστη, απαντώντας ο Κλεμάν στην εξάσκηση των καθήκοντων του, ήταν το ότι δεν μπορούσε να συνεννοηθεί με τους...υπηκόους του αυτού.

Το χωριό του με τις πέντε οικογένειες του νησιού. Οι άνθρωποι του καραβιού έβλεπαν από μακριά μερικους ανθρώπους να κινούνται.

Από τις εντυπώσεις του ταξιδιού του αυτού, που τις δημοσιεύει τώρα σε μία εφημερίδα, παραλαμβάνουμε χάριν των αναγνωστών μας τα πιο ενδιαφέροντα κεφάλαια.

Στην αρχή, ο Γάλλος δημοσιογράφος περιγράφει το πολυτάραχο ταξίδι, που έκανε, ώσπου να κατορθώσει να πλησιάσει την Γκαλιτ. Ενώ αποβάλλονται τέλος στο νησί αυτό, είχε την εντύπωση ότι θα συναντούσε εκεί δολοφόνους, στραγγαλιστές, δημίους — αγριάνθρωπους, με δυο λόγια, που θα έμοιαζαν μάλιστα με πολιτικούς της ζούγκλας, παρά με πολιτισμένα όντα.

Εξ αντιθέτου όμως, βρήκε εκεί ανθρώπους, οι οποίοι, αν και δεν είχαν μεγάλες σκέψεις με τον πολιτισμό, δεν διακρίνονταν όμως και γι' τα αμμοχάλια ενσπικτά τους.

Μετά την εισαγωγή αυτή, ο περισσότερο άγνωστη την καταπληκτική ιστορία του περιέργου αυτού νησιού και των κατοίκων του.

Ός τα τελευταία χρόνια του 16' αιώνα, ο κόσμος ήξερε την Γκαλιτ

...Πέρασαν πέντε χρόνια. Η Μπιάνκα δεν είχε παιδιά. Η δουλειά του πατέρα της δεν πήγαινε καλά. Την παραμονή της χριστουγεννιάτικης του, ο άντρας της μάζεψε όλα τα εισοδήματά τους, αλλά δεν έδωσε το κεφάλαιο που αποτελούσε την προίκα της Μπιάνκας.

Η κυρία Φαννέζε ήταν κοκκίνα και της άρεσαν τα γέλια. Δεν προχωρούσε πολύ στις σχέσεις της με τους άνδρες, ήθελε όμως να περιστοιχίζεται από θαυμαστές και κορτάρις με γέλιο για να τους συγκρατεί. Ήταν 35 χρονών και η ξανθή όμοια καλλονή της άρεσε στους άνδρες.

Μ' ευχαρίστηση παγνιδεύετο μαζί τους. Στο τέλος όμως ερωτεύθηκε πραγματικά έναν όμοιο 'Αργεντινό, έξ επαγγελματίας χορευτή, ο οποίος ζούσε από τις γυναίκες.

Η ξανθή χίρα άφωσώθηκε σ' αυτόν ολόκληρη και για να παρηγορηθεί λιγάκι ο κ. Ντεζάντι, γνωστότερος ως βασιλεύς Σολομών.

Στα 1925 πέθανε ο Κλεμάν, τον οποίο οι υπήκοοί του τον είχαν απονομήσει βασιλιά Δαβίδ. Και τον διέεχθη ο κ. Ντεζάντι, γνωστότερος ως βασιλεύς Σολομών.

Τα άνακτορα του...βασιλείου Σολομώντος είχε χτισμένα στην κορυφή ενός βράχου του νησιού, τον οποίο και ένα άγριακάτοικο θά δούλευε στην Γκαλιτ ένα απρόσιτο, με ένα δημόσιο υπάλληλο, τον Κλεμάν.

Φαντασθήτε τώρα τη θέση του δυστυχισμένου αυτού υπαλλήλου. Τού έδωσαν να κυβερνήσει εκατό λευκούς...αγοριανθρώπους, εκατό άντρες, που πίστευαν ότι οι νόμοι ήταν γραμμένοι στα μαχαίρια τους! Μια άλλη μεγάλη δυσκολία, που συνάντησε ο Κλεμάν στην εξάσκηση των καθήκοντων του, ήταν το ότι δεν μπορούσε να συνεννοηθεί με τους...υπηκόους του αυτού.

Το χωριό του με τις πέντε οικογένειες του νησιού. Οι άνθρωποι του καραβιού έβλεπαν από μακριά μερικους ανθρώπους να κινούνται.

Από τις εντυπώσεις του ταξιδιού του αυτού, που τις δημοσιεύει τώρα σε μία εφημερίδα, παραλαμβάνουμε χάριν των αναγνωστών μας τα πιο ενδιαφέροντα κεφάλαια.

Στην αρχή, ο Γάλλος δημοσιογράφος περιγράφει το πολυτάραχο ταξίδι, που έκανε, ώσπου να κατορθώσει να πλησιάσει την Γκαλιτ. Ενώ αποβάλλονται τέλος στο νησί αυτό, είχε την εντύπωση ότι θα συναντούσε εκεί δολοφόνους, στραγγαλιστές, δημίους — αγριάνθρωπους, με δυο λόγια, που θα έμοιαζαν μάλιστα με πολιτικούς της ζούγκλας, παρά με πολιτισμένα όντα.

Εξ αντιθέτου όμως, βρήκε εκεί ανθρώπους, οι οποίοι, αν και δεν είχαν μεγάλες σκέψεις με τον πολιτισμό, δεν διακρίνονταν όμως και γι' τα αμμοχάλια ενσπικτά τους.

Μετά την εισαγωγή αυτή, ο περισσότερο άγνωστη την καταπληκτική ιστορία του περιέργου αυτού νησιού και των κατοίκων του.

Ός τα τελευταία χρόνια του 16' αιώνα, ο κόσμος ήξερε την Γκαλιτ

...Πέρασαν πέντε χρόνια. Η Μπιάνκα δεν είχε παιδιά. Η δουλειά του πατέρα της δεν πήγαινε καλά. Την παραμονή της χριστουγεννιάτικης του, ο άντρας της μάζεψε όλα τα εισοδήματά τους, αλλά δεν έδωσε το κεφάλαιο που αποτελούσε την προίκα της Μπιάνκας.

Η κυρία Φαννέζε ήταν κοκκίνα και της άρεσαν τα γέλια. Δεν προχωρούσε πολύ στις σχέσεις της με τους άνδρες, ήθελε όμως να περιστοιχίζεται από θαυμαστές και κορτάρις με γέλιο για να τους συγκρατεί. Ήταν 35 χρονών και η ξανθή όμοια καλλονή της άρεσε στους άνδρες.

Μ' ευχαρίστηση παγνιδεύετο μαζί τους. Στο τέλος όμως ερωτεύθηκε πραγματικά έναν όμοιο 'Αργεντινό, έξ επαγγελματίας χορευτή, ο οποίος ζούσε από τις γυναίκες.

Η ξανθή χίρα άφωσώθηκε σ' αυτόν ολόκληρη και για να παρηγορηθεί λιγάκι ο κ. Ντεζάντι, γνωστότερος ως βασιλεύς Σολομών.

Στα 1925 πέθανε ο Κλεμάν, τον οποίο οι υπήκοοί του τον είχαν απονομήσει βασιλιά Δαβίδ. Και τον διέεχθη ο κ. Ντεζάντι, γνωστότερος ως βασιλεύς Σολομών.

Τα άνακτορα του...βασιλείου Σολομώντος είχε χτισμένα στην κορυφή ενός βράχου του νησιού, τον οποίο και ένα άγριακάτοικο θά δούλευε στην Γκαλιτ ένα απρόσιτο, με ένα δημόσιο υπάλληλο, τον Κλεμάν.

Φαντασθήτε τώρα τη θέση του δυστυχισμένου αυτού υπαλλήλου. Τού έδωσαν να κυβερνήσει εκατό λευκούς...αγοριανθρώπους, εκατό άντρες, που πίστευαν ότι οι νόμοι ήταν γραμμένοι στα μαχαίρια τους! Μια άλλη μεγάλη δυσκολία, που συνάντησε ο Κλεμάν στην εξάσκηση των καθήκοντων του, ήταν το ότι δεν μπορούσε να συνεννοηθεί με τους...υπηκόους του αυτού.

Το χωριό του με τις πέντε οικογένειες του νησιού. Οι άνθρωποι του καραβιού έβλεπαν από μακριά μερικους ανθρώπους να κινούνται.

Από τις εντυπώσεις του ταξιδιού του αυτού, που τις δημοσιεύει τώρα σε μία εφημερίδα, παραλαμβάνουμε χάριν των αναγνωστών μας τα πιο ενδιαφέροντα κεφάλαια.

Στην αρχή, ο Γάλλος δημοσιογράφος περιγράφει το πολυτάραχο ταξίδι, που έκανε, ώσπου να κατορθώσει να πλησιάσει την Γκαλιτ. Ενώ αποβάλλονται τέλος στο νησί αυτό, είχε την εντύπωση ότι θα συναντούσε εκεί δολοφόνους, στραγγαλιστές, δημίους — αγριάνθρωπους, με δυο λόγια, που θα έμοιαζαν μάλιστα με πολιτικούς της ζούγκλας, παρά με πολιτισμένα όντα.

Εξ αντιθέτου όμως, βρήκε εκεί ανθρώπους, οι οποίοι, αν και δεν είχαν μεγάλες σκέψεις με τον πολιτισμό, δεν διακρίνονταν όμως και γι' τα αμμοχάλια ενσπικτά τους.

Μετά την εισαγωγή αυτή, ο περισσότερο άγνωστη την καταπληκτική ιστορία του περιέργου αυτού νησιού και των κατοίκων του.

Ός τα τελευταία χρόνια του 16' αιώνα, ο κόσμος ήξερε την Γκαλιτ

...Πέρασαν πέντε χρόνια. Η Μπιάνκα δεν είχε παιδιά. Η δουλειά του πατέρα της δεν πήγαινε καλά. Την παραμονή της χριστουγεννιάτικης του, ο άντρας της μάζεψε όλα τα εισοδήματά τους, αλλά δεν έδωσε το κεφάλαιο που αποτελούσε την προίκα της Μπιάνκας.

Η κυρία Φαννέζε ήταν κοκκίνα και της άρεσαν τα γέλια. Δεν προχωρούσε πολύ στις σχέσεις της με τους άνδρες, ήθελε όμως να περιστοιχίζεται από θαυμαστές και κορτάρις με γέλιο για να τους συγκρατεί. Ήταν 35 χρονών και η ξανθή όμοια καλλονή της άρεσε στους άνδρες.

Μ' ευχαρίστηση παγνιδεύετο μαζί τους. Στο τέλος όμως ερωτεύθηκε πραγματικά έναν όμοιο 'Αργεντινό, έξ επαγγελματίας χορευτή, ο οποίος ζούσε από τις γυναίκες.

Η ξανθή χίρα άφωσώθηκε σ' αυτόν ολόκληρη και για να παρηγορηθεί λιγάκι ο κ. Ντεζάντι, γνωστότερος ως βασιλεύς Σολομών.

Στα 1925 πέθανε ο Κλεμάν, τον οποίο οι υπήκοοί του τον είχαν απονομήσει βασιλιά Δαβίδ. Και τον διέεχθη ο κ. Ντεζάντι, γνωστότερος ως βασιλεύς Σολομών.

Τα άνακτορα του...βασιλείου Σολομώντος είχε χτισμένα στην κορυφή ενός βράχου του νησιού, τον οποίο και ένα άγριακάτοικο θά δούλευε στην Γκαλιτ ένα απρόσιτο, με ένα δημόσιο υπάλληλο, τον Κλεμάν.

Φαντασθήτε τώρα τη θέση του δυστυχισμένου αυτού υπαλλήλου. Τού έδωσαν να κυβερνήσει εκατό λευκούς...αγοριανθρώπους, εκατό άντρες, που πίστευαν ότι οι νόμοι ήταν γραμμένοι στα μαχαίρια τους! Μια άλλη μεγάλη δυσκολία, που συνάντησε ο Κλεμάν στην εξάσκηση των καθήκοντων του, ήταν το ότι δεν μπορούσε να συνεννοηθεί με τους...υπηκόους του αυτού.

Το χωριό του με τις πέντε οικογένειες του νησιού. Οι άνθρωποι του καραβιού έβλεπαν από μακριά μερικους ανθρώπους να κινούνται.

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΩΝ ΧΑΜΕΝΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

ΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ 1935

Γκαλιτ, το μικρότερο και εξωφρενικότερο βασίλειο του κόσμου. Το νησί των συγχρόνων Ροβινσώων. Πώς πρωτοκατοικήθηκε. Οι φάρμακες των άστακων. Η Γαλιτ και η Γαλιτ διαμφισβήτησαν έναν γερο υαχό. Ο...επιστάτης της Γκαλιτ. Τα ύπουργεία που χωρούν ένα σ' ένα...ντουλάπι!... Καυγάδες και μαχαίρωματά... Τι διηγείται ένας Γάλλος δημοσιογράφος, κτλ.

Ένας Γάλλος δημοσιογράφος ταξίδευε τελευταία σ' ένα νησί, κατοικημένο από λευκούς, στο οποίο όμως...κανένας άλλος άνθρωπος δεν πάτησε μέχρι σήμερα το πόδι του! Ίσως αυτό να σας φανεί απίστευτο. Όσο εινε αληθινό.

Και θα δοκιμάσετε, ασφαλώς, καινούργια, χρησιμοποιήστε, όταν σας πληροφορήσουμε πως το νησί αυτό δεν βρίσκεται — όπως πιθανόν να υποθέσετε — σε κανένα μακρινό άκρο, σαν τη Θυμική Τρίστα ντ' Αζούνα του 'Ατλαντικού, για την οποία έχουμε γράψει τόσες φορές. Το νησί αυτό βρίσκεται πολύ κοντά μας. Στη Μεσόγειο, έξω από την Τύνιδα, και ονομάζεται Γκαλιτ.

Μά τότε — θα ρωτήσετε — γιατί δεν αποφασίσει κανείς ως τώρα να επισκεφθεί το νησί αυτό, αφού δεν επρόκειτο να υποβλήσει στους κόπους ενός μακρινού ταξιδιού; Για πολλούς και διαφόρους λόγους, από τους οποίους κυριώτερος εινε δυο: Η πρώτη, επειδή γύρω από την Γκαλιτ έχει πάντοτε μεγάλη τροχιά και τα πλοία κινούνται να καταποντισθούν από τη θαλάσσο-ταραχή. Και δεύτερο, γιατί κυριολεκτικά πολλούς και τρομακτικές φήμες για τους κατοίκους της Γκαλιτ και κανείς δεν αποφασίζει να ορμήσει να την ελευθερίσει, πηγαίνοντας στο νησί αυτό.

Όστόσο, ο δαίμων των περιπετειών και η επιθυμία να γράψει ένα ζωντανό, σαταριστικό ρεπορτάζ, έκαναν τον Γάλλο δημοσιογράφο να αναβράσει παραπάνω, να ναυλώσει ένα μικρό Ιστιοφόρο και να πηδή στην τρομερή Γκαλιτ.

Από τις εντυπώσεις του ταξιδιού του αυτού, που τις δημοσιεύει τώρα σε μία εφημερίδα, παραλαμβάνουμε χάριν των αναγνωστών μας τα πιο ενδιαφέροντα κεφάλαια.

Στην αρχή, ο Γάλλος δημοσιογράφος περιγράφει το πολυτάραχο ταξίδι, που έκανε, ώσπου να κατορθώσει να πλησιάσει την Γκαλιτ. Ενώ αποβάλλονται τέλος στο νησί αυτό, είχε την εντύπωση ότι θα συναντούσε εκεί δολοφόνους, στραγγαλιστές, δημίους — αγριάνθρωπους, με δυο λόγια, που θα έμοιαζαν μάλιστα με πολιτικούς της ζούγκλας, παρά με πολιτισμένα όντα.

Εξ αντιθέτου όμως, βρήκε εκεί ανθρώπους, οι οποίοι, αν και δεν είχαν μεγάλες σκέψεις με τον πολιτισμό, δεν διακρίνονταν όμως και γι' τα αμμοχάλια ενσπικτά τους.

Μετά την εισαγωγή αυτή, ο περισσότερο άγνωστη την καταπληκτική ιστορία του περιέργου αυτού νησιού και των κατοίκων του.

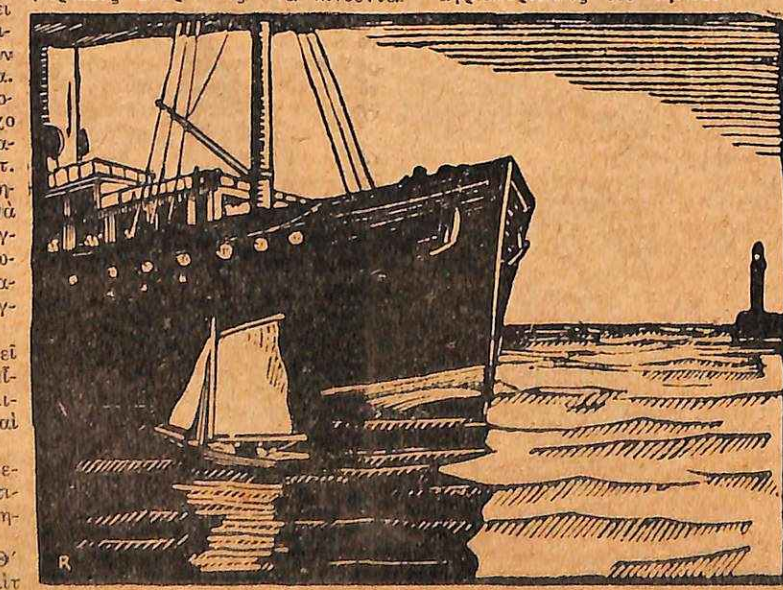
Ός τα τελευταία χρόνια του 16' αιώνα, ο κόσμος ήξερε την Γκαλιτ

μονάχα από τις σύντομες περιγραφές των γεωγραφικών λεξικών, που την παρουσίαζαν σαν ένα έρημο και βραχώδες νησί, στο αρχιτέλαιο της Μεσογείου, μακριά από κάθε κατοικημένο τόπο, πολύ έξω από την Τύνιδα.

Όστόσο, ένας ψαράς άστακων, Ντάκο, ονόματι, αποβιβάστηκε ένα πρωί, στα 1895, στο άκατοκτητο αυτό νησί. Τα παλάτια της Γκαλιτ ήταν γεμάτα άστακούς. Κι' ο Ντάκο εγκατεστάθηκε στην κορυφή ενός βράχου, μαζί με την οικογένειά του. 'Υστερ' από λίγο, πήγανε εκεί και τέσσερες άλλες οικογένειες, οι Κρό, οι Μοζέλλοι, οι Βτελλόι και οι Κόντε — είκοσι άτομα το όλον. Και οι μοναδικοί αυτοί κάτοικοι της Γκαλιτ άρχισαν να περνούν ανάμεσα στις σπηλιές και τα κήματα μία ζωή τραχεία και βασανιστική, με χιλίες στερήσεις...

Υπάρχει σχετικώς η πληροφορία ότι οι αρχηγοί των οικογενειών που αποφασίσαν να φωλιάσουν, σαν άγριοπούλια, στους βράχους αυτού του έρημου νησιού, ήταν φυγόδικοι, άνθρωποι καταδικασμένοι από τη Δικαιοσύνη, για διάφορα παραπτώματα, και ότι προτίμησαν να στερηθούν των αγαθών του πολιτισμού, παρά την ελευθερία τους.

Όπως και αν έχη το πράγμα, το γεγονός εινε ότι η Γαλιτ κυβερνήθηκε μέχρι την 18α χρονιά στη Γκαλιτ ένα φάρο. Και μία φορά το μήνα ένα καράβι από τη Μπέρτα, πήγαινε τράφμα του φαρμακείου. Κανείς όμως δεν έδειχνε το παραμικρό ενδιαφέρον για τις πέντε οικογένειες του νησιού. Οι άνθρωποι του καραβιού έβλεπαν από μακριά μερικους ανθρώπους να κινούνται.

Ετσι, επί τριάντα ολόκληρα χρόνια, το νησί διοικήθηκε άσχετα καλά. Η αλήθεια εινε ότι οι κάτοικοι του εξακολουθούσαν να λεηλατούν τα καράβια που τακίζονται στους βράχους. Με τη διαφορά, ότι τώρα περιμένουν να νυχτώση για να κάνουν αυτή τη δουλειά. 'Εξακολουθούσαν επίσης και μέχρι σήμερα να τραβούν τα μαχαίρια τους και να σφάζονται, ιδίως όταν σε κανένα ναυαγισμένο πλοίο βρεθεί κανένα βαρελάκι με αλκοόλ. Μά η περιπτώσεις αυτές γίνονται όλοένα και σπανιότερες.

Στα 1903, ο αριθμός των ανθρώπων που έμειναν στην Γκαλιτ, σε κατάσταση πρωτόγονης αγριότητας, είχε ανέβει στα εκατό, όταν ξέσπασε η Γαλιτ έτοιμάστηκε να κηρύξει το νησί αυτό ιδιοκτησία της. Μά η Γαλιτ — άλλο κράτος με έντονες άποικιακές βλέψεις — πρόλαβε και έστειλε στην Γκαλιτ ένα απρόσιτο, με ένα δημόσιο υπάλληλο, τον Κλεμάν.

Φαντασθήτε τώρα τη θέση του δυστυχισμένου αυτού υπαλλήλου.

Τού έδωσαν να κυβερνήσει εκατό λευκούς...αγοριανθρώπους, εκατό άντρες, που πίστευαν ότι οι νόμοι ήταν γραμμένοι στα μαχαίρια τους! Μια άλλη μεγάλη δυσκολία, που συνάντησε ο Κλεμάν στην εξάσκηση των καθήκοντων του, ήταν το ότι δεν μπορούσε να συνεννοηθεί με τους...υπηκόους του αυτού. Γιατί η γλώσσα των κατοίκων της Γκαλιτ είναι μέχρι σήμερα άγνωστη, απαντώντας ο Κλεμάν στην εξάσκηση των καθήκοντων του, ήταν το ότι δεν μπορούσε να συνεννοηθεί με τους...υπηκόους του αυτού.

Το χωριό του με τις πέντε οικογένειες του νησιού. Οι άνθρωποι του καραβιού έβλεπαν από μακριά μερικους ανθρώπους να κινούνται.

Από τις εντυπώσεις του ταξιδιού του αυτού, που τις δημοσιεύει τώρα σε μία εφημερίδα, παραλαμβάνουμε χάριν των αναγνωστών μας τα πιο ενδιαφέροντα κεφάλαια.

Στην αρχή, ο Γάλλος δημοσιογράφος περιγράφει το πολυτάραχο ταξίδι, που έκανε, ώσπου να κατορθώσει να πλησιάσει την Γκαλιτ. Ενώ αποβάλλονται τέλος στο νησί αυτό, είχε την εντύπωση ότι θα συναντούσε εκεί δολοφόνους, στραγγαλιστές, δημίους — αγριάνθρωπους, με δυο λόγια, που θα έμοιαζαν μάλιστα με πολιτικούς της ζούγκλας, παρά με πολιτισμένα όντα.

Εξ αντιθέτου όμως, βρήκε εκεί ανθρώπους, οι οποίοι, αν και δεν είχαν μεγάλες σκέψεις με τον πολιτισμό, δεν διακρίνονταν όμως και γι' τα αμμοχάλια ενσπικτά τους.

Μετά την εισαγωγή αυτή, ο περισσότερο άγνωστη την καταπληκτική ιστορία του περιέργου αυτού νησιού και των κατοίκων του.

Ός τα τελευταία χρόνια του 16' αιώνα, ο κόσμος ήξερε την Γκαλιτ

...Πέρασαν πέντε χρόνια. Η Μπιάνκα δεν είχε παιδιά. Η δουλειά του πατέρα της δεν πήγαινε καλά. Την παραμονή της χριστουγεννιάτικης του, ο άντρας της μάζεψε όλα τα εισοδήματά τους, αλλά δεν έδωσε το κεφάλαιο που αποτελούσε την προίκα της Μπιάνκας.

Η κυρία Φαννέζε ήταν κοκκίνα και της άρεσαν τα γέλια. Δεν προχωρούσε πολύ στις σχέσεις της με τους άνδρες, ήθελε όμως να περιστοιχίζεται από θαυμαστές και κορτάρις με γέλιο για να τους συγκρατεί. Ήταν 35 χρονών και η ξανθή όμοια καλλονή της άρεσε στους άνδρες.

Μ' ευχαρίστηση παγνιδεύετο μαζί τους. Στο τέλος όμως ερωτεύθηκε πραγματικά έναν όμοιο 'Αργεντινό, έξ επαγγελματίας χορευτή, ο οποίος ζούσε από τις γυναίκες.

τόν !... "Αλλάστε, μωύ είνε τώρα και κάπως ενδιαφέρον πρόσωπο: Πρώτα, θά τον ξω στην Αϊλή μου του Γερολοστάιν, ως άνωλοβο της Γαλλικής πρεσβείας... Καί ύστερα, ή αίσθηματικές του σχέσεις με τή δουκάσσα ντε Λουρηά, γιά τήν όποια τόσα τά μυστηριώδη μάδαμε, μωύ κινούν τήν περιέργεια !

— 'Ο ντε Γκρόνιον υποκλίθηκε και έφυγε γιά να μεταβιβάσει τή συγκατάθεση του πρόχρητος στον 'Αγγλο πρεσβευτή και στον υποκόμητα ντε Σαιν - Ρεμύ. Πραγματικά, ύστερα από λίγα λεπτά τής ώρας, φάνηκε ο οικοδομήσιτος συνοδευμένος από τόν υποκόμητα.

— Λαμβάνω τήν τιμή να παρουσιάσω στην 'Υπετέρα Βασιλική 'Υψηλότητα, τόν κύριο υποκόμη ντε Σαιν - Ρεμύ, άκόλουθ της Γαλλικής πρεσβείας στό Γερολοστάιν ! είπε δ 'Αγγλος πρεσβευτής.

— 'Ο υποκόμης έκανε βαθειά υπόκλιση στό Ροδόλφο, και είπε με άφαστη άδρότητα:

— Παρακαλώ τήν έξοχήτά του να με παρουσιάσει στη Βασιλική 'Υψηλότητα σας γιατί άντιπρονούσα από τής υπόβόλου τού σέβη μου !

— Σας εύχαριστώ, κύριε υποκόμης ! είπε με τήν ίδια άδρότητα ο Ροδόλφος. Καί αισθανάμην εύχαρίστησι αληθινή, πού θά βλεπμάστε συχνά, στην Αϊλή μου του Γερολοστάιν !... Σκοπεύετε άρά γε να φύγετε γρήγορα, γιά τή θέα σας εκεί ;

— Σε κάθε άλλη περίπτωση, θά διαβάζουν πολύ γιά φύγω !... Τώρα όμως, πού ή 'Υψηλότη σας βρίσκεται στό Παρίσι, διατάζω να έπιταχύνω τήν άναχώρησή μου και νά φύγω από δω !

— Και πάλι σάς εύχαριστώ ! άποκρίθηκε ο Ροδόλφος, έξετάζοντας έντομεταξύ με έντονα άλλα κομμάτια ενδιαφέρον τόν νεαρό διαδομήτη. Κι' άξίζει πραγματικά ένα τέτοιο ύψηλό ενδιαφέρον, ο υποκόμης ντε Σαιν - Ρεμύ. Ήταν μάλλον προσοπικός, έλεγκτική και σπανιστάτης:

Είκοσιπέντε μόλις χρόνων, μελαγχρόνός, με κατάμικρα λαμπρά μάτια, άνέκφραστης σε δσοσερότητα και γοητεία καλλονής, προσένουσε βαθύτατη έντύπωση σ' όποιον τόν αντίκριζε. Ήταν δ πού χωριτωμένος, δ πού άδρός, δ πού κομψός και έλεγκτικός νέος τού άριστοκρατικού Παρισιού. Ή καλλιτελεστάτη και δατανηροτάτη τήν τού ξεπερνούσε κάθε όριο. 'Ο πατέρας του, ένας λαμπρός εύπατορής τού 'Ανζού, ζούσε στην έπαρχία του κατόμιμος, ένδ ο γυνός του χαλούσε κόσμο στην πρωτεύουσα.

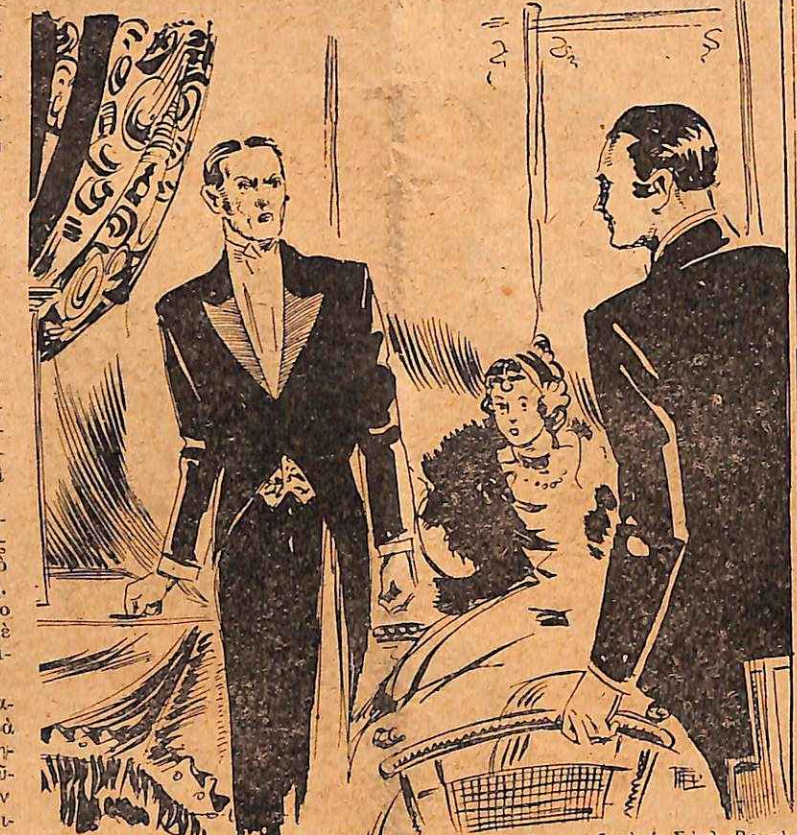
— Όλοι ήξεραν, ότι ή μεγάλη περιουσία τού υποκόμησης ντε Σαιν-Ρεμύ είχε σπαταληθή από καρδ. Πώς όμως αυτός έξακολουθούσε άκόμη νά ζή, με τόση μεγαλοτέπεια !... Πού εύρισκε τόσα άφθονα χατήρια !... Κερδίσε μάλιστα στά χατήρια, σάν δεινός χαρτοπαίκτης πού ήταν !... Άπ'όταν, αυτό !... Τόν συντηρούσε μήπως ή δουκάσσα ντε Γλουρηά, ή έρωμένη του, όπως έλεγαν ή κακές γλώσσες !... Άπ'όταν κ' αυτό, γιατί και δ μυστική διαχείριση τής γυναίκας του, αλλά και δ υποκόμης έδωκε τόσο πολλά, όσα θά ήταν άδύνατον ν' άποσπάζει κ' από τή γενναιοδωρότερη έρωμένη του άνώ-

μη !... Πού εύρισκε λοιπόν τόσα χατήρια ; Ή κακές γλώσσες πάλι ίσχυρίζονται ότι δ υποκόμης — δεινός έπίσης παίκτης στό ιπποδρόμιο — δωροδοκούσε τούς διαφόρους τζοκέρ, νά οδηγούν τά άλόγά τους στις κοφρικές σύμφωνα με τά στοιχήματά του... Καί έτσι, κέρδιζε άφθονα ποσά !

Πάντως, ήταν μυστήριο ή πηγή τού τόσο πλούτου τού υποκόμησης. Οι περισσότεροι, έξηγουσαν τις δαπάνες του, νομίζοντας τες ότι προερχόντουσαν από χρή και από δάνα. Όταν δέ έμαθαν τόν διορισμό του ως άκόλουθου πρεσβείας, σκέφθηκαν:

— 'Ο ίδιος ζήτησε αυτόν τόν διορισμό του... Έχει καταστραφή οικονομικώς, δέν βρίσκει πιά δάνα, και θέλει ν' άποσπάρη στή ησυχία και νοικοκυρεμένη ζωή τού

του Ροδόλφου...

— Πολύ ενδιαφέρεστε γιά τήν υγεία μου ! τού άπάντησε ξερά ο Σάρλ Ρομπέρ

Γερολοστάιν, γιά νά άνακουφιστή από τά έξοδα !... Μονάχα, άλλόμονο στις τόσες και τόσες τρυφερές καρδούλες τού Παρισιού! Θά κλάψουν παρό γιά τήν έξαφάνισή του !

— Όλες αυτές τις φήμες, τις είχε άκούσει και ο Ροδόλφος. Καί ένδ ένδιαμισε μυστικά τήν απείργωπα θελκτική φυσιογνωμία τού νέου εκείνου, σκεπτόταν συγχρόνως τά όσα μυστηριώδη είχε μάθει γιά λογαριασμό του.

— Άλλάξαν άκόμη μερικώς φιλοφρονητικές φράσεις και ο Ροδόλφος έκανε στά τελευταία μιά μικρή βουλή κλίση τού κεφαλιού. Αυτό ήταν σημείο εκ μέρους του, ότι θεωρούσε τελειωμένη τήν άνταρσί-

— 'Ο 'Αγγλος πρεσβευτής και δ υποκόμης άντελήθησαν τόν κλημά του, και άφ'ού υποκλίθηκαν με έκφρασι εύλόγους άδρότητας, άποσύρθηκαν και άναμείχθηκαν με τούς άλλους καλεσμένους.

— 'Ο Ροδόλφος έμεινε λίγες στιγμές σκεπτικός. Ήταν άνδρας τών πρώτων έντυπώσεων. Άπό τις φυσιογνωμίες τών νέων γνωριμιών του, έννοιζε εύθως έξ άρχης συμπαθεία ή αντίπαθεία γι' αυτούς, και σπάνια γελούσαν στή γνώμη του κατόν. 'Ο υποκόμης ντε Σαιν Ρεμύ, λοιπόν, είχε όλα τά φωνικά και έπίκτητα χαρίσματα, νά κοιταχτεί και τόν Ροδόλφο όπως ένθουσίαζε κ' όλους τούς άλλους. 'Ωστόσο, ο πρόχρη — ήν και δέν μπορούσε νά έξηγήσει μέσα τήν αίσία — έννοιζε άδελά τόν άντιπαθεία γιά τόν λαμπρό αυτόν νέο: Είχε άνακαλύψει στό βλέμμα του κάποια ύπουλη πανουργία, και ή φυσιογνωμία του τού φάνηκε από τις πιο ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΕΣ !

— Άργότερα, θά δοίμε κατά πόσο γρήκε σωστή, ή αντίπαθεία αυτή τού Ροδόλφου...

Ψυχή της... Έννοείται, ότι κατόρθωσα τώρα τελευταία — και με κοπιαστικές όσο και έπιπρόχειες προσπάθειες — νά ρίξω κάπως στή συνείδησή της τόν Ροδόλφο, άλλοτε συγκοφαντώντας τον και άλλοτε κατηγορώντας τον... "Αχ, πόσο τήν είχα φοβηθή, αυτή τήν άντίγρή μου !... Καί ο Ροδόλφος τή λατρεύει κατά βάθος, και αυτή τόν συμπαθούσε έξαιρετικά !... Εύτυχώς, άνθουσίαζε κ' όλους τούς άλλους. 'Ωστόσο, ο πρόχρη — ήν και δέν μπορούσε νά έξηγήσει μέσα τήν αίσία — έννοιζε άδελά τόν άντιπαθεία γιά τόν λαμπρό αυτόν νέο: Είχε άνακαλύψει στό βλέμμα του κάποια ύπουλη πανουργία, και ή φυσιογνωμία του τού φάνηκε από τις πιο ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΕΣ !

— Άργότερα, θά δοίμε κατά πόσο γρήκε σωστή, ή αντίπαθεία αυτή τού Ροδόλφου...

— 'Εσύ έχεις λάθος, ύπα - ίσα! έφάνηκε έντονα ή Σάρα. Συνέβησαν πολλά κατά τή διάρκεια τού τελευταίου ταξιδιού σου, τή άποία πρέπει νά σου γνωστοποιήσω... Λοιπόν ή Κλημεντίνη, πού παντρεύτη τόν μαρκήσιο ντ' Αρβίλ, είμαι σίγουρη ότι δέν είχα άγαπήσει κανέναν... Τόν σέξυό της, τόν άποστρέφεται από τήν άρχή τού γάμου των άκόμη... Τό γιατί, δέν τό ξέρω... Καί παραξενεύομαι μάλιστα γι' αυτό, έπειδή δ μαρκήσιος τή λατρεύει σάν είδωλό του!... Τώρα, τί μυστήριο κρύβεται στήν αντίθεση αυτή τών αισθημάτων τους, δέν μπορώ άκόμη νά έξηγήσω !... "Ας έινε, όμως... Δέν θ' άργήσω νά μάθω, γιά πού λόγγο ή μαρκήσια άποστρέφεται τόν άνδρα της, δ όποιος τόσο τήν λατρεύει !...

— Έμεινε λίγες στιγμές σκεπτική, ή Σάρα. Κατόν πλησίασε περισσότερο στον Τόμ, και τού είπε πού χαμηλόφωνα τά έξής, τά όποια μόλις και με δυσκολία κατόρθωσε ο Ροδόλφος ν' άκούσει :

— Ή καρδιά λοιπόν τής Κλημεντίνης, ήταν παρθένα από άγάπη, από αίσθημα έρωτός... Τόν σέξυό της, δέν μπόρεσε νά τόν άγαπήσει... Γι' αυτό, μόλις άντίβρυσε τόν Ροδόλφο και γνωρίστηκε μαζί του, γεννήθηκε στήν ψυχή της ένα τρυφερό αίσθημα γι' αυτόν... Γρήγορα έγώ τό άντελήφθη και τρώμαξα... Θά μού κατέσπερε τά σχέδια, ή άπροσδόκητη αυτή άντίγρη !... Κατόν όμως λοιπόν, όπως σου είπα και πριν, με συγκοφαντές και κατηγορίες έναντίον τού Ροδόλφου, νά πνίσω στήν ψυχή της αυτό τό αίσθημα της... Καί έπειδή ή καρδιά της διψούσε γιά άγάπη, φρόντισα νά τής βρω τόν άντικαταστάτη τού Ροδόλφου... Σέριες πούς έινε αυτός !... Έίπε δ θελκτικός εκείνος Σάρλ Ρομπέρ, δ όποιος — δυστυχώς — έινε τόσο σαχλός και ήλιθιος, όσο είνε ήλιθιος !... "Α, πολύ δυσκολότερα άδελφέ μου, νά τόν εβάλω στό νηό μου και νά τόν ξυτηήσω από τή θλασώδη νάρχη του !...

...Τού σύστημα λοιπόν τήν Κλημεντίνη ντ' Αρβίλ... Τής είπα κατόν, ότι έινε στενός ομογενειακός μας φίλος, μάς έπισκέπτεται συχνά, και ότι έινε έξιος θανισμοσού γιά τά τάχα — ύπαρκτα κ' άνόπαρτα — προτεήματά του !... Ή μαρκήσια τόν βρήκε γοητευτικό, στήν άρχή... "Υστερα όμως άπό μερικώς συναντήσεις των στό σπίτι μου — προτασκατευασμένες έπίτηδες από μένα — άρχισε νά τόν βόσκω ήλιθιον, γελοίο, άνοστον !... Καί ήταν πραγματικά τέτοιος δ άρχιβλάας αυτός... Τά

σχέδιά μου κινδύνευαν και πάλι... Άποφάσισα τότε νά ρίξω τόν κύβο: Έξαπταλεύτησα τήν άγαθήτητα τής ψυχής τής Κλημεντίνης και τής παρθένας τόν Σάρλ Ρομπέρ ως τριδυστυχισμένον !... "Είπατί έινε δυστυχισμένος, ο φτωχός; μ' έρώτησε τότε με ζωηρό ένδιαφέρον ή άφελής μαρκήσια !... "Είπε δυστυχισμένος, γιατί... γιατί σάς λατρεύει παράφορα, θαδεί, φίλτατέ μου !... τής άποκρίθηκα με μυστηριώδες ύφος. Άπό τήν πρότι στιγμή τού σάς είδε, σάς λατρεύει... Καί έινε πολύ δυστυχής γι' αυτό !... Μού τό έκαυστηγόνησε διαρκώς, πού όλίγον ήμειν !... Καί, με τήν άλήθεια, άγαπήτη μου Κλημεντίνη, όχι μόνον τόν πιστεύω, αλλά και έξηγώ τώρα τήν άλλοιοτη αυτή στάσις, ή όποια τόσο με παροξύνει μυστικά: Πώς δηλαδή, αυτός δ νέος, δ τόσο χαριτωμένος και πνευματώδης άλλοτε, πήρε τώρα τελευταία αυτό τό άντίγρη γελοίο ύφος ;... Ναι, άγαπήτη μου. Αυτό πού νόμισες σου ήλιθιότητος, έινε ή θαδεία τού μελαγχολίας !... Σε λατρεύει, έινε δυστυχής, και δέν τοιμάει νά σου τό πιά !... "Ε, τί νά σου πώ, Τόμ !... Έίπε άφάνταστη ή έπίδρασις, τήν όποια είχαν αυτά τά λόγια μου στήν ψυχή τής άγαθής μαρκήσιας !... "Αρχισε νά βλέπει με τόσο όλοτο τώρα τόν Σάρλ Ρομπέρ, όστε ή πρώτη τής άηδία σχεδόν γι' αυτόν, μεταμορφώθηκε σε συμπάθεια !... Δέν τόν άγαπάει βέβαια... Τόν λυπάται όμως τόσο πολύ, και τής κοστίζει τόσο πολύ νά ύποφέρει αυτός δ νέος σκληρά έξ απίστευτης, όστε άρχισα νά τόν βλέπω με πολύ διαφορετικό μάτι !... Έννοείται, ότι έχοντας άπ' όρη μου τή θλαξία αυτού τού ήλιθίου και έξροτας σε τί γάφες πέφτει, όσες φορές κάνει νά άνοίξη τό στόμα του, τού σύστημα λίγα λόγια, πολλούς στεναγμούς, άρκετά δάκρυα στήν κατάλληλη στιγμή και... και διαρκή θλίψη και μελαγχολία !...

— Είσα θανισμία άδελφούλα μου ! ξεφάνισε με ειλικρινή ένθουσιασμό ο Τόμ.

— Σιγώτερα ! τόν διέκοψε εκείνη χαμογλαστή. Λοιπόν, ή ύπόθεσις προχώρησε πολύ... Τους διευκόλυνε στις συναντήσεις των, έπαίξαν και οι δύο πάνω και τραγουδούσαν στό σπίτι μου, και ύπακούεσα έγώ ή ίδια στον Σάρλ Ρομπέρ κάνα-δύ γοαυματάκια τρυφερά, τά όποια αυτός τής έστειλε... Ή μαρκήσια όμως, δέν έννοούσε νά παραδεχθή κρυφές συναντήσεις και ιδιαίτερα ραντεβού... Τόσο ή ήδικές άρχές της, όσο και δ άληθινός της πρώτος έρωας στον Ροδόλφο, πού γόληαζε κρυφός, άλλα άδουσε στο βάθος τής ψυχής της, τήν έμπόδιζε νά κάνει παρρηχώρησι στον κανονισμό αυτόν θανιστή της... Τόν λυόταν άγρια, έβλαψε γιά τήν δίδην θλίψη του και τή δυστυχία τού έξ απίστευτης, και μού έκαυστηγόνησαν τόσο ήταν και αυτή δυστυχισμένη, πού τόν έβλεπε νά ύποφέρει τόσο !... Αυτό όμως ήταν όλο: "Όσο γιά τά ραντεβού πού τής έδινε εκείνος, δέν έννοούσε με κανέναν τρόπο νά τά δεχτή !... Τέλος, ύστερα από πολλές προσπάθειές μου και ποτερά από κάποιο έπιστάδιο πού συνέβη, άπάψε μεταξύ τού δωκεύ ντε Γλυ-

σιναι και τού Σάρλ Ρομπέρ, έδίνε επί τέλους νά ύποκύνη από έυσπλαχνία και όλοτο ή μαρκήσια, και νά δώσει ένα όριστικό ραντεβού γιά αύριο — μόνη της κιάλας — στον δίδην δυστυχισμένο θανιστή της !... Έννοείται, ότι θά πάη βέβαια — όπως ή ίδια μού είπε — μόνον γιά νά παρηγορηση τόν Σάρλ Ρομπέρ, πού θά ύπαισται στα πρόθυρα τής θανάσιμης έξως μονομαχίας τού με τόν δούκα !... "Όσο γιά καμιά ένοχη παρεχώρησι, δέν έινε καθόλου διατεθειμένη νά γλιστρήσει σε τόσο άμαρτωλό κατήφορο !... Μά τότε ;... νηύριες έυσταχτικά ο Τόμ.

— Τί τότε ;... Τί μ' ενδιαφέρει μένα, άν θά πέση ή όχι στήν άγκαλιά τού Σάρλ, ή Κλημεντίνη ;... Έμένα, με ενδιαφέρει μόνον τό διότι δέν μπόρεσε ο Ροδόλφος νά συγκρατήσει, άκούγοντας τά τερατώδη σχέδια τών δυο άδελφών.

— Τί συμβαίνει ; ρώτησε ή Σάρα, άνήσυχη από τό σκέρημα τού άδ'άφου της.

— Νά... Έπει... Πίσω απ' ό φωνή του αυτό τών θάνων... Στο δένδρο... Καί μού φάνηκε πώς έκούσα !...

— Πήγαμε... Πήγαμε νά δής! ψιθύρισε με λοχάρα ή άδελφή του. "Ο Τόμ έινε έναν κύβλο, γιά νά κάμνη τή σειρά τών ψαλλισμένων θάνων τού κήπου και νά φτάσει ως τό δένδρο. Άλλά έντομεταξύ είχε προλάβει ο Ροδόλφος νά έξλυτορήσει γρήγορα και ν' άπομακρυνή από τό επάκινδυνο έκείνο σμείο, βαδίζοντας πρds τό κατάφατο άκόμη μέγας.

— Τιποτά δέν ήταν ! ψιθύρισε καθισματικά ο Τόμ, έπιστρέφοντας κοντά στή Σάρα. Λοιπόν άκούσε τώρα νά σου πώ κάτι, άδελφούλα μου... Θά στείλω βέβαια τό άνώνυμο γράμμα στον μαρκήσιο ντ' Αρβίλ... Άλλά ή γνώμη σου έινε, ότι ή σέξυός τού δέν άποτει τόσο μεγάλον κίνδυνο, γιά τά σχέδιά του, όσο τόν φαντάζεσαι έσύ... Γιατί ο Ροδόλφος έχει μερικώς ήλικές άρχές, από τις όποιες

κρυφά τή γυναίκα του και τά υπόλοιπα... θάρρουν μόνα τους !

— Πολύ πρόστιχο μού φαίνεται τό σχέδιό σου, Σάρα ! είπε με κάποια ψυχρότητα ο Τόμ.

— Πολύ τά λεπτολογείς τά ζητήματα, φίλε μου ! άποκρίθηκε με τήν ίδια ψυχρότητα και ή Σάρα. Σκέψου πόσο σοβαρός έινε δ σκοπός μας, και θά παραδεχτής τότε ότι κάθε μέσον έινε καλό, άρκεί νά επιτύχουμε !...

— Τέλος πάντων ! παραδέχτηκε με δυσαρξία ο Τόμ. Άφού έινε άνάγκη, θά ένοργήσω όπως έπιθυμείς, καί...

Σαφηνά σταμάτησε και σιέρησε. Τού φάνηκε, ότι πίσω από τό δένδρο κάποιος ψήθυρος άκούστηκε. Καί ήταν πραγματικά ένα πνιχτό μουγκρητό άγανακτήσεως, τό όποιο δέν μπόρεσε ο Ροδόλφος νά συγκρατήσει, άκούγοντας τά τερατώδη σχέδια τών δυο άδελφών.

— Τί συμβαίνει ; ρώτησε ή Σάρα, άνήσυχη από τό σκέρημα τού άδ'άφου της.

δέν άπομακρύνεται ποτέ του: "Όσο ήπιότε και νά τόν άγαπήση ή Κλημεντίνη, όσο ήπιότε και νά τήν λατρεύη κ' αυτός, ποτέ δέν θά ρίξει ένοχο βλέμμα επάνω της... Έίπε ή γυναίκα τού στενωτέρου φίλου του, κ' αυτό έινε σπουδαιότατο έμπόδιο γιά τόν Ροδόλφο !

— Μά ! διέκοψε δάπανα ή Σάρα. "Εχει φλογική ιδιοσυγκρασία ο πρόχρη και ο πειρασμός έινε συχνά πανσυχός !... "Αλλωστε μή ξεχνάς, ότι έχομε κ' άλλο έμπόδιο στό σχέδιό μας !... "Έχομε τήν όμορφη έκείνη νέα, τήν όποια φαίνεται ότι τήν άγαπάει !... Άλήθεια, έμαθες τίποτε πληροφορίες γι' αυτή ;

— Τώρα μάλιστα ! είπε έπαυμαστικά ο Τόμ. Αύτον τόν κίνδυνο, τόν παραδέχομαι κ' έγώ, και τόν βόσκω ίσα - ίσα πού σπουδαίο από τόν κίνδυνο πού διατρέχουμε από τή μαρκήσια !... Φαντάσου, ότι ο Ροδόλφος πήρε τή θελκτική έκείνη νέα, και τήν πήγε σε κάποια κυρά-Γεωργία... Τήν έμπιστεύτηκε σ' αυτή τή γυναίκα, φροντίσει γιά τήν υγεία και γιά τήν άνατροφή της — άσους ;... Καί γιά τήν ΑΝΑΤΡΟΦΗ — αυτής τής κοπέλας, και τήν έπισκέπτεται συχνά !... Φαίνεται λοιπόν, ότι τήν άγάπησε και προσπαθεί νά τής μιάη καλούς τρόπους, γιά νά τήν άνηρώσει κάπως ως τό έπίπεδό του και νά τήν κάνει έρωμένη του !... Έίπε σπανιστάτης πραγματικά όμορφάς, άν και ή καταγωγή της μού φαίνεται πολύ χαμηλή !... 'Ο Ροδόλφος μεταμφιέζεται πάντα σε έρωτή, όταν τήν έπισκέπτεται... Φρόντισα λοιπόν νά έξαλείψω τό επάκινδυνο αυτό έμπόδιο, με τή βοήθεια τής δδελφής έκείνης γρηάς Κοκουδάρας, τήν όποια πήγα και συνήνησα... Μού ύποσχέθηκε τή συνδρομή της, καθώς και τή συνδρομή άρκετών φανταστών με τούς όποιους συναναστρέφεται... "Ας έινε, άλλη φορά τά λέμε καλύτερα, σχετικώς με τό ζήτημα αυτό...

— Κι' έτσι, άφού βγάλοιμε από τή μέση αυτά τά δυο έμπόδια, προχωρούμε τότε στήν έκτέλεσι τού μεγάλου μας σχεδίου ! διέκοψε με άνθουσιασμό ή Σάρα.

— Χμ... Έίπε πραγματικά μεγάλη, και ανιστά δυσκολώτατο τό σχέδιό μας ! μορμούσαν διαταχτικά ο Τόμ. Έλπίσω όμως νά μ'ήν έινε καί διατάχτο, γιαν...

— Σιωπή ! διέκοψε ή Σάρα. Κάποιος κορός θά τελείωσε άπάνω, φαίνεται !... Γιατί βλέπω ναρχεται τώρα πολύς κόσμος στον κήπο... Έίπε όρα, λές, νά φύγουμε !... "Ας πάμε ! ψιθύρισε ο Τόμ.

Πέρασαν τά μαρμάριχα και έχομε πολλά νά κάνομε ως αύριο — τό πρσί !...

ΣΥΜΠΤΩΣΕΙΣ

— Όπως είδαμε, ο Ροδόλφος μόλις πρόλαβε νά ξεφύγει τήν ποσογή τού Τόμ, και νά δραπέτευση άταρσίτητος από τό παγκάκι πού καθόταν. Έτσι, έλαβε όλη τή μηχανογραφία τών δυο άπαισιών άδελφών έναντίον τής μαρκήσιας ντ' Αρβίλ, αλλά δέν πρόλαβε ν' άκούσει και τό τέλος τής συνδιάλεξής των, τό σχετικό με τούς κατακλόντους σκαπούς των έναντίον τής Κελαιόστρας. (Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

ΟΙ ΠΙΘΗΚΟΙ ΜΕ ΤΙΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ

Ο παράξενος «τζέντλεμαν» του ζωολογικού κήπου του Λονδίνου. Πώς περνούν τη μέρα τους ο «Ρόντ» κι η «Γκλάντς».
Ένας εκπληκτικός διάσος πειθαρχημένων. Η αριστοκρατική οικογένεια του «Τζάκ», του «Τζιμ», του «Μπιμπί» και της «Κλάρενς». Μια παράδοση δίλη εξ αιτίας ενός πιθήκου. Η τραγική ιστορία του καπετάνιου Τζών Μάνσιλ. Ποιος είχε πετάξει στη θάλασσα την όμορφη γυναίκα του. Τα τρομαχτικά εγκλήματα των πιθηκοειδών, κλπ.

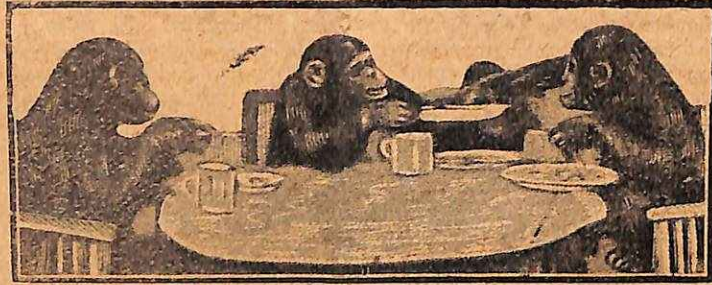
ΤΟΝ Ζωολογικό Κήπο του Λονδίνου, που φιλοξενεί για τα πάντα είδη των ζώων του, κάθε Κυριακή οι επισκέπτες του διασκεδάζουν με τον «Ρόντ» και με την «Γκλάντς». Τίποτε άλλο δεν τους κάνει τόσο μεγάλη εντύπωση, όσο αυτό το ανδρόγυνον των χιμπατζήδων. Ο «Ρόντ» κι η «Γκλάντς» έχουν στη διάθεσή τους ένα μικρό πάρκο, ένα πολύ όμορφο σπίτι, ένα παλινό και μία λίμνη, για να παίρνουν το μπάνιο τους. Μέσα σ' αυτή λοιπόν την ιδιοκτησία τους συμβαίνουν πολύ παράδοξα πράγματα.

Ο «Ρόντ» κάθε πρωί βοηθάει τη «Γκλάντς» να κάνει την τουαλέτα της, έπειτα την παίρνει από το χέρι και πάνε να κολυμπήσουν και να παίξουν κληνηγέτο πάνω στα δένδρα. Την ώρα του φαγητού αυτοί οι δύο χιμπατζήδες γυρίζουν στο σπίτι τους, γνέφονται... αβυσσώδεις και πάνε να καθίσουν στις ψάθινες πολυθρόνες του παιδιού, περιμένοντας να τους σερβίρουν το φαγητό τους. Έπειτα ο «Ρόντ» βγάζει από την τσέπη του σακακιού του ένα κοντό πορτο, τ' ανάβει, φράζει τα γυαλιά του κι άρπάζονται στο διάβα της εφημερίδας. Οι θεαταί φυσικά αυτόν των σηνών ξεκαρδίζονται από τα γέλια, χειροκροτούν, μα ο «Ρόντ» δεν καταδέχεται ούτε να τους κοιτάξει: Γ. ατ, παρακαλώ; Μήπως κάνει τίποτε περιστερό ατ' αυτούς; Τούτοι με σερβίτουν, κατάντι, διαβάσει και γνέφεται σαν άνθρωπος. Σπουδαίο το πράγμα! Δεν βλέπουν λοιπόν αυτοί οι θαυμαστά του ότι μερικά απ' αυτούς του μοιάζουν καταπληκτικά;

Ο «Ρόντ» κι η «Γκλάντς» κάθε Κυριακή είν' ευχαριστημένοι. Οι φίλνες του Ζωολογικού Κήπου τους επιτρέπουν να φορέσουν τα καλύτερα ρούχα τους και να ντυθούν μ' επισημότητα. Ο «Ρόντ» φοράει το φράκο του και ψηλό καπέλλο. Η «Γκλάντς» στολίζεται μ' ένα σωρό φετίκα κοσμήματα και βάσει μία μεταξωτή έξομο τουαλέτα. Έπειτα κι οι δύο τους περπατούν βίη τη μέρα γύρω στα σίδερα του πάρκου τους, για να τους θαυμάσει ο κόσμος, δέχονται κοντά με σενολατάκια, πακέτα τσιγάρων, μπισκότα κι ένα πλήθος λουλούδια, τις οποίες καπάν φυλάει στο σπίτι τους, για να περάσουν βίη την εβδομάδα! Οι δύο χιμπατζήδες του Ζωολογικού Κήπου του Λονδίνου είνε φαινόμενα εξυπνάδας και μοιάζουν τόσο στις πράξεις τους με τους ανθρώπους, ώστε έχουν απασχολήσει και τους «Άγγλους επιστήμονες».

Μα ο «Ρόντ» κι η «Γκλάντς» δεν είνε οι μόνοι ζευγάρια πιθήκων

του κόσμου. Σήμερα γυρίζει στις πρωτεύουσες της Ευρώπης ένας διάσος πιθήκων, ο οποίος αποτελείται από είκοσι πιθήκους. Μεταξύ αυτών είνε τέσσερες «καλλιτέχνες» της οικογενειακής ζωής, οι οποίοι τρώνε, πίνουν το σάι τους και χορεύουν σαν πραγματικοί αριστοκράτες. 'Ας μās επιτραπεί να σάς τους παρουσιάσουμε: Είνε ο «Τζάκ», ο «Τζιμ», ο «Μπιμπί» κι η «Κλάρενς». Όλοι τους υποκαθίζουν ταυτόχρονα τον «Τζάκ», ο οποίος είνε ο πιο μεγάλος στην ηλικία κι ο πιο πονηρός. Κάθε μέρα λοιπόν ο «Τζάκ» διορίζει ως υπέρτατος τους έναν από τους άλλους «καλλιτέχνες» του διασού, ο οποίος κάνει μάλιστα μ' εξαιρετική ευσυνείδηση το καθήκον του. Σερβίρει τα φαγητά και τον καφέ, προσφέρει ταίρια στα «άφηνικά» του, πλένει τα πόδια και ελέγχει πηγαίνει στην κουζίνα για να ξεκουραστεί. Αυτή η σκηνή δεν γίνεται μόνο το βράδυ, μάλιστα στους δεσφά, αλλά κι βίη τη μέρα, για να μη ξεσυνήθισουν οι πιθήκοι το ρόλο τους. Όταν περάσουν ήσυχά την μέρα τους, ο «Μπιμπί» Τζών Φόρμ, ο «Μάνσιλ» τους, παίρνει αυτούς τους τέσσερες πιθήκους κοντά του και τους διηγείται μία κο-

Οι πιθήκοι Τζάκ, Τζιμ, Μπιμπί και Κλάρενς, την ώρα που τρώνε!...

ροπηδή γύρω από την «μίσση» Κάρνεϊ. Η άτυχη Άγγλιδα τα είχε χαμένα από την κατάληξη της. Δεν ήθελε όμως να πειστεί ότι ο ζευγάριας πιθήκος είχε κλέψει από κάποια οικογένεια αυτό το παιδί και της το είχε πει για να την παρηγορήσει. Μα επειδή φοβόταν τις κλασικές με την άσπνομια, η «μίσση» Νταϊζ Κάρνεϊ με προσέλαβε τις διάφορες γετόμασες της μήπως είχαν χάσει κανένα παιδί τους. Καμιά φυσικά δεν είχε πάει αυτό το άτυχιο. Η «μίσση» Κάρνεϊ, αφού μάταια προσπάθησε ν' ανακαλύψει από πού είχε κλέψει ο πιθήκος αυτό το παιδί, για να το επιστρέψει, απέφασε να το κρατήσει και να τ' αναθρέψει σαν να ήταν δικό της.

Έτσι άρχισε να ξαναπαίρνει θάρρος για τη ζωή και να γίνεται ευθυμική. 'Υστερα όμως από έξη μήνες, η άσπνομια, που φρόντιζε γά την άνακαλίψη του χαμένου παιδιού, καθάρθηκε να πληροφορηθεί τον παρθένο τρόπο, με τον οποίο η «μίσση» Κάρνεϊ απέκτησε το δεύτερο παιδί της. Και τότε αναγκάστηκε να κάνει και δημοσίωση την αλήθεια. Είπε δηλαδή ότι της το εί-

χε φέρει ο ζευγάριας πιθήκος. Μα το πιο περίεργο ήταν ότι το παρθένο ζώο είχε κατορθώσει να κλειψεί το παιδί από μία άλλη συνοικία του Λονδίνου και να το μεταφέρει με χίλιες προφυλάξεις στο σπίτι της Κάρνεϊ, ώστε να μη τ' αντιληφθεί κανείς. Γι' αυτό το λόγο, άλλωστε, άρρησαν τόσο πολύ οι άσπνομιοί να μάθουν το κρησφύγετό του. Έννοείται ότι το δικαστήριο καταδίκασε την «μίσση» Κάρνεϊ σε πέντε χρόνια φυλάκισης, γιατί δεν παραδέχθηκε ότι ένας πιθήκος μπορούσε να κάνει αυτο το κατορθώμα και ξανάδωσε το παιδί στην πραγματική μητέρα του.

Οι πιθήκοι επίσης, γράφει ο Άγγλος δόκτωρ, όπως έχουν ένα σωρό ανθρώπινα αισθήματα, έχουν ανεπτυγμένη σε μεγάλο βαθμό και τη ζήλεια. Είνε αφανταστές η τραγωδία που γίνονται, εξ αιτίας της, και ποσο αυτή τα ζευγάρια ζώα τα κάνει η ζήλεια τρομερά κι επικίνδυνα.

Ένα τέτοιο δράμα συνέβη πάνω στο φρενιό «Καρντιν», την 14η του 1933. Αυτή την ιστορία, μάλιστα, την αναφέρουν και τα «Ναυτικά Χρονικά» εκείνης της εποχής, όπως ακριβώς τη διηγήθηκαν οι ναύτες του πλοίου. Ο Τζών Μάνσιλ, ο κυβερνήτης του «Καρντιν», χρόνια και χρόνια ταξίδευε στους ωκεανούς, με μόνη συντροφιά του έναν χιμπατζή, που είχε πάρει κάποτε από την Αυστραλία. Ο «Κρόμπελ», όπως τον έλεγαν, ήταν δυνατόν σαν Ήρακλεις και τόσο έξυπνος, ώστε έκανε μ' ευκολία όλες τις δουλειές του καραβιού, σαν τον καλύτερο ναύτη. Το πλήρωμα του «Καρντιν» τον αγαπούσε και διασκεδάζε μαζί του, τις ώρες της άπαιστασης. Ο «Κρόμπελ» όμως αισθανόταν μία μεγάλη αφοσίωση για τον Τζών Μάνσιλ, τον οποίο παραδρόταν ως κύριό του και τον άκουγε. Ο καπετάνιος κι ο «Κρόμπελ» σούτα έβγαζαν χρόνια ήσαν άχωροί. Μία μέρα όμως ο Μάνσιλ, στο Σίδνεϊ, έκανε τη γνωριμία μίας όμορφης συμπατριώτισσας του, την οποία και παντρεύτηκε. Όταν δέ το πλοίο του απέλυσε από το λιμάνι του Σίδνεϊ για την Άγγλία, την πήρε μαζί του, για να την εγκαταστήσει στο Λονδίνο. Τις πρώτες μέρες του ταξιδιού οι σύντροφοι είχαν αφοσίωση στην άγαπη τους και δεν πρόσεχαν καθόλου τον «Κρόμπελ», που φαινόταν μελαγχολικός. Έτσι κανείς δεν φαντασθηκε την άγρια τραγωδία, που επρόκειτο να ξετυλιχθεί σε λίγο. Ένα βράδυ, οπότε, την ώρα που ο Μάνσιλ βρισκόταν στη γέφυρα, οι σύντροφοι σαρακατικές γυναικίτες φωνές κι έπειτα ο θόρυβος ενός σόματος, που έπεσε στη θάλασσα. Ο καπετάνιος, ανήσυχος, έτρεξε στην καμπίνα της γυναίκας του, μα την βρήκε άδεια. Άμέσως διέταξε να σταματήσουν τις μηχανές του πλοίου και να κατεβούν τις βάρκες στη θάλασσα, καταλαβαίνοντας (Η συνέχεια εις την σελ. 798)

Οι πιθήκοι επίσης, γράφει ο Άγγλος δόκτωρ, όπως έχουν ένα σωρό ανθρώπινα αισθήματα, έχουν ανεπτυγμένη σε μεγάλο βαθμό και τη ζήλεια. Είνε αφανταστές η τραγωδία που γίνονται, εξ αιτίας της, και ποσο αυτή τα ζευγάρια ζώα τα κάνει η ζήλεια τρομερά κι επικίνδυνα.

Ένα τέτοιο δράμα συνέβη πάνω στο φρενιό «Καρντιν», την 14η του 1933. Αυτή την ιστορία, μάλιστα, την αναφέρουν και τα «Ναυτικά Χρονικά» εκείνης της εποχής, όπως ακριβώς τη διηγήθηκαν οι ναύτες του πλοίου. Ο Τζών Μάνσιλ, ο κυβερνήτης του «Καρντιν», χρόνια και χρόνια ταξίδευε στους ωκεανούς, με μόνη συντροφιά του έναν χιμπατζή, που είχε πάρει κάποτε από την Αυστραλία. Ο «Κρόμπελ», όπως τον έλεγαν, ήταν δυνατόν σαν Ήρακλεις και τόσο έξυπνος, ώστε έκανε μ' ευκολία όλες τις δουλειές του καραβιού, σαν τον καλύτερο ναύτη. Το πλήρωμα του «Καρντιν» τον αγαπούσε και διασκεδάζε μαζί του, τις ώρες της άπαιστασης. Ο «Κρόμπελ» όμως αισθανόταν μία μεγάλη αφοσίωση για τον Τζών Μάνσιλ, τον οποίο παραδρόταν ως κύριό του και τον άκουγε. Ο καπετάνιος κι ο «Κρόμπελ» σούτα έβγαζαν χρόνια ήσαν άχωροί. Μία μέρα όμως ο Μάνσιλ, στο Σίδνεϊ, έκανε τη γνωριμία μίας όμορφης συμπατριώτισσας του, την οποία και παντρεύτηκε. Όταν δέ το πλοίο του απέλυσε από το λιμάνι του Σίδνεϊ για την Άγγλία, την πήρε μαζί του, για να την εγκαταστήσει στο Λονδίνο. Τις πρώτες μέρες του ταξιδιού οι σύντροφοι είχαν αφοσίωση στην άγαπη τους και δεν πρόσεχαν καθόλου τον «Κρόμπελ», που φαινόταν μελαγχολικός. Έτσι κανείς δεν φαντασθηκε την άγρια τραγωδία, που επρόκειτο να ξετυλιχθεί σε λίγο. Ένα βράδυ, οπότε, την ώρα που ο Μάνσιλ βρισκόταν στη γέφυρα, οι σύντροφοι σαρακατικές γυναικίτες φωνές κι έπειτα ο θόρυβος ενός σόματος, που έπεσε στη θάλασσα. Ο καπετάνιος, ανήσυχος, έτρεξε στην καμπίνα της γυναίκας του, μα την βρήκε άδεια. Άμέσως διέταξε να σταματήσουν τις μηχανές του πλοίου και να κατεβούν τις βάρκες στη θάλασσα, καταλαβαίνοντας (Η συνέχεια εις την σελ. 798)

Οι πιθήκοι επίσης, γράφει ο Άγγλος δόκτωρ, όπως έχουν ένα σωρό ανθρώπινα αισθήματα, έχουν ανεπτυγμένη σε μεγάλο βαθμό και τη ζήλεια. Είνε αφανταστές η τραγωδία που γίνονται, εξ αιτίας της, και ποσο αυτή τα ζευγάρια ζώα τα κάνει η ζήλεια τρομερά κι επικίνδυνα.

Ένα τέτοιο δράμα συνέβη πάνω στο φρενιό «Καρντιν», την 14η του 1933. Αυτή την ιστορία, μάλιστα, την αναφέρουν και τα «Ναυτικά Χρονικά» εκείνης της εποχής, όπως ακριβώς τη διηγήθηκαν οι ναύτες του πλοίου. Ο Τζών Μάνσιλ, ο κυβερνήτης του «Καρντιν», χρόνια και χρόνια ταξίδευε στους ωκεανούς, με μόνη συντροφιά του έναν χιμπατζή, που είχε πάρει κάποτε από την Αυστραλία. Ο «Κρόμπελ», όπως τον έλεγαν, ήταν δυνατόν σαν Ήρακλεις και τόσο έξυπνος, ώστε έκανε μ' ευκολία όλες τις δουλειές του καραβιού, σαν τον καλύτερο ναύτη. Το πλήρωμα του «Καρντιν» τον αγαπούσε και διασκεδάζε μαζί του, τις ώρες της άπαιστασης. Ο «Κρόμπελ» όμως αισθανόταν μία μεγάλη αφοσίωση για τον Τζών Μάνσιλ, τον οποίο παραδρόταν ως κύριό του και τον άκουγε. Ο καπετάνιος κι ο «Κρόμπελ» σούτα έβγαζαν χρόνια ήσαν άχωροί. Μία μέρα όμως ο Μάνσιλ, στο Σίδνεϊ, έκανε τη γνωριμία μίας όμορφης συμπατριώτισσας του, την οποία και παντρεύτηκε. Όταν δέ το πλοίο του απέλυσε από το λιμάνι του Σίδνεϊ για την Άγγλία, την πήρε μαζί του, για να την εγκαταστήσει στο Λονδίνο. Τις πρώτες μέρες του ταξιδιού οι σύντροφοι είχαν αφοσίωση στην άγαπη τους και δεν πρόσεχαν καθόλου τον «Κρόμπελ», που φαινόταν μελαγχολικός. Έτσι κανείς δεν φαντασθηκε την άγρια τραγωδία, που επρόκειτο να ξετυλιχθεί σε λίγο. Ένα βράδυ, οπότε, την ώρα που ο Μάνσιλ βρισκόταν στη γέφυρα, οι σύντροφοι σαρακατικές γυναικίτες φωνές κι έπειτα ο θόρυβος ενός σόματος, που έπεσε στη θάλασσα. Ο καπετάνιος, ανήσυχος, έτρεξε στην καμπίνα της γυναίκας του, μα την βρήκε άδεια. Άμέσως διέταξε να σταματήσουν τις μηχανές του πλοίου και να κατεβούν τις βάρκες στη θάλασσα, καταλαβαίνοντας (Η συνέχεια εις την σελ. 798)

Οι πιθήκοι επίσης, γράφει ο Άγγλος δόκτωρ, όπως έχουν ένα σωρό ανθρώπινα αισθήματα, έχουν ανεπτυγμένη σε μεγάλο βαθμό και τη ζήλεια. Είνε αφανταστές η τραγωδία που γίνονται, εξ αιτίας της, και ποσο αυτή τα ζευγάρια ζώα τα κάνει η ζήλεια τρομερά κι επικίνδυνα.

Ένα τέτοιο δράμα συνέβη πάνω στο φρενιό «Καρντιν», την 14η του 1933. Αυτή την ιστορία, μάλιστα, την αναφέρουν και τα «Ναυτικά Χρονικά» εκείνης της εποχής, όπως ακριβώς τη διηγήθηκαν οι ναύτες του πλοίου. Ο Τζών Μάνσιλ, ο κυβερνήτης του «Καρντιν», χρόνια και χρόνια ταξίδευε στους ωκεανούς, με μόνη συντροφιά του έναν χιμπατζή, που είχε πάρει κάποτε από την Αυστραλία. Ο «Κρόμπελ», όπως τον έλεγαν, ήταν δυνατόν σαν Ήρακλεις και τόσο έξυπνος, ώστε έκανε μ' ευκολία όλες τις δουλειές του καραβιού, σαν τον καλύτερο ναύτη. Το πλήρωμα του «Καρντιν» τον αγαπούσε και διασκεδάζε μαζί του, τις ώρες της άπαιστασης. Ο «Κρόμπελ» όμως αισθανόταν μία μεγάλη αφοσίωση για τον Τζών Μάνσιλ, τον οποίο παραδρόταν ως κύριό του και τον άκουγε. Ο καπετάνιος κι ο «Κρόμπελ» σούτα έβγαζαν χρόνια ήσαν άχωροί. Μία μέρα όμως ο Μάνσιλ, στο Σίδνεϊ, έκανε τη γνωριμία μίας όμορφης συμπατριώτισσας του, την οποία και παντρεύτηκε. Όταν δέ το πλοίο του απέλυσε από το λιμάνι του Σίδνεϊ για την Άγγλία, την πήρε μαζί του, για να την εγκαταστήσει στο Λονδίνο. Τις πρώτες μέρες του ταξιδιού οι σύντροφοι είχαν αφοσίωση στην άγαπη τους και δεν πρόσεχαν καθόλου τον «Κρόμπελ», που φαινόταν μελαγχολικός. Έτσι κανείς δεν φαντασθηκε την άγρια τραγωδία, που επρόκειτο να ξετυλιχθεί σε λίγο. Ένα βράδυ, οπότε, την ώρα που ο Μάνσιλ βρισκόταν στη γέφυρα, οι σύντροφοι σαρακατικές γυναικίτες φωνές κι έπειτα ο θόρυβος ενός σόματος, που έπεσε στη θάλασσα. Ο καπετάνιος, ανήσυχος, έτρεξε στην καμπίνα της γυναίκας του, μα την βρήκε άδεια. Άμέσως διέταξε να σταματήσουν τις μηχανές του πλοίου και να κατεβούν τις βάρκες στη θάλασσα, καταλαβαίνοντας (Η συνέχεια εις την σελ. 798)

Οι πιθήκοι επίσης, γράφει ο Άγγλος δόκτωρ, όπως έχουν ένα σωρό ανθρώπινα αισθήματα, έχουν ανεπτυγμένη σε μεγάλο βαθμό και τη ζήλεια. Είνε αφανταστές η τραγωδία που γίνονται, εξ αιτίας της, και ποσο αυτή τα ζευγάρια ζώα τα κάνει η ζήλεια τρομερά κι επικίνδυνα.

Οι πιθήκοι επίσης, γράφει ο Άγγλος δόκτωρ, όπως έχουν ένα σωρό ανθρώπινα αισθήματα, έχουν ανεπτυγμένη σε μεγάλο βαθμό και τη ζήλεια. Είνε αφανταστές η τραγωδία που γίνονται, εξ αιτίας της, και ποσο αυτή τα ζευγάρια ζώα τα κάνει η ζήλεια τρομερά κι επικίνδυνα.

ΕΝΑ ΕΡΓΟ ΠΟΥ ΧΑΛΑΣΕ ΚΟΣΜΟ

ΤΗΣ ΕΛΙΝΟΡ ΓΚΛΗΝ

Θ'.

Γιατί η ευθύνη των συμφορών αυτών πέφτει και στις γυναίκες. Η ανυπομονησία τους να παντρευτούν τις σπρώχνει σ' ολέθρια ολισθήματα.

Πέφτουν με κλειστά μάτια στην αγκάλη ενός ανδρός, χωρίς να σκέπτονται τις συνέπειες μιας τόσο οικτρής απειρίας.

Και όμως, ο γάμος δεν είνε έμπορικός συναγισμός. Δεν είνε υπόθεσις προσκαίρου συμπαιγνής σε μεγάλο βαθμό και τη ζήλεια. Είνε αφανταστές η τραγωδία που γίνονται, εξ αιτίας της, και ποσο αυτή τα ζευγάρια ζώα τα κάνει η ζήλεια τρομερά κι επικίνδυνα.

Ένα τέτοιο δράμα συνέβη πάνω στο φρενιό «Καρντιν», την 14η του 1933. Αυτή την ιστορία, μάλιστα, την αναφέρουν και τα «Ναυτικά Χρονικά» εκείνης της εποχής, όπως ακριβώς τη διηγήθηκαν οι ναύτες του πλοίου. Ο Τζών Μάνσιλ, ο κυβερνήτης του «Καρντιν», χρόνια και χρόνια ταξίδευε στους ωκεανούς, με μόνη συντροφιά του έναν χιμπατζή, που είχε πάρει κάποτε από την Αυστραλία. Ο «Κρόμπελ», όπως τον έλεγαν, ήταν δυνατόν σαν Ήρακλεις και τόσο έξυπνος, ώστε έκανε μ' ευκολία όλες τις δουλειές του καραβιού, σαν τον καλύτερο ναύτη. Το πλήρωμα του «Καρντιν» τον αγαπούσε και διασκεδάζε μαζί του, τις ώρες της άπαιστασης. Ο «Κρόμπελ» όμως αισθανόταν μία μεγάλη αφοσίωση για τον Τζών Μάνσιλ, τον οποίο παραδρόταν ως κύριό του και τον άκουγε. Ο καπετάνιος κι ο «Κρόμπελ» σούτα έβγαζαν χρόνια ήσαν άχωροί. Μία μέρα όμως ο Μάνσιλ, στο Σίδνεϊ, έκανε τη γνωριμία μίας όμορφης συμπατριώτισσας του, την οποία και παντρεύτηκε. Όταν δέ το πλοίο του απέλυσε από το λιμάνι του Σίδνεϊ για την Άγγλία, την πήρε μαζί του, για να την εγκαταστήσει στο Λονδίνο. Τις πρώτες μέρες του ταξιδιού οι σύντροφοι είχαν αφοσίωση στην άγαπη τους και δεν πρόσεχαν καθόλου τον «Κρόμπελ», που φαινόταν μελαγχολικός. Έτσι κανείς δεν φαντασθηκε την άγρια τραγωδία, που επρόκειτο να ξετυλιχθεί σε λίγο. Ένα βράδυ, οπότε, την ώρα που ο Μάνσιλ βρισκόταν στη γέφυρα, οι σύντροφοι σαρακατικές γυναικίτες φωνές κι έπειτα ο θόρυβος ενός σόματος, που έπεσε στη θάλασσα. Ο καπετάνιος, ανήσυχος, έτρεξε στην καμπίνα της γυναίκας του, μα την βρήκε άδεια. Άμέσως διέταξε να σταματήσουν τις μηχανές του πλοίου και να κατεβούν τις βάρκες στη θάλασσα, καταλαβαίνοντας (Η συνέχεια εις την σελ. 798)

Πρό του γάμου, η γυναίκα δεν ζητάει τίποτε.

Μετά το γάμο, τα θέλει όλα.

Υπάρχουν γυναίκες, που θεωρούν τον άνδρα που παίρνουν ως άνθρωπο.

Υπάρχουν όμως και γυναίκες, που θεωρούν τον σύζυγό τους υποζύγιο!...

Κάτω από τη στέγη των πρώτων, υπάρχει ο Παράδεισος.

Κάτω από τη στέγη των δεύτερων, βράζει η Κόλασις!

Όλοι οι άνθρωποι έχουν ένα ή και περισσότερους σκοπούς στη ζωή τους. Σκοπούς ύψιλου, ευγενικούς, ήθικους και ανήθικους ακόμα.

Η γυναίκα Ένα και μόνον σκοπό έχουν: ΤΟΝ ΓΑΜΟ.

Μία νέα που θέλει να παντρευτεί, θα δει πολύ γρήγορα το δυνερό της να πραγματοποιηθεί, αρκεί να το πειρή αυτό ελκρινώς, σοβαρώς...

Κι όμως, να που υπάρχει και η κατηγορία των γεροντοκόρων.

Εδώ πλέον μπαίνουμε στην τραγωδία της γυναικείας καρδιάς, στο δράμα της ζωής μιας γυναίκας.

Αλλά γιατί μία νέα καταντάει να μένη γεροντοκόρη;

Φταίνε οι άνδρες;

Όχι. Ειλικρινώς όχι...

Πιστεύω σοβαρώς δηλαδή ότι το κακό οφείλεται στις γυναίκες και μόνον στις γυναίκες.

Υπάρχουν φυσικά και περιπτώσεις, που δεν ευθύνεται μία γυναίκα, γιατί μένει στο ράφι.

Η περιπτώσις όμως αυτές είνε λίγες. Κατά το πλείστον, μία νέα μένει ανύπανδρη εξ αιτίας του χαρακτήρου της.

Η Α, γιατί έχει φαντασία αχαλίνωτη και μεγαλομανία και περιμένει το ρηγόπουλο του

παραιθυίου για να την πάρη. Ουδέμια συγκατάθεσις!

Η νέες αυτές ζουν στα σύννεφα.

Δεν δέχονται, δεν θέλουν να προσγειωθούν.

Και γρηάσκουν, εκεί στα ύψη, στα οποία τους ξεσφεινδόνει η Φαντασία των.

Είνε νέες... Είνε όρατες... Είνε δροσερές... Είνε ευκατάστατες...

Α μπορούσαν να βρουν έναν καλό γαμπρό και ν' ανοίξουν δικό τους σπίτι.

Η ευτυχία περνά και ξανάπερνά μπροστά τους...

Την αφήνουν όμως να τους φεύγη, μέχρις ότου αυτή απομακρυνείται για πάντα.

Τι ζητούν επί τέλους η γυναικείες αυτές;

Τα πάντα και τίποτε.

Είνε θύματα θλιβερά μιας μεγαλομανίας, που φθάνει συχνά τα όρια της παθολογίας.

Θέλουν ένα γαμπρό νέον, ωραίο, βαθύπλουτον, πάνσοφον, διάσημον.

Θέλουν τον Άδωνι, τον Κροίσον, τον Άριστοτέλην και τον Μεγάλο Ναπολέοντα, ζυμωμένους σ' έναν άνθρωπο!...

Αλλοίμονον!... Τέτοια «τέ-

ΧΩΕΣ ζητούσε ΤΟΝ ΑΡΙ-

Τι να γίνη;

Ετσι επλάσθηκε η ανθρωπότης και κανείς δεν μπορεί να την αλλάξει.

Μία γεροντοκόρη παρενοείται σε πολύπειρη γηραιά φίλη της, για την συμφορά που έπαθε να μείνη στο ράφι.

Η γηραιά κυρία έβλεπε και της αποκρίθηκε:

—Κατά τη γνώμη σου, ποιος φταίνει γι' αυτό;

—Οι άνδρες, απάντησε αδιάστακτα η γεροντοκόρη.

—Όχι, την διέκοψε η γηραιά κυρία. Δεν φταίνε οι άνδρες. Φταίμε εμείς η γυναίκες, γιατί οι άνδρες δεν είνε, παρά μία ζύμη στα χέρια μας. Εμείς τους τραβούμε ή τους απώθομε.

Μία ψυχρή και παγερά γυναίκα πρέπει να το ξέρη—ούδέποτε συγκινεί έναν άνδρα.

Αδιαφορούμε για τους άνδρες και θέλουμε να ενδιαφερθούν αυτοί για μας.

Γιατί;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙ: Η συνέχεται.

ρα τ'α ανδρών, γιατί περι «τεράτων τελειότητος» πρόκειται, δεν βρίσκονται σ' αυτό τον κόσμο.

«Ένας άνδρας θα είνε ή το ένα ή το άλλο. Δεν είνε δυνατόν να τ'α έχη όλα μαζί. Η φύσις—τό είπα ήδη—δεν γεννά, δεν δημιουργεί τέτοιου είδους τέρατα τελειότητος.

Μα ή μεγαλομανής νέα δεν θέλει, δεν είνε σε θέσι να το αντιληφθή αυτό.

Όλοι οι άνδρες γύρω της είνε ηδωμένοι κι' αυτοί ακόμη οι εκλεκτοί και μοναδικοί ως γαμπροί.

Και τα χρόνια περνούν...

Κι' ο υπερτέλειος γαμπρός δεν έρχεται... Δεν έρχεται, γιατί δεν υπάρχει... Και αν ακόμη υπήρχε, είνε ζήτημα αν ή απαιτητική νέα θα μπορούσε να τον εκτιμήση.

Ετσι ή νεότης φεύγει...

Αρχίζουν η ρυτίδες...

Στα μαλλιά πέφτει χιόνι... Χιόνι και στην καρδιά.

Και ή γυναίκα που ποθοῦσε για σύζυγο «τον τελειότερο των ανδρών», παραμερίζεται, αποτραβιέται ΣΤΟ ΡΑΦΙ, παύει να ενδιαφέρει τους υποψηφίους γαμπρούς.

ΧΩΕΣ ζητούσε ΤΟΝ ΑΡΙ-

Τι να γίνη;

Ετσι επλάσθηκε η ανθρωπότης και κανείς δεν μπορεί να την αλλάξει.

Μία γεροντοκόρη παρενοείται σε πολύπειρη γηραιά φίλη της, για την συμφορά που έπαθε να μείνη στο ράφι.

Η γηραιά κυρία έβλεπε και της αποκρίθηκε:

—Κατά τη γνώμη σου, ποιος φταίνει γι' αυτό;

—Οι άνδρες, απάντησε αδιάστακτα η γεροντοκόρη.

—Όχι, την διέκοψε η γηραιά κυρία. Δεν φταίνε οι άνδρες. Φταίμε εμείς η γυναίκες, γιατί οι άνδρες δεν είνε, παρά μία ζύμη στα χέρια μας. Εμείς τους τραβούμε ή τους απώθομε.

Μία ψυχρή και παγερά γυναίκα πρέπει να το ξέρη—ούδέποτε συγκινεί έναν άνδρα.

Αδιαφορούμε για τους άνδρες και θέλουμε να ενδιαφερθούν αυτοί για μας.

Γιατί;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙ: Η συνέχεται.

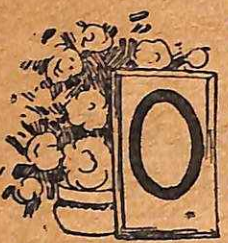
Τι να γίνη;

Ετσι επλάσθηκε η ανθρωπότης και κανείς δεν μπορεί να την αλλάξει.

Μία γεροντοκόρη παρενοείται σε πολύπειρη γηραιά φίλη της, για την συμφορά που έπαθε να μείνη στο ράφι.

ΕΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΝΕΩΤΕΡΟΣ ΣΥΡΑΝΟ

Τόσο μάλιστα — αλλά γιατί ή φως των είχε προκύψει με μιά αλλόκοτη δειλία, που του παρένε τις αισθήσεις, μόλις αντίκριζε γυναίκα. Αυτό τον είχε κίψει να βασίζεται ακόμη άναπαυτος και να μην έχη κανενός είδους συνδεσμο με γυναίκα.

Κι όμως ήταν αξιόλογος άνθρωπος ο Ρομπινέ. Υπάλληλος σε μιά Τράπεζα, τύπος και υπογνώμιος τιμών και ευνουδιστής ανθρώπων και με άριστες οικονομικές τοποθετημένες στο ταμειώτιό του. Ή μοναδική του σπατάλη ήταν να παίζει κάθε βράδυ μιά παρτίδα τάβλι και να πηγαίνει μιά φορά την εβδομάδα στον Κινηματογράφο.

Δεν ήταν βέβαια κανένας Άδωνις και ούτε φαινόταν προσωποποιημένος για Δόν Ζουάν, αλλά μίπως ή γυναίκες άγαπούσαν μονάχα τους Δόν Ζουάν ;...

Τοίαντα δολιχόρα χρόνια που κατοικούσε στο ίδιο σπίτι ο Ρομπινέ, είχε ιδη τόσα και τόσα κοριτσία να παντρεύονται, να κάνουν παιδιά και αυτός περνούσε το ίδιο πάντα μονότονα τις ώρες του.

Και εν τούτοις πόσες γυναίκες θα ήταν εδνυχές, αν τους είχε προτείνει να συμμεροσθούν τη ζωή του !

Το γεγονός όμως ήταν ότι είχε περάσει πια τα πενήντα και δεν είχε γνωρίσει τη γλίσσα του έρωτικού φίλιού.

Οι φίλοι του στο καφενείο, οι συνάδελφοι του στην Τράπεζα, ακόμη και ή θυρωρός του σπιτιού του είχαν κάνει ότι μπορούσαν για να τον παντρεύουν, μα τα χαλάρωσε ο Ρομπινέ δια μέ τη δειλία του. Ήταν τόσο δειλός, ώστε ή γυναίκες τον έπαιρναν για βλάκα. Δεν ήταν διόλου βλάκας. Ήταν μόνο πολύ ρομαντικός και ή μεγάλη του τρυφερότης, ή άρρηστοποίητη, τον έκανε να ξεδιμύνη κάποτε, γράφοντας στίχους παιητικών, εμπνευσμένων τότε από μιά μιντινέτα και τότε από την σερβιτόρα του ρεστοράν του. Δεν υπέγραφε ποτέ τα ποιήματά του αυτά και εύρισκε τα πιο αλλόκοτα μέσα για να φθάσουν ή φλογερές αυτές εκδηλώσεις του σ' εκείνες που τις είχαν εμπνεύσει. Φυσικά αυτές δεν έμάντευαν τον ποιητή και πολλές φορές — τί ειρωνεία ! — κατέφευγαν στον ίδιο τον Ρομπινέ για να τις βοηθήση να τον ανακαλύψουν.

Τότε ο Ρομπινέ έδειχνε στην τήχη έναν συνάδελφό του και πολλές φορές άρχιζε έτσι ένα ειθύλιο που ήταν σαν μιά εδνυχία κλεμένη απ' αυτόν τον ίδιο. Συχνά μάλιστα ο εδνυχής εκλεκτός της νέας έπαιρνε τον Ρομπινέ ως μυστικοσύμβουλο και του διηγείτο όλες τις λεπτομέρειες της περιπέτειας, ότι δηλ' αυτά τα χωστούσε σε κάποιον «ήλιθο» που είχε τη δλακεία να γράφει στίχους και να τους στείλη έξ' ονόματός του στην αγαπημένη του.

Έτσι ο Ρομπινέ, χωρίς να το θέλη είχε γίνει πρόσωπο συνοικισίων και μονάχα για τον έαυτό του δεν κατώρθωνε να βρή τίποτε. Σιγά - σιγά είχε συνήθειε σ' αυτή τη δουλειά και άφειωνόταν σ' αυτή μ' όλη του την καρδιά.

Τώρα είχε έπεκτείνει την δρασί του και στην Τράπεζα γοντευοντας τότε την ξανθή γραμματέα του τμήματός του και τότε την μελαγχρωπή βοηθό του λογιστού. Έτσι μάλιστα ποιήματα και στάς συζύγους των προϊσταμένων του προσπαθώντας να της ξεμυαλίση με τους λυρισμούς του.

Τα άποτελέσματα ήταν κεραυνόβολα. Καμιά δεν άντιστεκόταν στις φλογερές δηολογίες του και πολύ συχνά έβλεπε να φιλούν τα γράμματά του.

Μιά από αυτές που είχε πη, ένα πρωί, με σκληρότητα.

— Σεις δεν θα μπορούσατε να γράψετε τόσο αισθηματικά λόγια ! Και υποχρεώθηκε κατόπιν ν' άκούση όλη την άνάγκωσή του έμμέτρου γράμματος πούχε γράψει τη προηγούμενη ήμέρα.

Τα γράμματά του τα έγραφε πάντα με γραφομηχανή για να μην άναγνωρίσουν το γράμματός του και καθώς δεν ήταν ταχυγράφος, περνούσε δολιχόρες ώρες κλεισμένος στο γραφείο του. Κρατούσε πάντα αντίγραφα των γραμμάτων του και κάποτε διασκεδάζε ξαναδιαβάζοντας σ' αυτά τα ρομάντσας, που είχε προκαλέσει.

Ένα βράδυ, όμως, καθώς γύριζε από το γραφείο του στο σπίτι άισθανόταν πδ κουρασμένο και πδ δύσθυμο τον έαυτό του από άλλοτε, γιατί είχε ιδη την κόρη του ψωμά — μιά νόστιμη ξανθούλα —

άγκαλιασμένη με ένα σωφείρ. Ήταν κι αυτό έργο του, κατορθωμά του. Της είχε γράψει ένα έμμετρο γράμμα και την είχε κάνει να πιστέψη ότι ο άγνωστος επιστολογράφος ήταν ο σωφείρ που σύχναζε στο καφενείο της γειτονιάς.

Το άγκάλιαμά τους τον είχε κάνει να άισθανή ένα δυνατό πόνο στην καρδιά, γιατί δεν μπορούσε να καταλάβη πώς ήταν πια πενήνταχρονος και μιά τρυφερή κοπελίτσα δέκα δικτά χρόνων δεν ήταν βέβαια γι' αυτόν.

Σάν έφθασε σπίτι του ή θυρωρός του έδωσε ένα φάκελλο, πράγμα που του έκαμε μεγάλη έντύπωσι, γιατί ο Ρομπινέ δεν είχε κανένα στον κόσμο και δεν λάβαινε ποτέ γράμματα.

Άνέβηκε γρήγορα στην κάμαρά του, κλείστηκε μέσα και κίτταξε προσεκτικά τον φάκελλο γυρίζοντας τον απ' όλες τις μεριές. Είχε ένα χρώμα μωβ άνοιχτό και άπέπνεε ένα άρωμα μεθυστικό. Με τρεμάμενα δάχτυλα τον άνοιξε και έδιάβασε αυτά τα λόγια :

Κ' Αγαπητέ μου κύριε Ρομπινέ,

»Είσοθε ο άνδρας των όνείρων μου και σας συλλογίζομαι δέκα δολιχόρα χρόνια. Σήμερα έπιτέλους άποφασίζω να σας γράψω και να σας έκμυστηρευθώ τόν έρωτά μου. Δεί υπογράψω το γράμμα μου, γιατί δεν τολμά, αν θέλετε να ιδωθοίμε, βρεθείτε άπόψε στις 10 στη γωνιά του δρόμου σας. Μη φαντάζεσθε όμως πως θα ιδήτε καμιά «κοπελίτσα», γιατί μη ξεχνάτε πως έχουμε κι' οι δυο γκριζά μαλλιάς.

Το γράμμα που περίμενε τόσα χρόνια το δυστυχισμένο το γεροντοπαλιήκορο είχε επί τέλους φθάσει, μα δεν τού φανέρωνε πολλά πράγματα. Είχε μόνο ένα άρωμα που τον μεθούσε.

Έκίτταξε την ώρα.. Ήταν έννενα και μισή. Σε μιά ώρα άν ήθε-

λε θα γνώριζε επί τέλους τις χαρές μιας έρωτικής περιπέτειας, θα γνώριζε ίσως την εδνυχία...

Μά άπέναντί του ήταν ο καθρέφτης και είδε τους χροτάφους του γκριζούς... Κούνησε θλιβερά το κεφάλι του... Πώς μπορούσε να μιλή κανείς για άνοιξη, για τριαντάφυλλα, για φίλια, για ρομαντικότητες, όταν δεν ήταν πια νέος ;

Και ή γυναίκα αυτή που του έγραφε δεν ήταν κι' αυτή νέα...

Τότε μηχανικά άρχισε να γδύνεται. Φόρεσε την παντζύρα του, έστρεψε την όψη του και άναψε την λάμπα του. Ξαναδιάβασε το γράμμα της άγνωστης, έστερα το ξέσχιζε σε μικρά κομμάτια που σκόρπισαν σ' όλη την κάμαρα το άρωμά τους και έκάλισε στη γραφομηχανή του, όπου βρισκόταν αυτό το άτελειωτο γράμμα που προόφειζε για μιά καμαριέρα της γειτονιάς :

«Τά χρυσά σου μαλλιά και το άργυρόχρο γέλιο σου των είκοσι χρόνων, είναι ή δυστυχία της ζωής μου. Πριν έλθης στη γειτονιά μου, ήμουνα άτυχισμένος ή τουλάχιστο ένόμισα πως ήμουνα, που είναι το ίδιο.

»Δεν μπορεί να σε άντικρύση κανείς, χωρίς να σε άγαπήση...»

Από τα μάτια του έκύλισε ένα δάκρυ πάνω στο χαρτί...

Προτιμούσε να τελειώσει τη ζωή του, χωρίς έρωτα προκειμένου να μην τον γνώρισε σ' αυτά τα δολιχόρα νειάτα που τον έκαναν να πλέη σε άκεανούς φανταστικής εδνυχίας... Ίσως να είχε γκριζά μαλλιά... που σε λίγο θα γινόγονταν άσπρα, μα ή καρδιά του είχε σταματήσει στα είκοσι της χρόνια...

ΣΤΙΧΟΙ

Τώρα είμαι δύσκολο άνιγμα που ο χρόνος πια δα λύση χαρά μου φτάνει να θωροί τα πεινά όμορφούλια στη χωματένια γλάστρα τους, να (στέκουν μπρος στη θρόση, να εδθαίναν που δεν κοιτούν να άνοίξουν στα πεζούλια.

Κ' έστερα πάλι άστόχαστα σαν ή (βραδυά πλησιάζει στους δρόμους περιφέρουμαι σαν (το μεριμνη χάμου κι' αν τ' άσκαπδ μου βάδισμα με (τίποτε δε μοιάζει, όμως ξεφύτ χροσόνειρα, τ' άτίμητα (δνερά μου.

Κ. ΜΑΡΚΑΚΗΣ

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Τά καλλυντικά, ή μέδα, τδ σπύτι, ή κενζίνα, κλπ.)

Η ΜΟΔΑ

Α πρώτα φορέματα, με τα όποια πλουτίζουν ε την γκαρντερόμπα μας μόλις φθάσει ή άνοιξη, άνη σαιζόν, είναι τα ταγιέρ, γιατί είναι το κοστούμι που φοριέται πιο εύκολα. Το κατασκευάζουμε από ένα άνοιχτόχρωμο λαϊνάς και το συμπληρώνουμε με μιά όμορφη άνδρική μπλούζα καμωμένη από κρέα τδ σίν, τουάιλ ντε σουά ή σεμιζέ.

Τά άνοιξιάτικα ταγιέρ ξεφεύγουν λίγο από την κλασική φόρμα, αλλά έχουν πάντοτε φούστα ίσια και κοντή. Συχνά ή ζακετούλα είναι οριζή, άλλοτε κομψώνει και μάλιστα έχει και ζώνη. Σε όλες όμως τις περιπτώσεις είναι κοντές.

Μετά τα ταγιέρ πολύ της μέδας θα είναι τα άνσμπλ, τα όποια παρουσιάζουν το καλό, ότι μπορούν να μας βοηθήσουν να χρησιμοποιήσουμε ένα παλιό φόρεμα, μιά παλιά φούστα ή ένα κοσάς. Συνήθίζονται πολύ οι συνδυασμοί χωματίων και ύφασμάτων. Άμα δέ μιά γυναίκα έχει λίγη καλαισθησία, μπορεί με το τίποτε να κάμη ένα όμορφο φορεμάτσα. Χρησιμοποιεί γι' αυτό το γερό ύφασμα ενός φορεμάτος, που δεν φοριέται πια και κάνει απ' αυτό ένα κοσάς και το μισό μέρος της φούστας. Το κάτω μέρος, ο νομίτης και τα μανίκια γίνονται από άλλο ύφασμα και έχουμε άμέσως ένα νέο φορεμάτσα.

Το ύφασμα που θα κατέχη τα σκιήτρα την άνοιξιάτικη και καλοκαιρινή σαιζόν είναι το λαϊνάς. Πρόκειται όμως περί ενός λαϊνάς πολύ λεπτού που παρουσιάζει άφάνταστη ποιότητα, γιατί υπάρχουν άνωκατεμένα σ' αυτό βαμμένα, μετάξι και συχνά άσημένιες ή χρυσές κλωστές.

Ελάχιστα θα είναι τα μονόχρωμα λαϊνάς. Άκόμη δέ και έκείνα που φανώνται μονόχρωμα έσθ μοκρά, όταν τα ιδούμε από πιο κοντά βλέπουμε ότι ή θρασύς τους είναι πολύπλοκος. Πάντως το διακριτικό αυτών των ύφασμάτων είναι μιά επιφάνεια έντελως λεία.

Εν άντιθέσει, έχουμε και λαϊνάς καντογιγέ ή ογιγέ με άνώμαλη επιφάνεια, αυτά δέ θα χρησιμοποιηθούν ιδιαίτερος για προϊόνά άνσμπλ.

Άκολουθως θα χρησιμοποιηθούν δια τα ύφασματα, τα έμπερτα με μικρά σχέδια, με άνθη και με γεωμετρικά σχήματα. Τα περισσότερα έμπερτα είναι σκοτεινόχρωμα. Τους δίνει όμως μιά εδνυχ ή ή ζώνη που την διαλύουμε σε ζωηρό χρώμα δέματος.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΛΟΝΗ ΣΑΣ

Πολλές παραπονούνται για κίπτι στίγματα πολύ άσχημα που έχουν στο πρόσωπο, για τα περίφημα μπιμίκια. Είναι τιποτένια πράγματα

και όμως πολλές θεωρούν τον έαυτό τους δυστυχισμένο, γιατί τα έχουν και δεν μπορούν να τα εξαλείψουν. Τα μέρη που ιδίως προσβάλλονται από μπιμίκια είναι ή μήτη και τα περίε της μήτης ως και το πηγούνι. Κάποτε δέ τα άπαίσια αυτά μαύρα σημάδια είναι τόσο πολλά, ώστε καταστρέφουν όλη την επιδερμίδα.

Μπορούμε να άπαλλαγούμε απ' αυτά ταξόντας τα με τα νύγια μας και βλέπουμε τότε να θγαίνη από κάθε σημάδι ένα μαύρο σαν σκουληκάκι. Άλλοτε ένόμιζαν ότι αυτό ήταν πραγματικό σκουλήρι, αλλά έστερα άνεκάλιναν ότι είναι μιά λιπογόνος ουσία που ξεχειλίζει και έμφανίζεται υπό μορφήν μικρών κυστιδίων. Όταν λοιπόν τα σημάδια αυτά δεν είναι πολυάριθμα θγαίνουν εύκολα, αλλά αν είναι πολλά τότε χρειάζεται θεραπεία ειδική. Άλλαδ ή καταπολέμησι της ά-

ΤΑ ΝΕΑ ΟΓΟΥΡΙΝΙΑ

Μαύρη τουαλέτα για βράδυ, από σάτεν. Δεξιά ένας φιδόκος αλλάζει το κοσάς.

πράγματα να συστήσουμε παρά μα για τής μήτρας και άποφυγή λαδρών και άμυρδαν φαγητών.

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΥΤΙ ΣΑΣ

Θέλετε να αφυγιμετρήσετε την τάξι μιας νοικοκυράς ; Έπισκεψήτε την κοίτσα της. Στη σημερινή εποχή δεν δικαιολογείται άναπαύσας ή κι' ή έλαχιστή έλλειψς καθαριότης στην κοίτσα. Λέμε δέ στη σημερινή εποχή, γιατί σήμερα υπάρχουν ηλεκτρικές κοίτσες, ή κοίτσες γυαζού, που μας κάνουν ν' άποφεύγουμε ένα σωρό μυντιφιδές, τις όποιες είχαμε άλλοτε με τα κάρβουνα ή το κού.

Έπειτα ή σημερινή κοίτσα έχει τέτοια έπίπλασι που είναι εύκολο να καθαριστεί με ήπιους τρόπους. Άν δ κύριος είναι άτίστας και έχη άτελιέ, έστω και αν είναι άνάνδρος μπορεί να κατέση στο άτελιέ του άνδρόγυνου, καίως και δεσποινίδας, χωρίς να τρέχη τον κίνδυνο να παρεξηγηθή. Το ίδιο και δυνο να παρεξηγηθή. Το ίδιο και δυνο να παρεξηγηθή. Το ίδιο και δυνο να παρεξηγηθή.

Έπειτα ή σημερινή κοίτσα έχει τέτοια έπίπλασι που είναι εύκολο να καθαριστεί με ήπιους τρόπους.

στησις για μιά νοικοκυρά να μαγειρεύη μόνη της ή να επιβλέπη. Ή πατοθήκη είναι σαν μπουφέ και δεν σκονίζονται τα πιάτα. Κοντά στον νεροχύτη υπάρχει μέρος για να στραγγίζουν τα πλυμένα πιάτα, τα φλυτζάνια, τα ποτήρια.

Φουγάρο δεν υπάρχει, γιατί είναι περιττό άφορδ το τζάκι έχει άντικατασταδή με κοίτσα γυαζού ή ήλεκτρική. Έπάνω από την κοίτσα είναι κρεμασμένες ή κουτάλες σε ειδικά στήριγμα, ώστε να μη στάζουν κατά γής. Υπάρχει ειδική κρεμάστρα για τις πετσέτες με γραμμένες έπάνω τις λέξεις : Ποτήρια, πιάτα, μαχαίροστιρα. Ή κατσαρόλες είναι από άλουμίνιο και μ' ένα καλό σασπονισμό καθαρίζουν θανιάσια. Υπάρχουν κοτυά για καφέ, ζάχαρι, σάα κλπ. με γραμμένο απ' έσω το κάθε τι. Το τραπέζι και ή καρέκλες είναι άσπρα και κατά γής υπάρχει ένα σφάσμο από χονδρό καουτσού που έμποδίζει κάθε κόρτο και προσταίνει από το κόρτο που φέρνουν τα πλάκας.

Η ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΣΑΣ

Πώς θα άναπαδώσουμε την άποχρώσει που μας έκαμε μιά φίλη με το να μας κατέση στο σπύτι της, όταν τα μέσα μας δεν μας έπιτρέπουν να την κατέσουμε και έμεις στο δικό μας σπύτι ; Αυτό το πρόβλημα γεννάται έδως στους άντιπάρτους κυρίες ή στις δεσποινίδες που έχουν περάσει την πρώτη ήλικία και ζουν με τους γονείς τους.

Η πρόκλησις σε ρεστοράν δεν είναι πια της μόδας, γιατί είχε πολλές περιπλοκές : Α. χ. Ένας κύριος δεν μπορεί να προσκαλέση μιά κυρία ή έστο και ένα άνδρόγυνό σε ρεστοράν και άλλα παρόμοια. Για τον λόγο αυτό θα άρκεσθ ή στο δείξη την εγγνωμότην του, στέλνοντας λίγα λουλούδια. Ποτέ όμως δεν θα τα στείλη ποσού να πάη στην πρόκλησις που του έκαμαν, γιατί άναγκάζει την οικοδέσποινα να τον εδχαρίστησι, μόλις τόν ιδή, ένθ α τδ σ' πρέπει να είναι δ ύποχρεωμένος.

Αν ο κύριος είναι άτίστας και έχη άτελιέ, έστω και αν είναι άνάνδρος μπορεί να κατέση στο άτελιέ του άνδρόγυνου, καίως και δεσποινίδας, χωρίς να τρέχη τον κίνδυνο να παρεξηγηθή. Το ίδιο και δυνο να παρεξηγηθή. Το ίδιο και δυνο να παρεξηγηθή.

Παο' όλα όμως αυτά άς έχη απ' όλην του ένας κύριος, ότι αν τον καλούν συχνά σ' ένα σπύτι δεν πρέπει να θεωρή τον έαυτό του άποχρωσμένο να στέλνη κάθε φορά άνθη, διότι αυτή ή μεγάλη του σπουδή να ξεπυρκαχθή είναι άγεννα.

Η ΔΙ. ΔΙΑΝΑ

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ ΔΥΟ ΧΟΡΟΥΣ

(Συνέχεια εκ της σελ. 760)

μυστός μου ως αξιοσημείωτος δεν μάς άρει. Γι' αυτό σκέφτηκα να παραιτηθώ από το ναυτικό. Μίλησα μόλις μ' έναν φίλο μου, ο οποίος διευθύνει μι' Ατμοπλοία. Τού έξηγησα τί μου συμβαίνει και μου υποσχέθηκε να με πάρει στα γραφεία του. Σ' ένα χρόνο μέσα, θα παίρνω τέτοιες αποδοχές, ώστε θα μπορούσα να παντρευτώ. Θα μου δίνει και ο πατέρας μου ένα τακτικό επίδομα. Και ποιος ξέρει, Μάργκαρετ, πιθανόν μι'ά μέρα να γίνουμε πλούσιοι. Στην αρχή, ίσως να στερεώθεις μερικά πράγματα. Φυσικά θα είνε μια θυσία για σένα, μι'α κατόπιν... Καί αν μ' άγαπάς και σ' όλο σ' αγαπώ εγώ...

— Μι'ά εσύ έλεγες πάντοτε, ότι ή σταδιοδρομία σου στο ναυτικό ήταν το όνειρό της ζωής σου...

— Άλλοτε ναι... Τώρα όμως, τίποτε δεν με νοιάζει, εκτός από την αγάπη σου...

— Τό λες τώρα, Τζόν, μι'α πιθανόν μι'ά μέρα να με μισήσης μι'α τη θυσία του μέλλοντός σου.

Και μέσα της ή νεαρή γυναίκα συλλογιόταν:

— Είνε τρέλλα ! Δέν γίνεται !

Θά τόν κάνω δυστυχισμένο και εγώ θά είμαι δυστυχής... Δέν τόν αγαπώ αρκετά για να δεχθώ απ' αυτόν τέτοια θυσία. Κι' αν μι'ά μέρα ή αγάπη του λιγιστένη, κι' αυτό είνε πιθανόν, γιατί είνε τόσο νέος ακόμα, τότε τί θά γίνει ; Και αν ίσως δέν προκύψει στην κανονική για δουλειά του και μετανοήσῃ, γιατί καλύτερα ήν την καρδιά μου ; Πώς θά ζήσω χωρίς τή άφωνα χρήματα που μου χρειάζονται ; Τόν αγαπώ όμως, αλλά...

— Γλυκερία μου, πολυαγαπημένη μου, ψάξομε ο νέος άρχαλιάζοντας την τρυφερά, εσύ είσαι για μένα ή ζωή, ή χαρά, ή ευτυχία μου ! Όλα τ' άλλα που είνε αδιάφορα. Πές μου πώς και σ' ό τ' άλλες, καί άμείωτος θυσιάζω τή πάντα.

— Θεέ μου, σιμάρωνε ή νέα, πρέπει να τόν εμπόδισω να κάνει αυτήν την τρέλλα !

Και δυνατά πρόσθεσε ένθ' αποτραβήσαν από τ' αρχαλιάζομά του :

— Ά, άφρησε με, Τζόν, άφρησε με, θέλω να μείνω μόνη μου, να σκεφθώ...

Γρήγορα ή νέα απομακρύνθηκε και τόν άφησε μόνο τον στο μπαλκόνι. Στο χώλ συνάντησε τόν Ρέξ, ο οποίος έβγαινε από την τραπεζαρία. Έσπενσε κοντά του και τού είπε :

— Ρέξ, θέλω τή βοήθειά σου... Θά κάνης εκείνο που θά σου πώ, χωρίς να μ' έρωτήσης γιατί. Υπόθεσε ότι ένας νέος θέλει να μην στενηθί με μι'ά νέα, ή οποία αντιλαμβάνεται εγκαίρως, ότι ή γάμος αυτός δέν μπορεί παρά να τελειώσει άσχημα. Για να σώση αυτόν τόν νέο από μι'ά βεβαία δυστυχία, και επειδή νοιώθει πως αν έλθινος έμεινι, στο τέλος θά δεχθί τή θυσία του μέλλοντός του, γιατί ν' αυτή τόν άρσασί, ή νέα γυναίκα θέλει να κάνει κάτι, τόν οποίο να τόν απογοητέψη, να τόν κάνει να την μισή. Πιθανόν ή γυναίκα αυτή νάει επιπόλαιη, μι'α γουρρίζε τόν χαρακτήρα της και γι' αυτό προτιμά να πνίξί τόν αίσθημά της.

Θέλω λοιπόν, Ρέξ, επειδή έχω έμ-

πιστοσύνη στην εχεμύθειά σου, να έρθης μαζί μου, σ' έκεινό έκει τό μπαλκόνι, όπου βρίσκεται κάποια πρόσωπο. Έγώ θά σου μιλή χωρίς να με διακόπτεις. Κατόπιν θέλω να έχω σ' όσα θά σου πώ... Έγώ τ'ό λόγο σου... Έξχαριστώ, Ρέξ, για λοιπόν.

Οι δυο νέοι πήγαν και στάθηκαν σ' ένα μπαλκόνι, δίπλα στο άλλο, από όπου μόλις διακρινόταν μέσα στο σκοτάδι ή σιλουέττα του Τζόν, και ή Μάργκαρετ άρχισε να λέη :

— Μι'ά χάνης τό λόγια σου, Ρέξ. Σκέψου πόσο δυστυχής θάταν ένας τέτοιος γάμος. Όχι είνε αδύνατον να φύγω μαζί σου. Ο κόσμος δέν με κατηγορούσε ! Η μόνη λύσις είνε να παντρευθώ με τόν άλλο...

— Σωπα, μη με διακόπτεις. Πρώ όλίγου ακόμα, κάποιος μου ζήτησε να γίνω γυναίκα του. Ναι, ένας νέος, ο οποίος μου είνε αδιάφορος. Άν ήσαν διαφορετικές ή περιστάσεις, ούτε θά τό σκεπτόμουν καν, αλλά για τήν αγάπη σου θά τό κάνω...

Η Μάργκαρετ κοινοστάθηκε πνιγμένη από την αγωνία. Πίσω της, μέσα στο σκοτάδι είχε άκουσει μι'ά πνιχτή φωνή πόνου. Ότόσο εξακολούθησε :

— Όταν θάμαι παντρεμένη μ' αυτόν, θά είμαι ελευθερή τότε να κάνω ό,τι θέλω. Ο κόσμος άδιαφορεί σέ τέτοιες περιστάσεις, προσποιείται πως δέν αντιλαμβάνεται και φυσικά ο σύγγός μου δέν θά τό μάθι ποτέ. Και έτσι, άγαπημένε μου, θάμιασε ελευθερία να αγαπάσμετε... Ά ! όχι, δέν θέλω να με φιλήσης... περιμένε, όταν θά έπιστρέψω από τό ταξίδι τόν γάμου μου... Τότε θά γίνει ολοκληρωτικά δική σου...

Μέσα σ' ένα ψάθυρο, ή νέα πρόσθεσε γρήγορα :

— Πάρε με, απ' εδώ, Ρέξ, γρήγορα, πνίγομαι !... Πάμε να χορεύομε τώρα ! πρόσθεσε δυνατά με μι'ά τελευταία προσπάθεια.

Όταν έφυγαν από τό μπαλκόνι είπε :

— Δέν μπορώ να χορέψω, Ρέξ. Είμαι κουρασμένη, πάμε να πιούμε λίγη σαμπάνια.

Ο Ρέξ πήγε τή νέα στο μπαρ, και έκει σέ λίγο μπήκαν και τά άλλα μέλη της παρέας.

— Ά ! φώναξε κάποιος, επί τέλους, Μάργκαρετ. Έλα, κάθισε μαζί μας.

— Αναγκαστικώς, είτε ή νέα γελώντας, γιατί ο χορευτής μου με εγκατέλειψε.

— Ο Τζόν Άνεκμαν ; είτε κάποιος. Άλλά μόλις τώρα δά, τόν είδα που έφυγε σαν τρελλός. Τού μίλησα μάλιστα και ούτε μου άπάντησε... Έλάτε, πάμε να χορέψομε !

Η Μάργκαρετ τούς άφησε να φύγουν και όταν έμεινε μόνη της με τόν Ρέξ, είπε.

— Σ' εύχαριστώ, φίλε μου. Πές μου, σου έπαξε ποτέ να κάνης κακό σέ κανένα άγαπημένο σου πρόσωπο ;

— Όχι, έ ; Λοιπόν, αυτό που συνέβη άπόψε. Παράξια βεβαία ένα προσοφίλες μου πρόσωπο. Και όμως τό έκανα από μεγάλη αγάπη γι' αυτόν. Άπορείς έ ; Άλλά πιστέψέ με, θά τόν έκανα πολύ μεγαλύτερο κακό αν δεχόμουν νά... Άς έλ-

νε, δώσε μου άδεια λίγη σαμπάνια, Ρέξ, επειδή έχω έμ-

Ο "ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΧΧ ΑΙΩΝΟΣ,"

(Συνέχεια εκ της σελ. 754)

σαι στους συνάδελφους της, πρέπει κάθε Άγγλίδα να μιμηθί τό πα-σάδειγμα της Γαλιλίδας και να κάνει ένα σωρό παιδιά. Ο στρατός μας πρέπει ν' αποτελθίται από καθάρους Άγγλους και όχι να βασίζομεθα σ' ας κτήσεις της Αυτοκρατορίας...

Την άλλη μέρα όλες ή έφημερίδες είχαν ένα σωρό σπαρταριστές γελοιογραφίες. Μι'ά απ' αυτές παρουσιάζε την «μίσση» Κόρνεν νά δειχνη ένα μαγευτικό σέ κάτι περιγρητάς μ' από κάτω την εξής φράση : «—Είμαστε υπερέφανοι για τις κτήσεις και τις κατακτήσεις μας...»

Η «μίσση» Τζένν Κόρνεν λοιπόν παρουσιάστηκε σ' αυτό τόν χορό των μεταμεισμένων με κοστούμιν δουλεντίας τού 1990. Φορούσε ένα καταπράσινο μανδύα, πράσινο και πάλι καί πράσινα παπούτσια :

— Οι δουλεντί, είτε στους δημοσιολόγους, θά έρθη, μι'ά μέρα, που θά καταλάβουν ότι δέν πρέπει να φορούν τό επένδυος ένδυμα που φορούν σήμερα και τού οποίου ή θεά κάνει πού κουρευομικές τις ώρες τόν συνεδριάσειον. Τό 1990 όμως ή Βουλή τόν Κοινοτήτων θά παρουσιάσει έναν άμορφο συνδυασμό χρωμάτων και έτσι οι δουλεντί δέν θά ένταξομούνται και δέν

θα δημιουργούν μισαρίες για τό τίποτε.

Και τώρα άς σ' αναφέρουμε ά-κόμη και την μι'ά Έλεν Γκράουλερ ή οποία έκανε την εμφάνισί της στις αίθουσες τού «Ρίτς» ντυμένη με άσσο μοναχής τού 1980.

— Αυτοχθές, έλεν ή Έλεν Γκράουλερ, σ' όλες τις εποχές θά υπά-ρουν πάντα ή απογοητευμένες από τό έγκόσμη, ή όποιες θά καταρεύ-γουν σ' ας μοναχίστρια για να δοούν την γαλήνη της ψυχής τους. Τό φόρεμα αυτό θά τούς ταιριάξη πολύ, γιατί καθώς βλέπτε, κρύβει όλα τά όπλα, με τά οποία μι'α γυναίκα μπορεί να έλκισθι έναν άν-δρα.

Ξερετε τώρα, ποι'ά πήρε τό πρώ-το βραβείο σ' αυτόν τόν διαγωνισμό τού «Ρίτς» ; Η μι'ά Τσέου Ρόμπερτς γιατί πλησίασε περισσότερο στην πραγματικότητα. Η μόδα σήμερα γδύνει την γυναίκα αντί να την ντύνει. Κι' αυτό φυσικά θά εξα-κολούθησθι προς μεγάλη ευχαρίστη-σι τών άνητων συζύγων που θά γλυτώσουν τούς λογαριασμούς της μοδίστας. Έκτος πεί αν ένα φιλό-σοφς είνε τόσο στολισμένη, ώστε να κοιτσή σαν μι'ά ξομιά !

Από σ'ας, κυρίες μου, όλα κανείς μπορεί να τά περιμένει.

ΚΑΡΑΟ ΜΠΙΑΝΚΙ

ΕΝΑΣ ΔΥΝΑΤΟΣ ΑΝΔΡΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελ. 793)

στον Τζόζις Βέρνερ :

— Έμωθα από τόν Ρούμπερ, ότι είσαστε φτωχός, αλλά ότι έχετε ύδρεϊ να δουλέψτε. Θέλω να σ'ας βοηθήσω. Γι' αυτό θά σ'ας δώσω μερικά χρήματα για να σ'ας εν-σχύσω.

Και τού πέταξε ένα μιάσο χαρτονομίσματα.

Ο Βέρνερ ξέσπασε σ' ένα ει-ρωνικό γέλιο.

— Σ'ας εύχαριστώ για τό ένδια-φέρον σας, τής απάντησε. Μά ξε-ρω, ότι θέλετε να πείξετε μαζί μου. Δυστυχώς, κυρία μου, δέν κά-νω γι' αυτή τή δουλειά, δέν είμαι «ελάνος». Και όμως έδω που τά λέμε, μου άρέσετε.

Και πρίν να προλάβη, ή Μπέτυ Θόμσον να προφυλαχθί, την έσφι-ξε με δύναμη στην άγκυλιά του και την φίλησε παράφορα. Όταν απο-

ταβήχηκε, την κύτταξε σοβαρός και της είπε :

Μά ή Μπέτυ Θόμσον δέν τόν έ-διωξε. Τόν προσκάλεσε μάλιστα να φάνε μαζί. Ναι, δέν μπορούσε πεί να τό κούβη. Ο Τζόζις Βέρνερ ήταν ο μόνος άνδρας που της άρεσε.

Από τότε πραγματοποιήθηκε άμέ-σως και την πού τολημήσθι έπαθυμία του αδιαφορόντας για τις συνέ-πειές της. Ήταν ένας άνδρας.

Ένας δυνατός άνδρας που την είχε δαμάσει μέσα σέ λίγες ώρες, πράγ-μα που δέν είνε κατορθώσις να τό πετύχουν οι πλούσιοι θανμαστοί της με τις τρυφερές εξομολογήσεις τους. Και ή Μπέτυ Θόμσον, ή γυναίκα με τό δέλιμα πού σκο-τώνει» σέ λίγους μήνες παντρεύ-τηκε τόν Τζόζις Βέρνερ και μέχρι σήμερα τού είνε άκόμη πιστή.

ΤΣΑΡΛΥ ΚΛΕΜΕΝΣ

ΟΙ ΠΙΘΗΚΟΙ ΜΕ ΤΙΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ

(Συνέχεια εκ της σελ. 794)

δτι είχε συμβί ένα δυστύχημα. Ό-λες όμως ή έρεινες τών ναυτών πήγαν χαμένες. Η «μίσση» Μάν-σιλ δέν δρόθηκε. Είχε παρουσώθι και είχε πνιγί από τά κύματα.

Ο Μάνσιλ, τρελλός από τή λύ-σσα του, προσπάθησε ν' ανακαλύψι πως είχε ρίξί τή γυναίκα του στή θάλασσα, μι'ά θοι ο ιατρες τόν βε-βαίωσαν με άδικρα στα μάτια ότι δέν είχαν κάνει αυτό τό έγκλημα.

«Έξαρνα όμως ό κατεστάνος τού «Κόρνιφ» πίκωσε από τή φρέξη τού Πάνα στο πορτοφόιο κατότι ελ-γε διακρίνει, κοντά στους έπιστόιους φανούς, τόν «Κρόμβελ», να κρατά μι'ά εσάρτα τής γυναίκας του και να την κουνά, γροιλίζοντας μ' έν-θουσιασμό. Ο Μάνσιλ έβγαλε τότε

τό πιστόλι του, σημάδεψε τόν «Κρόμβελ» και τόν έπάλωσε νεκρό από κατάστρομα. Είχε καταλάβει ότι αυτός είχε πνίξει τή γυναίκα του, από ζήλεια, γιατί την έβλεπε πάντα κοντά στον κύρδ του, ο ο-ποιός πεία τόν είχε εγκαταλείψει έξ αιτίας της.

Απ' αυτές λοιπόν τις ιστορίες, που σ'ας αναφέρω, φαίνεται κα-θαρά ότι οι πιθήκοι όχι μόνον είνε έξυμνοι, σάν τούς ανθρώπους, αλλά νοιώθουν άκόμη και τά έστα αίσθη-ματα, πράγμα που βεβαίως ήλιη μι'α φορά τή θεωρία τού Λάρβιν.

δτι καταγόμενα από ένα είδος πι-θήκων, άφού έλλαστε, καθώς βε-βαιώνουν οι σοφοί, έχομε τις ίδιες κραυγολογικές άναλογίες...

ΤΖΙΝΟ ΒΕΝΕΤΙΑΝΙ

Σατυρική Δελτία

ΤΑ ΓΑΜΗΛΙΑ... ΒΑΣΑΝΑ

ΜΕ ΤΟ ΣΤΑΝΙΟ

Οι μάγκες σ' ένα σπίτι τόν έμ-

πλέξαν, (πλέξαν, τόν Γιάννη, που τού λείπει τό

(νιονό), κι' εϊς θάρος του μι'ά τραγούδι τού

(επαίξαν, που π'ά νά πη: τόν πάντρηψαν με

(το... στανό !

Σε λίγους μήνες έμεινε θαρούμενη, τού Γιάννη ή γυναίκα, ή Λενώ,

κι' οι μάγκες πάλιν είσανε χα- (ρούμενοι,

πώς έγινε κι' αυτό με τό... στανό !

Κι' όταν τό παιδάκι ξεφουρνίστηκε, —Πώς έγινε ;» ρωτούσαν τόν

(Γιαννό), Κι' εκείνος, που μ' αυτά παρασκο- (τίστηκε,

έρχοντας είπεν: «Άδελφέ !... με (τό στανό !

ΣΤΥΡΕΞ

ΤΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΑ ΠΡΟΣΟΝΤΑ

Έναν καιρό για προσενεία, εϊς όποιον τού μιλούσε,

με σοβαρότητα ο γαμβρός, έτσι τόν έρωτούσε :

—Εϊν' άμορφη, νιά, φρόνιμη, νοικοκυριό γνωρίζει ;

Μά τώρα, χρόνια πρακτικά, γιά... μάλιστα ποιάς φροντίς ;

Γιά πιστι ποιάς σκοπίζεται, γιά κωλή, φρονιμάδες,

και νειάτα ;...Κι'όλοι τούς ρωτούν :

— Πόσους έχει παράδες ;

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Τ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

(Από τά Εωρπαϊκά φύλλα)

Μεταξύ φίλων :

Ο Ένας :— Σου άρεσε τό σκυ- λάκι που χάρισα προχτές στη γυ- ναίκα σου ;

Ο Άλλος :— Άν μου άρεσε λέει ; Πρώτης τάξεως σκυλί !... Φαντάσου δι... φρόντισε να φορή- σθι την ίδια μέρα που τό κουβάλη- σαν στο σπίτι !...

Πολύ σωστά.

— Μόνον ένας βλάκας, ένα κτη- νός κώττα και χαλίει την καρδιά του με τις γυναίκες ! φωνάζει ά- γανακτισμένος ο Μλίνις, έπειτα από μι'ά ώρα παύση με τή γυ- ναίκα του.

— Άκριβώς !... Άκριβώς !... ή πάντα έκείνη θοισματευτικά.

Μεταξύ φίλων.

— Μι'ά τίποτα δέν μπορώ με της νινήσῃ τήν προσοχή. Η καρδιά της είνε σκληρή σαν... τζάμι !...

— Δοκίμασε με κανένα... δια-

μάντι ;

Στό δικαστήριο.

Ο πρόεδρος (στον κατηγο- ρούμενο). — Άφού λές, ότι μη- κες στο έξνο σπίτι, όχι με κοινές προθέσεις, τότε γιατί διαν σινε- λήφθης έκει μέσα δρόθηκες μόνον με τις κάλτσες ;

Ο κατηγορούμενος. — Είχα πληροφορηθί, κύριε πρόεδρε, ότι στο σπίτι είχαν άρρωστο έν- θρωπο κα... δέν ήθελα να τούς ενοχλήσω !...

Η έξυπνάδα τού ύφαιτουγού.

Σε κάποιο εργοστάσιο ύφασμά- των τής Σκωτίας, συνήθιζαν να τι- μορούν με πρόστιμο, καθώς ύφαν- τουργό που δέν έκανε σωστή τή δουλειά του. Μι'ά μέρα, λοιπόν, την ώρα της επιθεωρήσεως ένας εργα- τής παρουσίασε ένα δείγμα από τή ύφασμα που είχε ύφανει για να τό εξετάσθι ο διευθυντής. Ο διευθυ- ντής τού εργοστασίου κύτταξε τό ύ- φασμα και ανακάμψε σ' αυτό δυο τρύπες, ή όποιες άπειχόν ή μι'ά από την άλλη 2 1)2 πόντους. Έδειξε άμ'σως στον εργατή τόν λάθος του και τόν έπληροφόρησε ότι τού επι- βάλλει δυο σελλίνια πρόστιμο — ένα σελλίνι για τήν κάθε τρύπα.

— Τό πρόστιμο, κύριε διευθυντά, είνε όρισμένο, ένα σελλίνι την τρύ- πα ; ρώτησε με συστολή ο εργα- τής.

— Μάλιστα, τού απάντησε ο δι- ευθυντής.

— Άδιαφορο αν ή τρύπα είνε μικρή ή μεγάλη ;

— Αυτό δέν έχει καμιά σημι- σία.

— Όραία ! φώναξε ο εργατής. Τότε να με χρεώσετε μόνον μ' ένα σελλίνι πρόστιμο.

Και χώνοντας τό σουγιά του στο ύφασμα... ένωσε τις δυο τρύπες σέ μι'ά !...

Η Γελοιογραφία μας

Μεταξύ δυο φίλων, κατά τήν δι- άσκεψιν μι'ά δεξιώσεως.

— Δέν έξομα τί δικαιοσύνη ν' έ- βωμ ν'α γ'α γ'α, χωρίς να παρ- έχηται.

— Μην άνησυχής. Σε λίγο... θά τραγουδήσθι ή κόρη τής οικοδόσου- νας !...

Η Γελοιογραφία μας

Μεταξύ δυο φίλων, κατά τήν δι- άσκεψιν μι'ά δεξιώσεως.

— Δέν έξομα τί δικαιοσύνη ν' έ- βωμ ν'α γ'α γ'α, χωρίς να παρ- έχηται.

— Μην άνησυχής. Σε λίγο... θά τραγουδήσθι ή κόρη τής οικοδόσου- νας !...

Η Γελοιογραφία μας

Μεταξύ δυο φίλων, κατά τήν δι- άσκεψιν μι'ά δεξιώσεως.

— Δέν έξομα τί δικαιοσύνη ν' έ- βωμ ν'α γ'α γ'α, χωρίς να παρ- έχηται.

— Μην άνησυχής. Σε λίγο... θά τραγουδήσθι ή κόρη τής οικοδόσου- νας !...

Η Γελοιογραφία μας

Μεταξύ δυο φίλων, κατά τήν δι- άσκεψιν μι'ά δεξιώσεως.

— Δέν έξομα τί δικαιοσύνη ν' έ- βωμ ν'α γ'α γ'α, χωρίς να παρ- έχηται.

— Μην άνησυχής. Σε λίγο... θά τραγουδήσθι ή κόρη τής οικοδόσου- νας !...

Η Γελοιογραφία μας

Μεταξύ δυο φίλων, κατά τήν δι- άσκεψιν μι'ά δεξιώσεως.

— Δέν έξομα τί δικαιοσύνη ν' έ- βωμ ν'α γ'α γ'α, χωρίς να παρ- έχηται.

— Μην άνησυχής. Σε λίγο... θά τραγουδήσθι ή κόρη τής οικοδόσου- νας !...

Η Γελοιογραφία μας

Μεταξύ δυο φίλων, κατά τήν δι- άσκεψιν μι'ά δεξιώσεως.

— Δέν έξομα τί δικαιοσύνη ν' έ- βωμ ν'α γ'α γ'α, χωρίς να παρ- έχηται.

— Μην άνησυχής. Σε λίγο... θά τραγουδήσθι ή κόρη τής οικοδόσου- νας !...

Η Γελοιογραφία μας

Μεταξύ δυο φίλων, κατά τήν δι- άσκεψιν μι'ά δεξιώσεως.

— Δέν έξομα τί δικαιοσύνη ν' έ- βωμ ν'α γ'α γ'α, χωρίς να παρ- έχηται.

— Μην άνησυχής. Σε λίγο... θά τραγουδήσθι ή κόρη τής οικοδόσου- νας !...

Η Γελοιογραφία μας

Μεταξύ δυο φίλων, κατά τήν δι- άσκεψιν μι'ά δεξιώσεως.

— Δέν έξομα τί δικαιοσύνη ν' έ- βωμ ν'α γ'α γ'α, χωρίς να παρ- έχηται.

— Μην άνησυχής. Σε λίγο... θά τραγουδήσθι ή κόρη τής οικοδόσου- νας !...

Παρανόησις.

Ο ρήτωρ. — Τό πολύ βραδυμένο αυγό μου έφερε κεφαλή-γία.

Ένας φίλος. — Να μην τρώς τότε σφιχτά αυγά.

Ρήτωρ. — Δέν τρώγω ποτέ μου. Άλλά ένας άρρω- στής μου με χτύπησε μ' ένα τέτοιο αυγό στο κεφάλι !...

Υπομονή.

Ο ύπνρετής (ψευδόμενος). — Η κυρία μου είπε να σ'ας πώ ότι ο κύριος έφυγε για τό Πεζίνο.

Επισκεπτής (απαθίστατα). — Δέν παύει... θά περιμένω !...

Κακνιτρεχία.

Πέγκυ. — Τι θάδινες για να άποκοπώ τούς τούς πολλά μαλλιά σαν τά δικά μου ;

Ρούθ. — Δέν ξέρω... Έσύ τί... πλήρωσες ;

Ακλόνητο έπιχείρημα.

Η ΓΟΗΤΕΙΑ ΤΟΥ ΒΛΕΜΜΑΤΟΣ ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ ΑΠΟ ΤΑ ΤΣΙΝΟΡΑ ΣΑΣ!

Με την Orelia - Compact ή επιστήμη σας εξασφαλίζει έκε-
νο το όποιον πάντοτε επιθυμούσατε, να βάψετε χωρίς να
καταστρέψετε τα τσίνορά σας. Το καλοκαίρι ιδίως, η Ore-
lia - Compact είναι απαραίτητον εφόδιον κάθε κυρίας, διότι
αντέχει εις τὰ λουτρά, τὸν ἰδρώτα καὶ τὰ δάκρυα. Πωλείται
πρὸς δραχμὰς 75. Γενικός Ἀντιπρόσωπος Ἰ. Συμεώνογλου,
Ἑμμανουὴλ Μπενάκη 8.

ORELIA-COMPACT

Η ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α. Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 5 ΤΗΛ. 21.894

Διαθέτει τὴν πλουσιωτέ-
ραν συλλογὴν χάρτου ταπε-
τσαρίας εἰς τιμὰς ἐργοστα-
σίου.

Ἀπὸ 22 δραχμὰς καὶ ἄνω
τὸ τετραγωνικὸν μέτρον με-
τὰ τοποθετήσεως

ΧΑΡΤΙΑ ΤΟΙΧΩΝ

Εἰς ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

Καὶ τιμὰς Ἀσυναγωνίστους

Α. Χ. ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 5

ΑΡ. ΤΗΛ. 23-038

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΧΗΜΙΚΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ
Α. Α. ΤΣΙΦΛΑΚΟΥ

ΕΙΔΙΚΟΤΗΣ

ΜΕΛΑΝΑΙ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΓΡΑΦΙΚΑΣ ΤΕ-
ΧΝΑΣ, ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΝ — ΛΙΘΟΓΡΑΦΙΑΝ ΚΑΙ OFFSET

Τὸ μόνον συστηματικὸν ἐργοστάσιον τοῦ κλάδου του
εἰς τὰ Βαλκάνια

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΝ ΑΜΑΡΟΥΣΙΩ

Λεωφόρος Βασιλίσσης Σοφίας

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΤΗΡΙΑ: ΠΕΤΡΑΚΗ 18

Τηλέφ. 21-378

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΦΡΑΓΚΩΝ 37

Ἡ μεγάλη πείρα μας ἐν τῷ κλάδῳ καὶ αἱ σύγχρονοι
ἐγκαταστάσεις μας ἐγγυῶνται διὰ τὴν ποιότητα τῶν
ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΜΑΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑΙ

ΚΑΙ ΚΤΗΜΑΤΙΚΑΙ ΣΥΝΑΛΛΑΓΑΙ

Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλ. Πατρῶν 5,
κῆπος Κλαυθμῶνος. Ἀριθ. τηλεφ.
26-135.

Με τὰς ἰδίαις τιμὰς τοῦ ασφαλι-
ζεσθε καὶ εἰς ὅποιαν ἀσφάλειαν θέ-
λετε, ἀσφαλίζομεν οἰκίας, ἐργοστά-
σια, καταστήματα, αὐτοκίνητα ἐπι-
πλα, ἀτυχήματα, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐ-
πιβαρύνσεώς σας με εὐκολίας πλη-
ρωμῆς τῶν ἀσφαλίσεων.

Εἰς τοὺς ἀσφαλιζομένους ἀπὸ τὸ
Γραφεῖον μας διεκπεραιούμεεν πῶ-
σαν φορολογικὴν τὴν ὑπόθεσιν δω-
ρεάν.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑΙ

ΚΑΙ ΚΤΗΜΑΤΙΚΑΙ ΣΥΝΑΛΛΑΓΑΙ

Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλ. Πατρῶν 5,
κῆπος Κλαυθμῶνος. Ἀριθ. τηλεφ.
26-135.

Ἀγοραί, πωλήσεις, ἐνοικιάσεις
οἰκίδων, καταστημάτων, δάνεια φο-
ρολογικά, ἀσφάλεια παντὸς εἶδους

ΑΓΟΡΑΖΩ !!

ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΑΡΧΑΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ
ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ
ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ, ΔΑΚΤΥΛΙΟΛΙΘΟΥΣ

πάσης ἀξίας, παντὸς εἶδους ὁρολό-
για, παλαιὰ ἀσκήμια, παντὸς εἶδους
παρασχημα, νομίσματα ΚΑΠΟΔΙ-
ΣΤΡΙΑ (Φοῖνιξ), παντὸς εἶδους
παλαιὰ ἑλληνικὰ χαρτονομίσματα
με τὰς ἀνωτέρας τιμὰς ὅλων τῶν
ἄλλων καταστημάτων. Μὴν πω-
λήσετε τὰ κοσμήματά σας, προ-
τοῦ μᾶς ἐπισκεφθῆτε, καὶ τοῦτο
πρὸς τὸ συμφέρον σας. Μὴν πι-
πτετε θύματα διαφόρων ἐπιτηδεύων

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Προσέξτε εἰς τὴν διεύθυνσιν.
Κυττάξτε τὴν ἐπιγραφὴν νὰ
λέγῃ:

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁρολογιοποιὸς - Χρυσόχοδος
Εὐπόλιδος καὶ Ἀθηνᾶς 56

Πλουσία συλλογὴ Ἀνοιξιάτικων
καὶ Καλοκαιρινῶν Ὑφασμάτων

Ι. ΑΗΔΟΝΟΠΟΥΛΟΣ & ΥΙΟΙ

ΑΙΟΛΟΥ 46

ΧΕΙΡΟΠΟΙΗΤΑ ΙΡΛΑΝΔΕΖΙΚΑ
HARRIS TWEEDS ΙΔΕΩΔΗ ΔΙΑ
ΠΑΛΤΑ ΚΥΡΙΩΝ & TALLEURS

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΠΕΤΡΟΥ ΓΡΙΒΑ
ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Παρελάβομεν τὸ τελειότερον καὶ
νεώτερον τοῦ 1935 Μηχάνημα
(TERRE) τῆς ὄντουλασιὸν ΠΕΡ-
ΜΑΝΑΝΤ μετὸ ὅποιον σὰς ἐγ-
γυώμεθα μίαν ὄντουλασιὸν ΠΕΡ-
ΜΑΝΑΝΤ με φαρδιές γλώσσες
καὶ χονδρές μπουκλές. Τὰ μηχανή-
ματα καὶ τὰ φάρμακά μας εἶνε Εὐ-
ρωπαϊκά.

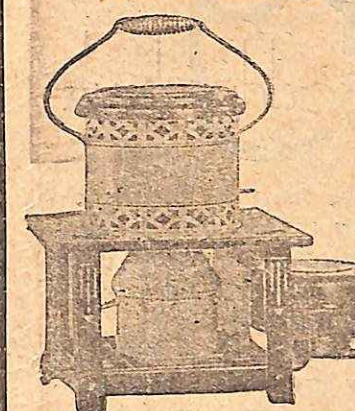
ΠΕΤΡΟΣ ΓΡΙΒΑΣ

ΟΔΟΣ ΚΑΝΙΓΓΟΣ ΑΡΙΘ. 19

(ΠΛΑΤΕΙΑ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

“HEIDENIA,”

ΚΟΥΖΙΝΑΙ ΚΑΘΑΡΟΥ ἢ ΑΚΑ-
ΘΑΡΤΟΥ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ, χωρίς φυ-
τῆλι, χωρίς τρόμπαν, χωρίς μου-
τζούρες, χωρίς ὁσμήν, χωρίς προ-
θέρμανσιν.

FLAMME BLEUE

Μεγάλῃ οἰκονομίᾳ καύσεως
ΜΕ ΜΟΝΟΝ δρασ. 1.50 μαγε-
ρεῦετε ἡμερησίως.

Ἀποκλειστικὴ πώλησις

Ε. ΠΟΘΗΤΟΣ

Βουλῆς καὶ Μητροπόλεως (γωνία)

ΜΕ ΜΙΑΝ, ΔΥΟ, ΤΡΕΙΣ καὶ

Τηλέφ. 26.232

ΤΕΣΣΑΡΑΣ ΕΣΤΙΑΣ

(Εἰδικὸν τμήμα οἰκιακῶν σκευῶν)

«ΙΤΣ»

ΠΑΡΕΛΗΦΛΗΣΑΝ

Τὰ πλέον σικ
Παριζιάνικα
Μοντέλλα.

Τὰ καλύτερα
ὕλικά.

Τῆς ὥραιότε-
ρες γαρνιτου-
ρες.

ΑΦΟΙ ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8. (Πάροδος Εὐαγγελιστρίας) — Τηλέφ. 21.590

“ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,”

ΔΕΛΤΙΟΝ Δ' ΒΙΒΛΙΟΥ

ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

Η “ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ,”

Ἀποκόπτετε καὶ κρατεῖτε τὸ παρὸν ΔΕΛΤΙΟΝ

George

καλλυντικά

Κυρίες μου,

Στην εποχή μας, που η Έπιστήμη προώδευσεν τόσο πολύ, δεν δικαιολογείται να παραμελήτε τον εαυτόν σας και να αγνοήτε τα μέσα που πρέπει να μεταχειρίζεσθε δια την υγιεινή και γοητευτικήν εμφάνισίν σας, πράγμα που επιτυγχάνετε μόνον με μίαν προσεκτικήν ἐπιλογήν των καλλυντικών σας και δια τα όποια πρέπει ἐκ των προτέρων να εἰσθε βέβαιες δια τα ασφαλή και καλὰ ἀποτελέσματά των. Τὰ γνωστὰ καλλυντικά του Οἴκου GEORGE, ἐφάμιλλα τῶν καλῶν Ἀμερικανικῶν τοιούτων, ἐμφανίζονται νέα και πρωτότυπα δια τὸν τόπον μας και ἀναπληροῦν σπουδαίως ἕνα κενὸν εἰς τὰ εἶδη τοῦ καλλωπισμοῦ, που δὲν ὑπῆρχε μέχρι σήμερον, παρέχουν δὲ τὴν ἀπόλυτον ἐγγύησιν μιᾶς ἀσφαλοῦς ἐπιτυχίας. Ἀπόδειξις τῆς ἀνωτερότητός των εἶναι ὅτι συναγωνίζονται τὰ καλλίτερα Ἀμερικανικά καλλυντικά και ὅτι ξέναι Κυρίαί, αἵτινες ἐδοκίμασαν ταῦτα κατὰ τὴν ἐνταῦθα διέλευσίν των, μᾶς ζητοῦν και κάμνομεν τακτικάς ἀποστολάς εἰς τὰ Κέντρα τοῦ Ἐξωτερικοῦ, ὡς εἰς Λονδίνον, Παρισίους, Ρώμην, Αἴγυπτον κ.λ.π. Χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ πενταετίας ἀπὸ τὴν ἀνωτέραν Κοινωνίαν μας και ἀπὸ τὸν ἐκλεκτόν μας καλλιτεχνικὸν κόσμον.

Τιμαὶ: Skin Food	δραχ. 50.—
Skin Tonic No 1, 2	50.—
Vanishing Cream	50.—
Πούδραι εἰς 5 χρωματισμοὺς	50.—καὶ 60.—
Poudre du soir	50.—

Πρὸ πάσης χρήσεως διὰ νὰ ἔχετε καλὰ ἀποτελέσματα ζητήσατε βιβλιάριον ὁδηγίων και δείγματα δωρεάν, παρὰ τοῦ Γενικοῦ Ἀντιπροσώπου Α. Σαρόγλου, Ἀκαδημίας 5, Τηλέφωνον 20.918
ΤΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ ΜΑΣ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ
Εἰς ὅλα τὰ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ & ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

PRODUITS DE BEAUTE "LUCIE,"

Κάθε chic κυρία μεταχειρίζεται τὰ ἐξαιρετικά και ἀσυναγώνιστα Καλλυντικά «LUCIE», ἥτοι :

ΚΡΕΜΑΝ τονωτικήν και κατὰ τῶν ὀφθάλμων τοῦ προσώπου.

ΠΟΥΔΡΑΝ ἐξ ἀνθέων ὁσμῆς, ἥτις προσδίδει μίαν βελουδινήν ὄψιν.

ΜΙΜΗΤΙΑΝΤΗΝ ρευστήν, ἀρωματισμένην, εἰδικήν διὰ περμανάντ και κατὰ τῆς τριχασιώσεως.

ΑΡΩΜΑΤΑ τὰ πλέον λεπτὰ και μεθυστικά.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος **ΜΙΧ. Α. ΒΙΔΑΛΗΣ**

Ἀθήνα, Σταδίου 28

Τηλ. 25 - 751

Πειραιῶς

Τσαμασοῦ 16

Τηλ. 40 - 606

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Ἕτοιμα και ἐπὶ

Παραγγελίᾳ

Χοροῦ και Περιπάτου

ΣΤΟΝ

**ΟΙΚΟΝ ΜΠΟΝ
ΜΑΡΣΕ**

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣ ΤΡΙΑΣ - ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 58

Φορέματα ταφτά	ἀπὸ Δρ. 650.—
» κρέπ σατέν » » »	900.—
» κρέπ ρωμάν » » »	950.—
» κρέπ ντέ σιν » » »	650.—
» κρέπ ζωρζέτ » » »	750.—
» μαροκέν » » »	850.—
» ταγιέρ » » »	650.—
Παλτά σπόρ » » »	450.—
Παλτά γούνινα » » »	1500.—

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

Ὅλαι αἱ εμπομῆσεις τῶν καλυτέρων Εὐρωπαϊκῶν αρωμάτων εἰς **ΧΥΜΑ**
Εἰς τὸ ΝΕΟΝ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ
Σ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ & ΣΙΑ **ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ 16**